

Giới thiệu Ti Ti Cài Tình

Truyện Ti Ti Cài Tình của tác giả Vũ Hân xoay quanh một cô gái vì một cậu nhóc mà cô phải đến nước Mỹ, cậu ta mới chín tuổi mà đã có những kỳ tích đáng nể.

Cô phải kiêm làm gia sư, sai vặt và vô vàn thứ linh tinh khác! Mang sự uất ức đó cô muốn tìm cấp trên để báo cáo. Lấy hết bình tĩnh để gặp cấp trên không những cô không bị đuổi việc mà còn được đề bạt lên làm phu nhân!!

Vậy cậu bé này là ai? Người đàn ông đó hóa ra là người yêu năm xưa cô thầm mến... Và con rất nhiều bất ngờ khác chờ các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Ti Ti Cài Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong khu vực chờ của sân bay quốc tế, một tiểu thư xinh đẹp khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, kiểu tóc ngắn thật phù hợp với khuôn mặt xinh xắn của cô, hai mắt khiếp sợ bất an dò xét cửa khẩu xuất ngoại, bộ dáng chuẩn bị bỏ chạy.

“Linh Linh, mình... Mình thật sự phải đi sao? Mình... Mình nghĩ có lẽ... Có lẽ...”

“Được rồi! Đài Loan không lớn cũng không nhỏ nhưng muốn đựng mặt cũng không dễ dàng gì, hướng chi là nước Mỹ.” Viên Linh mặc trang phục và đeo trang sức theo kiểu cao bồi võmạnh đầu vai Đỗ Ti Ti an ủi.

“Chính là... Ngộ nhớ đừng phải...” Ti Ti lén lút dời từng bước ra bên ngoài: “Mình, mình thật sự không biết nên làm sao bây giờ?”

Viên Linh lập tức đem cô kéo trở lại: “Đừng sợ! Có ta làm chỗ dựa cho mi, mi còn sợ gì? Hướng hồ...”

Toàn bộ đầu của Viên Linh hướng về cậu bé bên cạnh chỉ chỉ: “Còn có tiểu suất ca thiên tài của chúng ta. Nếu xảy ra bất cứ vấn đề gì toàn bộ ném cho thằng nhóc này giải quyết đi, không được sao?”

Ti Ti cảm giác không biết nên khóc hay cười: “Làm chi a? Làm cho nó cùng người đó quyết đấu sao?”

Viên Linh nhún đôi chân mày lại.

“Thật mới mẻ nha, soái ca lớn nhỏ đều lên sân, một trận chiến thế kỷ đã tới!”

Thấy Ti Ti có vẻ sợ hãi, cô vội đổi đề tài nói: “Được rồi, được rồi, ta cam đoan không có việc gì a. Quan trọng chính là tương lai của thằng nhỏ, có thể được bộ giáo dục cử đến Mỹ học đại học, cơ hội khó kiếm được, cũng không thể từ bỏ dễ dàng. Ngâm lại, làm sinh viên khi mới chín tuổi, thật là đủ lắm rồi! Có thể đứng trước mặt người nước ngoài hành diện một phen.”

Ti Ti không cho là đúng, lên tiếng: “Mi đã quên sao? Cha nó cũng là người Mỹ. Đôi mắt mà lam kia xem qua cũng biết là hàng ngoại quốc.”

“Vậy thì sao!” Viên Linh hướng mày: “Sinh nó, dưỡng nó đều là mi, xuất xứ có nguồn gốc, về phần đôi mắt lam kia... Hắc hắc, coi như là đột biến gen đi.” Nói xong, hai người nhìn nhau, rốt cục nhìn không được cười ra tiếng.

Cười hi hi hô hô một hồi lâu, Viên Linh đột nhiên nhớ tới cái gì liền mở miệng: “Đúng rồi, có chuyện rất kỳ quái, thằng nhỏ vì sao kiên trì nhất quyết muốn ba của ta an bài việc làm cho mi ở tập đoàn tài chính Seth? Mi có biết vào đó có bao nhiêu khó khăn không? Nó lại còn nói làm việc gì cũng được, thậm chí làm nhân viên vệ sinh cũng không sao.”

“Seth?” Ti Ti vừa nghe qua, haimắt mở lớn đầy kinh ngạc, á khẩu mất một phút mới chậm rãi lên tiếng: “Cho ta xin đi, muốn vào Seth không đơn giản đâu a, tối thiểu phải tốt nghiệp đại học, lại trải qua nhiều cuộc sát hạch, sau khi trúng tuyển, bắt luận bằng cấp gì đều phải bắt đầu từ nhân viên cấp thấp sau đó mới dựa vào thực lực mà đi lên. Thật ra, chỉ cần có thể trúng tuyển, cũng đủ làm cho người người bội phục rồi, mà ta bắt quá cũng chỉ mới tốt nghiệp cao đẳng, tên tiểu quý kia can đảm để cho ta tiến vào Seth?”

Viên Linh nhún nhún vai: “Nó rất kiên trì nha, mi cũng biết ba ta hiểu nó rõ nhất, thằng nhỏ nói cái gì chính là cái đó, cho nên chỉ cần nhét mi vào nơi đó. Tuy nhiên mi không phải làm nhân viên vệ sinh, cũng chỉ là một nhân viên nho nhỏ mà thôi. Nhưng cũng không đơn giản nha, nhờ vả không ít người, cho nên mi chỉ có thể chịu chút uất ức a, vì tương lai của đứa con bảo bối này, mi làm gì lo lắng nhiều như vậy.”

Ti Ti hai mắt mở càng lớn: “Ông trời của con! Chú thật sự đưa ta vào Seth?!”

Viên Linh khoát khoát tay: “Ba ta có quen biết với người ở trong Seth. Được rồi, được rồi, mi không cần để tâm tới mấy chuyện này, quan trọng là...” cô nghiêng người về phía Ti Ti hỏi: “Mi và người nhà có liên lạc qua sao?”

Tì Tì nghe vậy, đầu lập tức rũ xuống ỉu xìu buông ra một chữ: “Ừa.”

“Ừa gì mà Ừa? Rốt cuộc đã nói những thứ gì?” Viên Linh không vui cao giọng tra hỏi.

“Còn nói gì nữa, nói có việc sẽ liên lạc với ta, bảo ta không được chủ động liên lạc với bọn họ.” Tì Tì ưỡ ưỡ bắt đầu đi nói.

Viên Linh đau lòng than phiền một câu: “Thiệt là, thâm cừu đại hận gì nhiều năm như vậy rồi cũng nên tiêu tan đi, huống chi cũng chỉ là việc sinh con trước hôn nhân thôi, mà cái chuyện này đầu năm nay lại lưu hành kỷ! Hơn nữa việc này cũng là do bọn họ gây ra, cũng dám trở mặt không nhận trách nhiệm?” Nói xong, cô phát phát tay: “Thôi quên đi! Người nhà vô tình như thế cũng không sao, xem như không có a! Mi đã có bảo bối cùng ta là đủ rồi. Đúng rồi, ba mẹ ta bảo ta đem cái này cho mi, xem như chúc phúc mi cùng cháu nuôi của bọn họ khỏi đầu cuộc sống mới tốt đẹp. Không cho phép từ chối, nếu không chính là xem thường thành ý bọn họ!” Cô cảnh cáo.

Tì Tì thuận tay tiếp nhận túi giấy Viên Linh đưa tới, cũng không liếc mắt nhìn, cô biết rõ bên trong túi giấy có cái gì, đó chính là tài sản dành cho cô và con trai khi qua Mỹ sống. Cô xúc động rung giọng cảm ơn, tự nhủ lẩm bẩm: “Cuộc sống mới? Ta rất lo lắng a!”

“Lại nữa rồi, ta van mi, cũng đã qua mười năm rồi, nên quên hẳn a!” Viên Linh đối với tình trạng của cô đã kiệt sức, vô kế khả thi.

“Mỗi ngày đều nhìn đến, làm sao có thể quên được?” Tì Tì thì thào nói ra.

“Mỗi ngày... Mi là đang nói bảo bối? Hai người rất giống nhau sao?”

“Hoàn toàn giống như đúc, tiểu quý này thậm chí còn để tóc dài giống cha nó nữa” Tì Tì liếc mắt ngắm chòm đuôi ngựa của bảo bối nhà cô: “Ta thực hoài nghi không biết đứa nhỏ này có nhìn qua cha nó chưa?”

“Không thể nào? Bọn họ còn chưa có gặp mặt qua, huống chi cha nó là ai nó cũng không hỏi? Theo ta thấy, hẳn là hai cha con đều có vẻ ngoài tương đồng a?”

Ánh mắt hồ nghi dừng lại trên người bảo bối, Tì Tì bĩu môi: “Hi vọng như thế.”

* * * * *

Người Mỹ gọi thủ đô Boston là cái nôi của tự do, bởi vì hơn hai trăm năm trước do những người khai khẩn thuộc địa đấu tranh cho tự do và độc lập thoát ly khỏi Anh dựng nên. Đồng thời Boston cũng tập trung nhiều ngành công nghiệp, buôn bán và cũng là trung tâm tài chính. Đáng chú ý nhất là khu vực Government Center vô cùng rộng lớn cùng các building cao chọc trời và cao ốc văn phòng vô cùng bắt mắt. Mặt khác, kể từ khi thành lập cho đến nay, các toà nhà được dựng lên từ gạch và những con đường đá vẫn giữ nguyên phong cách cũ, khiến mọi người nơi đây có cảm tưởng như đang ở châu Âu. Tập đoàn tài chính Seth được tạp chí Fuji đánh giá là một trong sáu tập đoàn lớn nhất thế giới, có mặt từ thế chiến thứ hai*[*:chiến tranh thế giới lần thứ hai], chủ yếu nghiên cứu và phát triển công nghệ cao, giáo dục đại học và tài chính, trụ sở chính của tổng công ty tọa lạc tại vị trí trung tâm thuộc đại lộ 128 Boston nằm giữa hai bờ eo biển. Seth là tập đoàn kinh doanh theo kiểu gia đình trị, đặc biệt tất cả các công ty lớn đều đạt đến một trình độ nhất định và trở thành các công ty cổ phần, nhưng lợi hại nhất chính là tập đoàn Seth đem toàn bộ các công ty cổ phần này nắm giữ trong tay gia tộc, sự giàu có mà tập đoàn có được thuộc sở hữu của gia tộc, do đó, nó trở thành một trong ba tập đoàn kinh doanh theo kiểu gia đình lớn nhất thế giới. Tổng giám đốc đương nhiệm hiện nay chính là Joel Rocks, nghe nói anh ta là người thông minh và tài giỏi nhất trong gia tộc, tác phong lãnh khốc, làm việc quyết đoán và sáng suốt, khả năng quan sát độc đáo, có tầm nhìn xa trông rộng, chỉ cần ngành công nghiệp nào có thể hái ra tiền, anh ta không bao giờ buông tha, toàn bộ thế giới nơi nào có con người tồn tại sẽ có sự hiện diện của Seth, có thể nói anh ta là một ông trùm huyền thoại nổi tiếng trong giới kinh doanh mười năm gần đây, Seth dưới sự lãnh đạo của anh ta phát triển gấp mười lần. Tuy nhiên, Joel gần như biến mất trong các cuộc gặp xã giao của giới thượng lưu, mọi người đều biết anh ta cực chán ghét cuộc sống riêng tư bị xoi mói. Từng có một tờ tạp chí đăng ảnh của anh ta, hai ngày sau toà soạn này lập tức đóng cửa, sau này giới truyền thông không nhắc đến nổi tự đi gây phiền toái cho chính mình. Ngoài trẻ tuổi và giàu có, Joel còn là một gã đàn ông đẹp trai hiếm thấy, không biết có bao nhiêu danh môn thực nữ, ngôi sao, người mẫu, thậm chí ngay cả thiên kim quý tộc đều chạy theo sau lưng anh ta, thế nhưng chưa bao giờ có tin đồn xấu hay bất kỳ vụ tai tiếng nào liên quan tới con người này.

Giờ phút này, tầng cao nhất của tổng công ty chính là văn phòng chủ tịch của tập đoàn Seth, ngồi trước bàn làm việc to lớn là một gã đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, nước miếng của hắn vẫn tung toé lay dính đến nam nhân lãnh mạc, thần thái tao nhã đầy mị lực ngồi đối diện sau bàn, cái gã nói phun nước miếng như vòi hoa sen ra sức cố gắng thuyết phục: “... Cho nên, mẹ phân phó thứ bảy vô luận như thế nào anh nhất định phải trở về.” Trước mặt ông anh nổi tiếng lãnh khốc hẳn thật vất vả mới đưa ra kết luận. Sau bàn làm việc, nam nhân lãnh mạc không có phản ứng, vẫn như cũ dán mắt vào màn hình máy tính, những ngón tay thon dài gõ bàn phím rất nhanh.

“Joel, anh rốt cuộc có nghe em nói chuyện hay không?” Gã trai trẻ Davy không kiên nhẫn gõ gõ mặt bàn.

Joel xoay người lại, cầm lấy bảng số liệu trên bàn đối chiếu với dữ liệu trên màn hình máy tính, thản nhiên mở miệng: “Cậu vừa mới nói gì?”

“Chết tiệt! Em nói lâu như vậy, nói đến khô nước bọt, anh sao lại có thể... Này! Này! Anh nếu không dừng lại nghe em nói, em nhanh chóng mời mẹ đến để mẹ đích thân hầu chuyện với anh.” Davy tức giận đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Joel rốt cuộc ngẩng đầu liếc nhìn hắn: “Nói trọng tâm, ngắn gọn, đừng có lải nhải.”

Hừ! Cũng không tin anh không sợ mẹ tự mình tìm tới tận cửa. Davy ngồi xuống nơi vừa mới đứng lên, tiện thể bắt chéo hai chân: “Nói đơn giản là, mẹ bảo anh thứ bảy về nhà tham gia tiệc tối mẹ đặc biệt tổ chức cho anh, thuận tiện xem mặt một vài danh môn thực nữ mẹ mời tới.” Một phát nói hết trọng điểm, mình quá lợi hại. Davy tự sướng một mình.

“Đúng không?” Joel lên tiếng, vẫn vui đùa trong công việc.

“Đúng không?” Davy bỗng cất cao giọng: “Là có ý gì? Anh rốt cuộc có trở về hay không?”

“Không.”

“Cái gì? Không quay về?” Davy vừa nghe không kềm được cơn giận lớn tiếng.

“Em phải báo cáo với mẹ thế nào đây?”

“Không có thời gian.”

“Hừ, không có thời gian! Công ty hàng năm chỉ một lượng nhỏ tiền lương đều ném xuống biển hết hả?” Davy tức giận quát, đột nhiên đứng dậy, mình đầy mồ hôi, tới quầy bar trong văn phòng rót một ly whisky ngửa đầu uống sạch, hắt thở khi một cái, rót thêm một ly rồi chậm rãi thông thả bước đến ghế ngồi xuống, một bên nhắm nháp, một bên cẩn thận quan sát vẻ mặt âm trầm lạnh nhạt của Joel. Từ mười năm trước kiên trì phá bỏ hôn ước, sau đó Joel thay đổi thành người khác. Miệng không còn phát ra tiếng cười vui vẻ chỉ có tràn ngập chết chóc, đôi mắt mất đi sự ôn nhu, ánh mắt nghiêm khắc lạnh lùng tràn đầy vẻ đũa lệch. Joel đã không còn hài hước, nhiệt tình và ấm áp nữa mà trở nên tàn nhẫn vô tình trên thương trường. Rốt cuộc thứ gì đã biến anh ấy thành ra dạng người này? Davy suy nghĩ.

“Anh à.”

“Ừ?” Joel không ngừng đầu đáp lại.

“Gần đây có khỏe không?”

“Ừ.”

Davy kêu một tiếng: “Anh.”

“Ừ?”

“Con người anh biến đổi, này... Vì công chúa kia sao? Giống như chỉ cần có anh ở đây, ánh mắt yêu thương của cô ấy luôn dõi theo anh, nếu anh yêu cô, sao không...” Davy đoán già đoán non, còn chưa có nói xong, mạch cảm xúc bị cắt đứt.

“Công chúa gì?” Joel hỏi lại nhưng cũng không ngừng đầu lên.

“Nghe khẩu khí của anh, vậy không phải công chúa kia rồi, hay là người thừa kế của tập đoàn Wei Han? Cô ấy bí mật đề cập qua với em rằng cô cực kỳ ái mộ anh.”

“Cậu thích thì tự mình đi tán tỉnh.” Joel giọng điệu bình thản, ngay cả hàng lông mày cũng không thêm nhếch lên.

“Nói đùa gì vậy? Em không muốn bị Shana phân tâm.” Chỉ cần nghĩ đến bà xã mạnh mẽ của anh mà toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Davy vội vã đi rót một ly rượu chân áp nỗi sợ của mình: “Đã không phải công chúa, cũng không phải nữ nhân đó, vậy rốt cuộc là ai...” Davy cầm ly rượu, bắt đầu thông thả dung đi qua đi lại trong văn phòng: “A! Đúng rồi, có phải là nữ tổng giám đốc của chuỗi cửa hàng bách hoá Bắc Kinh không? Mặc dù thiếu chút nữ tính, nhưng bất quá rất hợp để nói chuyện với anh.”

“Nhàm chán.” Joel vẫn đang vờ mặt thờ ơ.

“Sh*t! Lại Không đúng?” Davy nhứt chí trừng mắt ngó chăm chăm Joel đang làm việc.

“Này! Tại sao anh không thể hoàn toàn thả lỏng với bản thân mình? Anh trước kia không phải như vậy, em nhớ...” Davy đột nhiên dừng lại, tiện đà như là nghĩ đến cái gì đó nói: “Đúng rồi, đúng rồi, em như thế nào có thể quên? Helen, Helen, ông trời a! Nhất định là cô ấy, anh có phải sao khi hủy hôn ước với Helen, lại e ngại mở miệng cùng cô ấy? Yên tâm đi, Helen vẫn còn chờ anh, chỉ cần anh lên tiếng, em dám cam đoan cô ấy chắc chắn gật đầu.” Davy tràn đầy tự tin.

“Hừ!” Joel hừ lạnh một tiếng, ngón tay gõ bàn phím chưa từng gián đoạn tiếp tục bay múa.

“Huh? Không phải sao?” Davy bối rối nhíu lông mày: “Hắn là cô ấy! Mười năm trước hai người hủy hôn, anh thay đổi ngay sau đó. Mà trong thời gian đó em chỉ nghe anh đề cập đến mỗi Helen thôi... A, phải, lúc anh còn ở Harvard thỉnh thoảng gọi điện thoại về nhà có nhắc qua một cô gái, hình như gọi là...” Davy đột nhiên búng ngón tay, hét lên: “Cathy, tên cô ấy là Cathy!”

Sau tiếng kêu của Davy, cả văn phòng phút chốc trở nên yên tĩnh. Một lát sau, Davy mới có ý thức được mình sắp gặp nạn thật cẩn thận xoay người nhìn về phía Joel, chỉ thấy hai tay của Joel để trên bàn phím, hai mắt nhìn như không nhìn thẳng mắt ngó màn hình máy tính.

“Anh?” Davy bất an khẽ gọi.

Joel rõ ràng chấn động nhưng rất nhanh chóng phục hồi tinh thần, phút chốc đứng lên vội vàng xoay người đi tới cửa sổ bằng kính rồi dừng lại, hai tay run

nhẹ nhút vào trong túi quần. Chết tiệt! Mười năm rồi, cái tên này dường như khắc sâu trong tim dù hắn có nguyện rửa như thế nào cũng không thể quên được. Xem ra mười năm hình bóng đó vẫn xuất hiện trong tâm trí, một cỗ tình cảm mãnh liệt như lửa địa ngục xuyên qua trong cơ thể, cơ hồ muốn đốt hủy hắn, trải qua nhiều năm, duy nhất chỉ có cô có thể làm cho hắn si mê yêu say đắm điên cuồng như vậy. Cô vừa rời đi thì lòng hắn tràn đầy khiếp sợ, phần nộ cùng nghi hoặc. Tại sao? Tại sao cô lặng lẽ đi? Chẳng lẽ hắn đối với cô một chút ý nghĩa cũng không có sao? Khi đó triển miên đầy dứa, nồng đậm mật yêu, như si như say, cũng giống như tên của cô đều là giả tạo hay sao? Một thời gian thật dài, hắn như đã thú bại hốt trong lòng nôn nóng bất an, đầy ngập phần hận, không biết phát tiết như thế nào, chỉ có thể âm thầm đau lòng và nó trở thành bằng hữu độc nhất của hắn, mượn rượu giải sầu, nhưng lại như cũ không cách nào giảm bớt nỗi tâm thống khổ. Suy nghĩ của hắn bị cô trộn vụn chiếm lĩnh mười năm không cách nào giải thoát, thời gian gạt bỏ không được đành phải chung sống với quá khứ ngọt ngào cùng có nhau với cô, không một ai, không một người phụ nữ nào có thể nắm chặt tim hắn như thế, níu chặt lòng hắn triệt để. Hắn đè nén dĩ vãng thống khổ xuống, cầu mong khoảnh khắc này có thể quên đi hình bóng đó, hiện tại trong ngực hắn dâng lên nỗi chua xót, trước mắt lại hiện lên nụ cười như hoa hàm tiếu của cô vô cùng rõ nét, vô pháp không chế. Cô nàng đáng ghét! Bàn tay Joel nắm chặt, trên trán gân xanh nổi lên.

Davy im lặng đến bên cạnh Joel, cố gắng kéo các ngón tay đang bị nắm chặt, đem ly rượu nhét vào trong tay anh mình. Joel trừng mắt ngó ly rượu trong tay, trong khoảng thời gian ngắn không biết nó là gì. Từ từ, Joel buông lỏng thần kinh toàn thân căng cứng, ngửa đầu nâng ly uống hết, nặng nề thở dài một hơi, chớp con mắt chua xót, đảo cái cổ cứng ngắc, sau đó chậm rãi đi trở lại ghế ngồi xuống.

“Anh có khỏe không?” Davy lo lắng hỏi, hắn chưa từng gặp qua anh mình thất thần như vậy.

“Không có việc gì.” Joel không quay lại với công việc, đôi mắt nhìn thẳng phía trước không tập trung, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc.

“Anh, anh... Ừm... Anh chưa thử đi tìm cô ấy sao?” Davy hỏi thận trọng. Thật vất vả ông anh hắn mới tạm thời gỡ bỏ rào cản trong lòng ra, tốt nhất tranh thủ thời gian hỏi rõ ràng.

“Không có manh mối.” Joel hai mắt mệt mỏi khép lại.

“Không phải anh biết tên cô ấy sao?”

“Là tên giả.” Joel nhấn mũi, vô tình thốt ra.

Davy kinh ngạc hỏi: “Cái gì? Tên giả? Anh... Làm sao anh biết?”

“Anh đã điều tra.”

“Vẫn không có tin tức gì sao?”

Joel phát ra tiếng cười lạnh lẽo trào phúng: “Tìm ra một đồng lõa Cathy, nhưng cũng không phải là cô ấy.”

Không thể nào? Thật sự một chút manh mối cũng không có? Phải làm sao? Davy như có điều suy nghĩ khuôn mặt nhăn lại. Không được, xem ra hạnh phúc cả đời của ông anh toàn bộ phải nhờ vào hắn rồi, do đó, hắn tại sao có thể buông tha đơn giản như vậy? Không được, không thể từ bỏ, Davy khẩn trương suy nghĩ biện pháp: “Hay là như vậy đi, chuyện này giao cho em xử lý. Có điều, anh phải nói cho em biết trước, khi tìm được cô ấy anh có dự định gì?” Biện pháp có thể từ từ nghĩ, nhưng làm thế nào thừa chuyện với mẹ, việc này rất là quan trọng, bằng không ba ngày tổ chức một lần, nhất định là không dứt.

Hai bàn tay lần nữa nắm lại thành quả nắm, khuôn mặt lại lần nữa bạnh ra Joel nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Trước tiên bóp chết cô ấy, hỏi cô ấy vì cái gì? Sau đó lại bóp chết thêm lần nữa.”

“Hả?” Davy nghẹn họng nhìn trần trời, nói không ra lời.

* * * * *

Boston không chỉ là một thành phố lịch sử, mà còn là trung tâm học thuật và văn hóa của New England. Phố phường cổ kính của giới quyền quý, đan xen cùng sức trẻ của sinh viên và trí tuệ thâm trầm bên dòng sông Charles và vịnh Massachusetts, làm nên tên tuổi Boston. Chẳng hạn như Đại học Tổng hợp Boston*, cách sông Charles là viện công nghệ Massachusetts nằm đối diện**, Đại học Harvard ở Boston tương đương Đại học Cambridge ở Anh; chăm chỉ, đạo đức, và giáo dục vẫn là một phần của văn hóa thành phố. Bởi vì là thành phố phát triển sớm nhất nên có thể nói Boston là một trong những thành phố cổ xưa nhất và có ảnh hưởng lớn đến văn hóa của Mỹ.

[*: Boston College, tại sao không gọi là Boston University mà sao lại gọi là Boston College. Chữ College mà người ta chọn đặt cho có ý nghĩa lịch sử văn hóa, vì chính những nhà sáng lập đầu tiên muốn nó như thế.

** : Massachusetts Institute of Technology, gọi tắt là MIT, cái trường này nó nổi tiếng đến mức ai ai cũng đều biết rồi ha]

Cũng như New York và Washington, Boston có một hệ thống tàu điện ngầm rất giản tiện gồm ba mã màu đỏ, cam và xanh dương cùng với tuyến đường sắt màu xanh lá với bốn nhánh phía tây và một phần dưới lòng đất ở trung tâm Boston. Đi trong thành phố chỉ cần biết hai đường tàu điện ngầm thôi, một là đi ra thành phố, một đi vào thành phố. Đường điện màu xanh dương là đi ra ngoài thành phố, về phía phi trường Logan. Đường màu đỏ bắt đầu từ Đại học Harvard xuyên qua trung tâm thành phố đi về hướng đông nam. Chinatown nằm trên tuyến đường màu cam nơi giao nhau của các khu đô thị.

Boston có không ít người Châu Á sinh sống, trong xe điện ngầm lúc nào cũng có thể đụng phải người Trung Quốc, điều này làm Ti Ti cảm thấy được an ủi. Chinatown ở Boston so với Washington D. C. khá lớn, náo nhiệt và vội vã, đa số các cộng đồng giống nhau cung cấp nhiều mặt hàng thiết yếu và dịch

vụ, còn có rất nhiều tiệm cơm cùng nhà hàng. Giữa hè, Boston đã hơi có không khí thu, Ti Ti đẩy cửa sổ lộ đầu ra ngó nghiêng, toà tháp của Đại học Y khoa trông giống như lò luyện thi, đứng trên cửa sổ nhìn ra xa chỉ vừa liếc qua thấy ngay khu phố Tàu ồn ào đông đúc. Nơi này chính là Chinatown tại trung tâm thành phố Boston, một căn hộ nhỏ trên tầng hai, phòng ngủ nhỏ cộng với nhà bếp và phòng tắm vô cùng sạch sẽ thoải mái, Viên Linh đặc biệt nhờ người ký hợp đồng giúp cô. Hàng xóm chung quanh đều là người Trung Quốc, ngôn ngữ tuy không có nhiều điểm tương đồng, nhưng mà cảm thấy rất ấm áp. Ti Ti cùng con trai bảo bối Đỗ Văn Hạo, một phụ nữ bình thường, bản thân chưa kết hôn mà đã làm mẹ là điều duy nhất không bình thường, một thành phần khác bên ngoài thoạt nhìn rất đúng đắn, nhưng bên trong lại rất tinh ma quỷ quái có khả năng là phần tử bất hảo. Đỗ Văn Hạo tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng lại rất quan tâm đến cô, những lúc cô ở bên ngoài suốt, chưa bao giờ mang đến phiền toái cho cô, thằng bé gần đây có thể chăm sóc bản thân mình rất tốt, Ti Ti không cần lo lắng cho thằng bé. Như đã thành thói quen, mỗi ngày nhóc con đều có thể tự rời giường tự làm vệ sinh cá nhân, tiếp theo bước đến giường nơi có mẹ thân yêu đang ngủ nướng ở trên đó rồi một cước đá xuống giường, sau đó mới ra khỏi nhà đến trường. Tan học trở về nếu Ti Ti vẫn chưa tan ca, thằng nhỏ tự mình đi siêu thị mua thức ăn về nhà nấu cơm. Từ khi đến Mỹ sau đó vào làm việc trong tập đoàn Seth, hai tháng qua, ngoại trừ tuần đầu tiên, Ti Ti gần như là không đụng đến việc nhà, đối mặt loại tình huống này, Đỗ Văn Hạo đem tất cả đi xử lý triệt để. Giống như giờ phút này, Ti Ti bước ra phòng ngủ liền trông thấy bữa sáng đặt ở trên bàn trong phòng khách, bảo bối của cô từ sáng sớm đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ đang ngồi ở một bên đọc sách, có lẽ hôm nay không có giờ lên lớp.

Đỗ Văn Hạo ngấm liếc mẹ yêu: “Mẹ, mẹ khi nào thì đổi nghề làm gia sư?” Thằng bé thật sự nhìn không được nói mát một câu.

Ti Ti không lên tiếng, nhìn lomlom chồng sách bài tập trên tay thật lâu, sau đó rốt cục quyết định không ném chúng nó trên mặt đất rồi dùng hai chân dẫm lên thật mạnh, nhưng cô vẫn phải phàn nàn hai câu mới được, phát tiết cơn tức đầy mình, mà đối tượng duy nhất để xả đưnghiên là đầu sỏ gây nên, bảo bối của cô: “Mẹ thật không hiểu, Hạo Hạo, con vì sao muốn mẹ vào Seth làm việc? Ở bên đây cũng có chi nhánh công ty của ông ngoại nuôi con, lý do tại sao mẹ không thể làm việc ở đó?”

Khoẻ miệng nhếch lên một nụ cười bí ẩn, Đỗ Văn Hạo giả lơ né tránh chỉ trích của mẹ yêu: “Ăn điểm tâm, mẹ, nếu không thức ăn sẽ nguội!”

Ti Ti xì một tiếng: “Hãy chấm dứt việc đó, tiểu quỷ, trả lời mẹ đi!”

“Mẹ, con làm mọi việc đều có nguyên nhân, mẹ cũng biết mà phải không?”

“Đó... đó! Phần lớn nguyên nhân đều lấy mẹ làm mục đích!” Ti Ti lẩm bẩm.

“Thật không rõ con vì cái gì cứ thích lấy mẹ ra mà đùa? Xem mẹ ngốc nghếch lắm sao? Ừm... Có lẽ mẹ nên tìm một cơ hội dạy dỗ lại con...”

“Mẹ, nếu như mẹ không sợ bị muộn, thì cứ cảm rằm tiếp đi không sao đâu, còn nếu không muốn bị trễ...” Đỗ Văn Hạo đưa đồng hồ ra hiệu, nhắc nhở cô: “Tốt nhất động tác nhanh nhanh chút!” Thằng nhóc thật sự không hiểu mẹ mình lớn như vậy rồi tại sao cứ như trẻ nhỏ? Luôn thích nằm nướng, cũng không biết tranh thủ thời gian, đã vậy lè mà lè mè, nhận thức chậm chạp.

Đợi đến phút chót mới hiểu được vấn đề, Ti Ti kêu một tiếng sợ hãi, vội vàng bụng bấrcháo miệng mở lớn một hơi ăn sạch, sau đó trở về phòng cảm vị lên rồi chạy đến cửa mang giày vào, năm giây sau, cửa chính nặng nề đóng sầm một tiếng. Đỗ Văn Hạo chết lặng ngó chăm vào cánh cửa, đáy lòng bắt đầu hoài nghi cha có còn nhớ đến mẹ? Năm đó mẹ bỏ đi, có khi nào cha cao hứng lấy pháo hoa ra đốt!

Trụ sở chính của tập đoàn Seth, tại ngã tư đường, có một cậu bé đang đứng đối diện.

Đưa nhỏ ngẩng đầu nhìn toà cao ốc, “Thì ra đây là công ty của cha, thật đúng là lớn.” Nó lẩm bẩm một mình, sau đó chậm rãi cúi đầu xuống, suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu lên chăm chú nhìn cửa chính trước mắt, “Hiện tại, cũng chỉ còn lại vấn đề đi vào.” Sau một lát, trong bãi đỗ xe dưới mặt đất của cao ốc, cậu bé hiện ngang bước vào thang máy dành riêng cho Chủ tịch, đồng thời đem một vài đồ nghề lao động nhét vào ba lô. Cửa thang máy đóng lại, nó ấn phím sáu mươi đề lên tầng cao nhất, lại từ trong ba lô lôi ra một ít thứ lặt vặt; trước tiên là đeo khẩu trang vào, che nửa phần gương mặt, dùng dây cột tóc buộc lại tóc, đội mũ lưỡi trai ngược ra phía sau, làm toàn bộ tóc nhét vào nón. Nụ cười của nó nhếch lên thật bí hiểm, cha, bây giờ, con của cha đem đến cho cha một ngạc nhiên lớn!

“Molly, đem bản fax của Anh cùng Canada vào, còn nữa báo cáo hội nghị đã chỉnh sửa lại, cũng đem vào đi. Nhắc nhở Phó Chủ tịch, tiệc rượu buổi tối phản hồi tham dự, không được vắng mặt. Đem phần số liệu này sửa lại một chút, báo thời gian họp ngày mai cho tất cả ngành chủ quản, mặt khác...” Joel từ thang máy dành cho Chủ tịch bước ra không ngừng hướng về thư kí Molly giao việc, Molly một bên ghi chép vào sổ tay một bên theo sát hần bước vào văn phòng Chủ tịch, cho đến khi Joel ngồi xuống ghế vẫn nói chuyện không ngừng: “... Tốt lắm, cứ như vậy, xem xét có thể xử lý tốt trước khi tan ca.”

Sau một khoảng thời gian, anh mở máy tính bắt đầu kết nối với các chi nhánh công ty ở Đông Âu. Thư kí Molly rời đi đóng cánh cửa lại, toàn bộ văn phòng đắm chìm trong tiếng gõ lách cách của bàn phím máy tính. Không biết qua bao lâu, tiếng gõ đột nhiên ngừng lại, Joel khẽ quay đầu, lập tức đổi màu lam sắc bén nhìn chăm chú một thằng nhóc ngồi ở trước bàn làm việc thảnh thơi gặm quả đào mật. Nhìn chăm chú vào đôi mắt màu lam giống mình, Joel mới chậm rãi ngã người dựa lưng vào ghế, hai tay đặt thoải mái trên tay vịn. “Cháu là ai? Cháu vào bằng cách nào? Cháu muốn điều gì?” Giọng điệu của anh bình tĩnh trầm ổn, giống như việc thấy thằng bé xa lạ có mặt trong phòng của mình là bình thường. Cuối cùng, thằng nhỏ cắn một ngụm đào mật, giờ cánh tay đang cầm quả đào mật: “Cháu lấy trong tủ lạnh của chú, rất ngon! Chú có muốn ăn không?”

“Chú hỏi một lần nữa, cháu là ai?”

“Batman.” Thằng nhóc chia sẻ vào mặt mình.

Joel cau lông mày lại: “Nhóc con, cháu đang làm gì?”

“Tôi thăm chú.” Cậu bé bắt đầu quả đào mật thứ hai.

“Sao cháu vào đây được?” Vấn đề này rất quan trọng. Tập đoàn tài chính là trọng địa cơ mật, một thằng nhóc hí mũi chưa sạch có thể đột nhập vào, vậy còn có bí mật nào sẽ không bị rò rỉ ra ngoài?

Cậu bé không cho là đúng nhún nhún vai: “Tại sao cháu phải nói với chú?”

“Vì chú là Chủ tịch ở đây.” Joel tăng thêm giọng điệu, xem ra thằng nhóc không biết sợ hãi là gì.

“Đứng! Đứng nha!” Thằng bé giả ngây giả dại giống như gậy đầu, tiện đà nhảy ra khỏi ghế: “Được rồi, nói cho chú biết cũng được, bởi vì cháu là một thiên tài, không có nơi nào là cháu vào không được.” Nó vừa cấn quả đào mật, vừa bước đến bàn làm việc đối diện, đập vào mắt hơn mười cái màn ảnh hiển cứu các biểu đồ số liệu: “Công ty này nhiều lắm nữa năm sẽ bị thanh tra,” cậu bé chỉ vào trái phía dưới màn ảnh: “Hi vọng chú và nó không có giao dịch kinh doanh.”

“Làm sao cháu biết?”

Thằng nhóc không nói, nó đi đến bên cạnh Joel đứng trước máy vi tính, Joel nhếch lông mày nhìn nó đem hai tay đặt sau lưng xoa xoa, tiếp theo tay bắt đầu gõ lên bàn phím máy tính. “Không có vấn đề gì phát sinh.” Đưa nhỏ lên tiếng.

Nhìn thằng bé thao tác trên máy tính nhanh chóng như thế, chính xác, hơn nữa so với cái gọi là chuyên gia, hacker còn cao siêu hơn, thật sự rất quý dị. Joel không khỏi hồ nghi nhìn nó.

“Chưa đầy sáu tuổi cháu đã có thể thâm nhập tổ chức CIA, máy chủ của KGB, một kinh nghiệm rất thú vị.” Chính trong lúc đó nó đã nhìn thấy ảnh cũng như thông tin của Joel lưu trong hồ sơ ở CIA, lúc này nó mới biết rõ ràng mình là con ai. Joel khiếp sợ nhìn nội dung trong màn hình máy tính. “Chú nhìn xem, quá đơn giản phải không?!”

“Ừm... Cháu...” Joel kinh ngạc nói không ra lời. Lạy Chúa! Không đến một phút đồng hồ! Bản thân mình, ít nhất cũng phải năm phút mới có thể hoàn thành.

“Thế nào? Chú còn muốn biết về công ty nào nữa sao?”

“Không, không phải...” Joel còn đang tiêu hóa tin tức mà thằng nhỏ vừa thực hiện được, quả là thiên tài.

“Cái đó... Cháu có thể ăn táo không? Quả đào mật hình như hết rồi.” Thằng nhỏ tha thiết ngắm bên trong tủ lạnh. “Tự phục vụ vậy”.

Không hiểu sao, Joel đối với thằng nhỏ có một loại cảm giác đặc biệt, có quan hệ nào đó đang tồn tại kết nối giữa bọn họ, hẳn không có khả năng phát sinh thù địch với nó.

“Chú có muốn ăn một quả không?” Trên tay nó là hai quả táo.

Joel lắc đầu: “Cháu học trường nào?”

“Ừm, Đại học Havard. Kế hoạch của cháu trong vòng ba năm lấy được học vị tiến sĩ, tiếp đó đến Cambridge – Anh ở một năm, và sau đó trở lại Viện Công nghệ Massachusetts,” ngâm một tiếng trong miệng nó lúng lúng phun ra vài câu không rõ, “Cháu hi vọng tương lai có thể làm việc trong NASA.” Nó cười rạng rỡ.

“Tại sao không đến học trực tiếp tại viện Massachusetts?”

“Là vì cha cháu.” Nó liếc anh đầy ẩn ý.

“Cháu mấy tuổi? Cha mẹ cháu đâu?”

Thằng nhóc nhìn hẳn, ánh mắt có chút quái dị: “Chín tuổi.” Đôi mắt màu lam của nó chăm chú nhìn Joel, miệng vẫn nhai táo không ngừng nghỉ: “Mẹ cháu nói cha đã có vị hôn thê, cho nên ông ấy phải rời đi, bởi vậy ông ấy cũng không biết sự tồn tại của cháu.” Nó dừng một chút, mở miệng: “Chú cũng có vị hôn thê? Hoặc kết hôn?”

“Huỷ hôn rồi.” Joel trả lời. Đôi mắt của nó tại sao cảm thấy quá quen thuộc thân mật?

“Huỷ hôn? Khi nào?”

“Mười năm trước.”

“Mười năm trước?” Cậu bé thì thầm lặng lẽ với chính mình: “Chẳng lẽ là vì mẹ?”

Joel nghiêng người nhìn về phía nó: “Cháu có mục đích gì khi đến đây?”

“Cháu nói rồi, cháu tới thăm chú!” Nó trung ra nụ cười ngây thơ vô tội: “Nhưng, chú dường như thay đổi rất nhiều.”

“Cháu đã gặp qua chú?” Chết tiệt, giữa bọn họ khẳng định có quan hệ, hẳn phải tìm cách khai thác nó: “Cháu đặc biệt đến thăm chú, có nguyên nhân sâu

sa sao?”

“Đương nhiên là có, nhưng bây giờ không thể nói cho chú biết, bởi vì...” Cậu bé chuẩn bị tiến ra cửa: “Đến giờ lên lớp của cháu, nếu có cơ hội cháu sẽ nói cho chú biết, OK? Cảm ơn chú đã cho cháu táo và đào mật.”

“Đợi chút!” Joel gọi lại, “Chú sẽ thông báo với cảnh vệ đại sảnh, lần sau cháu có thể đi vào từ cửa lớn, đến đây, chú đưa số di động cùng đường dây nóng của văn phòng chú cho cháu, cháu có thể gọi điện thoại cho chú.” Ghi nhanh các số điện thoại vào tờ giấy ghi chú* rồi đưa đến tay cậu bé, Joel không tự chủ được cầm bàn tay nhỏ bé non mềm của nó: “Cháu nhất định phải liên lạc với chú?”

[*: note-stick]

“Chú thích cháu sao?” Cậu bé cúi đầu nghiêng đầu hỏi.

Joel từ tận đáy lòng gật đầu: “Cực kỳ yêu mến.”

“Dạ, cháu sẽ lại tới thăm chú. Bye bye!” Lặng lẽ đứng yên nhìn cậu bé đi ra ngoài và đóng cửa lại, trong lòng Joel có cỗ khó hiểu không muốn buông tay... Đáng chết! Quên hỏi nó tên gì?

Bạn đang đọc truyện *Ti Ti Cài Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

A”...”A”... Đỗ Văn Hạo bật chặt đôi tai đứng ở cửa phòng bếp nhìn ra ngoài xem thấy có hai phụ nữ ở cửa chính la hét điên cuồng.

“Câm miệng! Mi là hét cái gì?” Viên Linh đầu tiên khôi phục lại bình tĩnh, tức giận hỏi.

“Mi tới thăm ta!” Ti Ti vẫn còn đang kích động: “Làm thế nào mà mi biết ta rất nhớ mi?”

“Mi thấy ta như thấy quý, hết toáng một phen, xem như đáng giá? Thiệt thời tiểu thư ta từ xa bay đến tạo bất ngờ cho hai mẹ con mi, còn chưa có vào cửa thiếu chút nữa bị mi hù chết!” Viên Linh nói xong đem hành lý ném cho Ti Ti, thân nhiên bước vào nhà.

“Mi không có gọi ta?” Ti Ti kéo hành lý nói lầm bầm.

“Ta bị mi dọa cho sợ nha, ta đâu có bà tám giống như mi?” Viên Linh vừa vào cửa liền ngoảnh trái ngoảnh phải.

“Bảo bối của ta đâu?” Đỗ Văn Hạo từ phòng bếp thò đầu ra: “Con ở trong này, dì Linh. Dì nghỉ ngơi một chút, rồi ăn cơm.” Nói xong thụt đầu trở vào.

“Huh?” Viên Linh sững sờ nhìn vào phòng bếp, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Ti Ti, cảm thấy chột dạ Ti Ti rũ đầu xuống, hai hàng lông mày của cô càng giương cao, mắt nhử lại, cùng lúc tóm lấy vạt áo Ti Ti.

“Mi dám ngược đãi con nuôi ta?!”

“Không thể trách ta à!” Ti Ti uất tức kêu lên: “Ta không có thời gian!”

“Không có thời gian?” Viên Linh không tin liếc nhìn cô. “Đương nhiên, mi phải bận rộn thôi!”

“Không có!” Ti Ti cố gắng thoát ra, liếc mắt ngoảnh đầu nhìn bài tập về nhà đang bày đầy bàn: “Ta bận rộn với đồng nghiệp, hơn nữa...” Cô lên án trừng mắt với Viên Linh: “Những thứ này đều do mấy người gây ra!”

“Chúng ta?” Viên Linh kinh ngạc buông Ti Ti ra, lật qua lật lại những quyển bài tập trên bàn: “Đây là cái gì... Đây, không phải bài tập toán của học sinh tiểu học sao? Còn cái này, báo cáo nghiên cứu thực vật nhiệt đới?” Cô hoang mang như cao hai hàng lông mày.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì xảy ra?” Ti Ti lẩm bẩm nhớ lại, bơ phờ ngồi xuống: “Đưa ta vào Seth làm việc chính là thảm họa!” Cô tỏ oán nói.

Viên Linh theo sát bên người cô ngồi xuống: “Nói đi.”

“Aiz!” Không nói tiếng nào lại thở dài, Ti Ti ai oán liếc mắt ngoảnh cô: “Mi cũng không biết, nghe nói trong công ty vị trí của ta là trợ lý, nhưng thực tế lại không phải, ta chính là đi làm từ thiện, làm người hầu cho cả công ty.”

Tì Tì rất không hứng thú bắt đầu đếm tội lỗi của công ty: “Tiếp điện thoại, photo tài liệu, đưa gửi văn kiện, pha cà phê, mua điểm tâm, những thứ này ta đã không nói tiếng nào, đều làm hết. Nhưng có một số người rất quá đáng, tặng hoa cho bạn gái, đóng tiền điện ở nhà, ngày nghỉ còn muốn ta làm bảo mẫu miễn phí, mua quà sinh nhật cho vợ, đem xe đi sửa, đưa trẻ con đi khám bệnh...”

Tì Tì cực kỳ hài lòng nhìn Viên Linh cảm thấy điều muốn được đến ngực: “Mi biết về Seth bao nhiêu? Mi có biết tổng số người làm việc cho công ty? Mi có biết một ngày ta nhận được bao nhiêu đơn đặt hàng? Còn có, mẹ vợ đại nhân muốn tổng vệ sinh liền tìm ta, máy giặt hỏng thân nhiên bảo ta đem quần áo đi giặt, rồi phải đi làm gia sư cho con của họ nữa...”

“Ngừng! Stop! Ta hiểu được, không cần nói thêm nữa. Ta chỉ biết mi là siêu nhân thôi!” Viên Linh trêu chọc nói, mắt thấy hai mắt Tì Tì như có lửa, cô vội vàng giơ hai tay lên đầu hàng: “Được rồi, được rồi, sorry, hay nói giỡn, việc làm ngày mai chính là liên lạc với cha ta sắp xếp cho mi đến làm ở chi nhánh công ty ông ấy, OK?”

“Không được!” Đứng ở cửa phòng bếp nghe xong một hồi lâu, Đỗ Văn Hạo lập tức phủ quyết.

Viên Linh nhủ thầm: “Này, nhóc con, đây là con không đúng đó, con thật sự trở mặt nhìn mẹ con một mồi suy sụp phải không?”

“Đương nhiên không phải. Mẹ có thể trực tiếp lên cấp trên khiếu nại!”

“Khieu nại?” Tì Tì nhin không được kêu lên: “Con biết, ngày hôm qua mẹ phải đưa con của ai đi khám bệnh không? Phó tổng quản lý. Mẹ còn có thể đi chỗ nào khiếu nại?”

Đỗ Văn Hạo khoé môi nhếch lên nụ cười ranh mãnh: “Mẹ ơi, còn có Chủ tịch chứ sao. Con đề nghị mẹ đi tìm Chủ tịch, nhất định sẽ có kết quả ngoài ý muốn.”

“Gặp Chủ tịch!” Viên Linh kinh thường xì một tiếng: “Con cho rằng Chủ tịch Seth nói gặp có thể gặp sao? Khẳng định còn chưa có thấy mặt đã bị đá ra khỏi cửa.”

“Này, không tốt sao, chỉ có cách này mới có thể thoát ly khổ ải!” “Ừ, không sai! Tì Tì lặng lẽ gật đầu, thành công sẽ có lợi không ít, không thành công có thể đúng lúc bỏ đi, thuận tiện mất tiền Chủ tịch hỗn đản kia một trận cho hả giận. Oa! Thật sự là quá hoàn hảo.

“Quên đi! Mi hoàn toàn không thể gặp được.” Không phải cô xem nhẹ Tì Tì, mà người thấy qua Chủ tịch Seth căn bản chưa tới vài người, người thần bí như vậy, không phải một Tì Tì nhỏ nhỏ có thể gặp.

“Phải không? Ta ở Seth làm nô lệ gần bốn tháng, thành tựu lớn nhất chính là không có một tầng lầu nào của công ty mà ta chưa đi qua, cho nên nha, hắc hắc hắc, Chủ tịch ngài chờ xem, nếu cấp dưới của ngài không thu lại lời nói đối với ta... hừ hừ, Đỗ Tì Tì ta muốn chỉ vào cái mũi của ngài nói đùa rồi!”

Đỗ Văn Hạo bên môi ý cười càng sâu dày đặc. Mẹ ngọc này, không nhất thiết phải bùng nổ như thế, nó chậm rãi đi thông thả vào phòng bếp, kế hoạch tiếp theo các bước tiến hành ra sao rồi.

“Cậu không phải đang hớp sao?” Joel nhìn Davy đi vào văn phòng mình, không kiên nhẫn hỏi. Davy thờ ơ ngồi ở trước bàn làm việc.

“Hình như là vậy.”

“Vậy cậu chạy tới đây làm gì?” Joel giận dữ mắng mỏ.

“Đương nhiên là chuyện đạt ý chỉ của mẫu thân đại nhân chứ sao,” Davy vui sướng khi thấy anh mình gặp họa, Joel hét cách đi đến quầy bar.

“Thuận tiện lấy cho em một ly.”

“Lần này lại là đại sự gì?” Joel cầm rượu, tựa ở quầy bar trào phúng.

“Mẹ phân phó em nhất định phải...” Davy dừng lại, bất thành linh đường dây nóng của điện thoại vang lên, Davy thuận tay nhấc lấy.

“Văn phòng Chủ tịch.” Đầu dây bên kia một mảnh trầm mặc. Davy hồ nghi nhìn điện thoại một chút, hỏng rồi sao? Sau đó áp vào tai nghe lại: “Xin chào?”

“Xin hỏi chú là ai?” Là âm thanh của một cậu bé.

“Nhóc, cháu gọi nhầm số rồi...” Lời còn chưa nói hết, điện thoại trong tay Davy đã bị cướp đi.

“Chào nhóc! Là cháu sao? Tại sao lâu như thế mới gọi điện cho chú? Cháu muốn đến văn phòng chú bây giờ?” Joel chòmng hỏi. Chỉ mới gặp qua cậu bé có vài lần thôi, vì cái gì hẳn không không thể được tình cảm của mình? Thật là khiến người trăm mối vẫn không có cách giải, chẳng lẽ đây là duyên phận mà người Trung Quốc gọi sao?

“Ha! Chú có vẻ rất vui khi nghe giọng của cháu.” Cậu bé vui vẻ cười.

“Đúng vậy! Cháu muốn gặp chú sao?”

“Văn phòng của chú hình như còn có người?”

“Là người không quan trọng, chú tức khắc có thể đuổi đi.” Joel ra hiệu với Davy, bảo cậu ra ngoài, Davy ung dung lắc đầu.

“Cháu đói bụng, cháu chờ chú ở cửa hàng MacDonald lần trước chúng ta đến.”

“OK, chú tới ngay.” Joel kẹp điện thoại dưới cằm, hai tay đã bắt đầu sửa sang lại văn kiện trên bàn.

“Bye bye!”

“Bye!” Buông điện thoại ra, cầm lấy áo khoác, Joel đi ra ngoài.

“Cậu nếu đã không muốn đi, trên bàn có một ít văn kiện anh giao cho cậu.”

“Cái gì?! Này...” Davy bất đắc dĩ nhìn bóng lưng của Joel đi xa. Đến khi Joel có mặt ở MacDonald thì thấy cậu bé đang chuẩn bị ăn.

Joel nhìn chằm chằm hamburger, khoai tây chiên, gà rán cùng cola để ngập bàn: “Lạy Chúa! Cháu ăn hết mấy thứ này sao?” Lấp đầy cái bàn, đại khái đủ cho bốn người ăn.

Cậu bé nghiêng đầu liếc anh: “Đương nhiên là cháu ăn không hết, chú phải ăn tiếp cháu!”

“Không thể nào, nhiều quá sao chú có thể ăn hết?” Joel cởi áo khoác vắt lên trên lưng ghế, xất tay áo somi lên bắt đầu tấn công đồ ăn trước mắt, theo thói quen hai mắt lại đảo một vòng khuôn mặt của thằng bé.

“Sao cháu luôn đeo khẩu trang?” Cậu bé nhún vai nhìn không chớp mắt vào Joel đang ăn: “Nếu cháu hỏi chú một ít chuyện riêng tư, chú sẽ trả lời cháu thành thật? Hơn nữa cháu hi vọng chú đừng hỏi cháu là vì sao muốn biết.”

Joel kinh ngạc nhìn cậu bé, tiện đà nói: “Nếu như cháu muốn như thế, tốt.”

Cậu bé hài lòng nhìn Joel mở ra cái hamburger thứ hai, chính mình một hơi uống hết ly cola: “Chú vì sao chưa kết hôn?”

“Chú không có ý định kết hôn.” Cậu trả lời làm cậu bé không khỏi nhướng mày.

“Vì sao?”

Joel nhún vai lãnh đạm: “Vị không có đối tượng ở bên mình cả đời.”

“Chưa từng có qua sao?”

Joel đột nhiên ngừng ăn, thật lâu sau, hắn mới chậm rãi nhìn cậu bé, ánh mắt lại dần dần trở nên thâm thúy và mông lung, tựa hồ không tự chủ được cả người rớt vào dòng xoáy. Thần sắc phức tạp trên mặt hắn không ngừng thay đổi; tình cảm mãnh liệt yêu say đắm, ngọt ngào hạnh phúc, thống khổ đau thương, phần hận không cam lòng, u buồn ảm đạm.

Cậu bé không thúc giục Joel, chỉ khuấy động cọng khoai tây, yên tĩnh chờ đợi.

Thật lâu sau, Joel mới nói nhỏ: “Mười năm trước chú đã từng yêu một cô gái, là một người rất đáng yêu, đó là lần duy nhất chú có ý nghĩ muốn kết hôn.”

“Sao chú không cưới cô ấy?”

“Cô ấy đi rồi.” Joel trả lời không nén đau thương.

“Tại sao?”

Joel than nhẹ: “Thành thật mà nói, chú cũng muốn biết lý do. Cô ấy không cho chú biết nguyên nhân, âm thầm lặng lẽ ra đi không lời từ biệt”

“Chẳng lẽ chú không có đi tìm cô ấy sao?”

Joel cười khổ: “Làm sao tìm được? Những gì chú biết chỉ là một cái tên giả. Chú yêu cô ấy, nhưng cô ấy lại đi lừa gạt chú!”

“Vâng, cô ấy rất xấu tính đúng không?” Cậu bé len lén dò xét Joel: “Từ đầu đến cuối là một kẻ đại lừa gạt!”

Theo bản năng Joel muốn mở miệng tranh luận, nhưng không biết phải nói gì, chỉ có thể buông nhẹ một tiếng thở dài.

“Chú có hận không?” Cậu bé hỏi tiếp.

“Hận ư?” Joel tự vấn lòng: “Không, cô ấy không phải là loại phụ nữ khiến người khác ghét, cô ấy là... Không, chú không hận cô ấy, chưa bao giờ hận, chú chỉ hy vọng có thể hiểu rõ một điều, cô ấy tại sao phải đối xử với chú như vậy?”

“Phụ nữ ngốc!” Cậu bé lầu bầu, “Câu hỏi tiếp theo rất quan trọng, rất, rất quan trọng, chú phải suy nghĩ kỹ càng để trả lời.” Thăng nhóc hít một hơi thật sâu, lên tiếng hỏi: “Chú còn yêu cô ấy?”

Joel ngược mắt nhìn cậu bé một hồi lâu: “Chú nghĩ chú cần một ly rượu.” Joel cầm một ly rượu.

“Cháu biết!” Cậu bé cười đờ cho Joel một ly cola: “Uống nhiều rượu không tốt cho sức khỏe, uống coca nha!”

“Sao cháu phải hỏi chú câu đó...”

Cậu bé xoay mình giương cao hai hàng lông mày, Joel im lặng, tiện tay cầm lấy ly coca uống một ngụm, lập tức nhũn mày, đây là thức uống gì? Joel khó chịu đem cái ly để ra xa rồi mới thở dài một hơi.

“Rất muốn quên cô ấy, nhưng vẫn không làm được. Thậm chí chú đã cố gắng thay thế cô ấy bằng những phụ nữ khác, thế nhưng, cô ấy vẫn cố thủ trong tâm trí của chú không chịu rời đi. Thật không thể ngờ tới, ở đỉnh cao của sự nghiệp, dĩ nhiên là chú đã nghĩ rất nhiều biện pháp đem cô ấy trục xuất khỏi đầu chú, kết quả là... Điều này thật sự rất buồn cười, bao nhiêu phụ nữ mơ ước chú, nhưng chú lại để cho một người phụ nữ lừa dối mình kiểm soát cuộc sống của chú, chặt không đứt, cô ấy cứ quấn lấy tâm của chú...” Hắn dừng lại, rồi sau đó gầm nhẹ: “Đáng ghét! Chú thật sự rất cần một ly rượu.” Joel khép nhẹ hai mắt, trải qua một lúc mới miễn cưỡng áp chế nỗi thống khổ bị thương đang dâng lên trong lòng mình.

“Chú hiểu rằng, chú vĩnh viễn cũng không thể dứt bỏ tình yêu của chú dành cho cô ấy, không cách nào đoạn tuyệt nỗi nhớ mong tha thiết với cô ấy, bóng dáng cô ấy như hình với bóng cứ đi theo chú, cho nên chú mới quyết định không kết hôn, trừ phi là cô ấy, nếu không đối tượng kết hôn của chú mãi mãi không bao giờ có.”

Cậu bé nghiêm túc gật đầu: “Cháu nghĩ cháu có thể hiểu đại khái. Ngay khi chú tìm được cô ấy, không nên tha thứ cho cô ấy một cách dễ dàng, không nhiều thì ít phải cho cô ấy một số bài học, không, phải thật nghiêm khắc dạy dỗ!” Nó đề nghị vô cùng nghiêm túc.

Joel không khỏi ngẩn ngơ: “Hà?”

“Cô ấy quá ngốc nghếch!” Cậu bé tiếp tục phê phán chỉ trích.

Joel trở nên khó hiểu: “Phải không?” Thăng nhóc này thật sự đáng đánh đòn, nó dựa vào đâu dạy hắn nên làm thế nào?

“Đúng! Cháu nghĩ cô ấy có thể bị người khác gạt nên mới kiên quyết bỏ chú đi không nói lời nào, một người phụ nữ tên là Helen...” Cậu bé trộm dò xét Joel: “Là vị hôn thê trước của chú?”

“Helen?” Joel bị thăng bé làm cho mờ mịt, tại sao có liên quan đến Helen? Thăng nhóc này sao quen biết Helen?

“Đúng vậy! Helen nói chú và cô ta chuẩn bị kết hôn, bảo cô ấy phải từ bỏ chú, vì thế đồ ngốc này mới mau mau biến đi chứ sao! Tuy nhiên, cô ấy vẫn còn cất giữ hình bóng của chú vào mùa hè năm đó trong ký ức, và chú để lại cho cô ấy... cho đến ngày hôm nay.”

Càng nghe càng kinh ngạc, Joel vừa nghe xong bật thốt lên liền hỏi: “Làm sao cháu biết?”

Cậu bé tựa hồ như không nghe thấy hắn hỏi, vẫn nói: “Về phần cô ấy tại sao phải lừa chú, có hơi phức tạp một chút, tốt nhất là để cho cô ấy nói trực tiếp với chú.”

Joel trừng mắt ngó cậu bé nườngày, rồi đột nhiên đưa tay trái lên nâng cằm của nó, nghiền cứu cẩn thận đôi mắt màu lam giống mình, cậu bé mỉm cười dè dặt Joel tùy ý xem xét, sau đó, có chút do dự, Joel cời cái nón của nó ra, vì vậy, xuất hiện cái đầu giống mình như đúc.

Cậu bé thú vị liếc liếc tay Joel: “Chú đang run.”

Joel nhìn tay mình đang run rẩy, đúng vậy, vì cái gì? Là vì linh cảm được chôn sâu ở trong lòng, điều này gần như không thể hy vọng? Nhớ lại lần gặp mặt đầu tiên cậu bé có nhắc đến cha mẹ nó..., còn có giữa bọn họ tự nhiên sinh ra một loại cảm giác thân thiết vô cùng quen thuộc. Có thể? Trải qua đau khổ thống hận bị thương trầm luân trong địa ngục nhiều năm, nay ông trời đem hết thầy trả lại cho hắn, còn hào phóng bồi thêm cho hắn...

Nghĩ tới đây, Joel lập tức dùng bàn tay run rẩy đột nhiên gỡ lấy mặt nạ trên mặt nó, ngay sau đó, một trận hít thở theo mặt nạ rồi xuống.

Cậu bé tỉnh ngịch nháy mắt: “Hi! Ba, lần đầu gặp mặt, xin chào, con tên là Đỗ Văn Hạo, năm nay chín tuổi, mẹ thường kêu con là Hạo Hạo, mà mẹ còn tên gọi Đỗ Ti Ti, có lẽ ba đã đoán ra, mẹ chính là đại lừa gạt, to gan lớn mật dám lừa giỡn ba!” Dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhera một nụ cười hả hê.

“Chắc chắn, không nghĩ tới ba thông minh như vậy, lại bị người ngu ngốc như mẹ xoay như chong chóng, thật là mất mặt nha!”

Joel kinh hãi không thôi: “Con... Con thật sự, thật sự là con chú... Của chú, uh, của chú... con trai, con của ta?”

Đỗ Văn Hạo nghiêng đầu hỏi: “Chú nghĩ gì?”

Cái này còn phải hỏi sao? Tuy có chút bất đồng về tuổi tác cũng như chiều cao, nhưng lớn lên lại có gương mặt rất giống, y như cùng một khuôn mẫu đúc ra.

“Ông trời! Thượng Đế! Oh! Trời ạ!” Joel không thể tưởng tượng nổi thì thảo thấp giọng hô, tay anh run run đưa ra phía trước vuốt ve má, mũi, mắt của

nó, hốc mắt càng lúc càng ẩm ướt, thật bất ngờ, Joel kéo thân hình gầy teo của thằng nhỏ vào trong ngực mình ôm chặt lấy, không hề có kỳ đảm đồng chung quanh

“Trời ạ! Tôi thậm chí có con trai!”

Đỗ Văn Hạo đột nhiên cảm thấy một dòng nóng ướt chảy xuống cổ, nó không biết nên khóc hay cười đẩy đẩy ba mình ra.

“Ba ơi, ba là người của công chúng, đừng như vậy nha, nếu không ngày mai trên các phương tiện truyền thông rất náo nhiệt.”

Joel nắm cằm của nó càng chắc hơn: “Mặc kệ là người công chúng! Mặc kệ giới truyền thông đi!”

“Ba, không nên ở trước mặt trẻ con chửi thề...” và sau đó đẩy Joel ra, nhưng vẫn không có dấu hiệu nói lời, Đỗ Văn Hạo nhìn không được kêu to: “Con gần như không thể thở được!”

Joel kinh hô một tiếng vội buông lỏng cánh tay: “Thực xin lỗi, ba thật sự là quá kích động, quá vui mừng hạnh phúc, con không sao chứ?”

Đỗ Văn Hạo vỗ nhẹ vào lưng Joel. “Không sao đâu, ba, con nghĩ chúng ta nên quay về văn phòng của ba, có lẽ ba sẽ muốn biết mẹ đã trải qua mười năm nay như thế nào.”

“Tí Tí, cà phê, cà phê của tôi!”

“Tí Tí, bài tập của con tôi?”

“Tí Tí, giám đốc hành chánh muốn cô nhanh chóng đi tìm ông ấy.”

“Tí Tí, trước tiên đem những tài liệu này phân loại đóng thành sách, trong hội nghị sẽ dùng tới.”

“Tí Tí...”

Bận tới mảy tới mảy, Tí Tí trong lòng khê nguyên rủa, Tí Tí, Tí Tí, ngày mai mình sẽ thay đổi tên của mình! Bọn khốn! Dám đem tiểu thư làm nha hoàn sai việc, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không có!

“Tí Tí, cô còn ở chỗ này làm gì? Mọi người đều vô cùng bận rộn, cô đứng đây xem náo nhiệt à? Còn không tranh thủ thời gian đi giúp đỡ! Cho cô biết, chúng tôi là quan tâm đến cô mới tạo cơ hội cho cô học tập, nếu không giống với loại người dựa vào quan hệ cửa sau tiến vào, cô còn muốn gì...”

Cô nàng Christina, không nói không rằng thao thao bất tuyệt quở trách Tí Tí trong văn phòng.

Đủ rồi! Chính là hôm nay, trước mắt đời cô đem mọi thứ thu xếp cho tốt, xong rồi đi tìm tên Chủ tịch chó má mắng cho hả giận, sau đó bỏ đi, lão nương không làm nữa là quyết định sáng suốt!

Tí Tí hạ quyết tâm, rất nhanh xử lý tất cả trong chớp nhoáng, lập tức bước vào thang máy dành cho Chủ tịch. Chờ thang máy đến lầu sáu mươi cô không tự chủ được nuốt nước miếng xuống họng, kiên trì đi ra khỏi thang máy. Lên tới đây rồi, không có khả năng mất bình tĩnh chứ?

Khi cô nhìn thấy cảnh trí của tầng lầu sáu mươi thì không khỏi mở to hai mắt đầy kinh ngạc. Wow! Đây là văn phòng? Khách sạn năm sao, phải không? Đầu Tí Tí không ngừng quay tứ phía, kim lòng không đậu buộc miệng tán thưởng.

Thật tốt quá! Thư ký không có ở đây, ông trời cũng giúp mình! Nhưng mà... Văn phòng Chủ tịch ở đâu? Chỗ này sao? Thử một chút xem! Cô thật cẩn thận xoay mở tay nắm cửa phía trước, lặng lẽ đưa đầu của mình vào đó...

“Lý do gì không thể nói cho mẹ?” Davy không rõ, đây là việc vui, mẹ nếu biết được, khẳng định cao hứng nhảy dựng lên, ngay bản thân mình cũng không thể tưởng tượng nổi, nếu không tận mắt nhìn thấy thằng nhóc bản sao của Joel, cậu ta còn có thể cho rằng anh mình bigat!

“Tạm thời, chỉ là tạm thời, đầu tiên chờ anh giải quyết hết mọi việc, rồi nói sau.” Joel ngồi trong cái ghế cao lưng dựa về phía cửa văn phòng, mặt hướng ra cửa sổ chiêm ngưỡng cảnh sắc bên ngoài thong thả lên tiếng.

Thế sự thật sự là khó đoán, một cái chớp mắt, toàn bộ thế giới đảo lộn. Tất cả u ám, chua xót, cay đắng trong nháy mắt liền trở nên rực rỡ tuyệt đẹp, tràn ngập hi vọng, thật sự... Quá tốt!

Davy đặt mộng ngồi trên bàn làm việc, dù sao Joel không thấy được, sẽ không chỉ trích mình: “Nhưng mẹ cứ cách văng vẳng là thúc giục em, muốn em khuyên anh trở về chọn người để kết hôn, em đã ngăn không được rồi!”

“Cho anh một vài ngày, Thằng nhỏ nói nó sẽ mau chóng an bài mẹ nó, anh nên chờ đợi.” Nhưng, vẫn là làm lòng người nóng như lửa đốt, sẽ không xuất hiện sự cố? Tuy thằng nhóc hứa hẹn đem mọi việc sắp đặt ổn thỏa, nhưng nó có thể khiến cho mẹ nó bình tĩnh ư? Thực làm người lo lắng, tiểu tử này rốt cuộc nghĩ ra quỷ kế gì chứ? Joel phiền não suy nghĩ.

“Phải không? Con của anh thật đúng là thiên tài quái thai, cumhiên lên tiếng đề nghị muốn anh chinh phục mẹ nó, không biết có thể coi đây là lòng hiếu thảo hay bất hiếu đối với mẹ nó đây?” Davy buồn cười nói.

“Này! Nó là con anh, đừng có nói nó là quái thai.” Giọng điệu Joel không chút cao hứng.

“Sorry, nhưng anh cũng không thể gọi con trai, con trai mà được, nên cho nó một cái tên tiếng Anh”

“Anh cũng có nghĩ qua, Jay, anh lấy tên của ông nội mình đặt cho nó, em cảm thấy thế nào?”

Davy gật gù đầu, “Jay? Uhm, nghe có vẻ tốt.”

“Đúng vậy!”

“Vâng, xem như nói xong chuyện này rồi. Xin mời quay trở lại chủ đề chính... Này?”

Davy kinh ngạc nhìn cái đầu nhỏ từ khe cửa lấp ló nhìn vào bên trong dò xét.

“Có chuyện gì không?” Molly đi đâu? Vì sao tùy tiện cho người lạ vào?

“Tôi... Tôi sao?” Ti Ti chỉ vào mũi mình.

“Đương nhiên là cô,” Davy thúi vuốt cằm “Chẳng lẽ là tôi?”

Oh! Khẽ kêu một tiếng, Ti Ti hít một hơi thật sâu, tựa hồ đang liều mạng gom góp dũng khí. “Xin hỏi... Xin hỏi đây là... Văn phòng Chủ tịch?”

“Đúng vậy, tôi là Phó Chủ tịch, vị đang ngồi thương thức phong cảnh kia là Chủ tịch.” Davy dùng ngón tay cái chỉ ra đằng sau.

“Tôi... Có điều này... Tôi muốn... Muốn khiếu nại, có thể chứ?”

“Khiếu nại?” Davy nhún nhún vai. “Được rồi, cô vào đây nói đi.”

Ti Ti do dự đi vào, nhìn thấy Davy hướng mình gật đầu mỉm cười ủng hộ, mới chậm rãi đi tới.

“Có chuyện gì, nói đi.” Davy duy trì mỉm cười không thay đổi nói.

“Tôi... Tôi muốn khiếu nại.”

“Tôi biết.”

“Tôi là nhân viên của Seth, tên là Ti Ti...”

Joel hai tay phút chốc nắm chặt tay vịn ghế, dùng sức đến nỗi làm gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay.

Trời ạ, là cô ấy! Cuối cùng cũng xuất hiện!

Trong nháy mắt tình cảm dâng lên tựa những cơn sóng dữ nhấn chìm Joel suýt làm hấn tan vỡ. Không ngừng hít sâu, hấn cố gắng đè nén mọi xúc cảm đang xuất hiện tầng tầng lớp lớp trong đầu.

Davy thì xem chút nữa té khoả bàn: “Ti Ti, cô tên Ti Ti?” Mặt mũi tràn đầy khiếp sợ quay đầu lại liếc nhìn Joel, không hề có động tĩnh? Không phải cô ấy?

“Vâng, tôi là Ti Ti, có gì không đúng?” Ti Ti nghi ngờ hỏi.

Không thể nào? Ngay cả Phó Chủ tịch cũng muốn ra đơn đặt hàng với mình? Cái này thật quá mức chịu đựng!

“Không có, không có gì không đúng,” Davy nhin không được lại liếc nhìn Joel.

“Cô nói tiếp đi.”

Ti Ti hồ nghi dò xét hai mắt Davy, “Trước hết, tôi muốn cho thấy, tôi đối với công ty cũng không đặc biệt ác ý. Cho dù tôi chỉ là nhân viên nhỏ ở Seth, nhưng công ty không thể vô lý đến mức biến tôi thành người hầu chung cho toàn công ty?” Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Davy hơi sững sờ: “Người hầu?”

“Đúng! Người hầu. Tôi đến Seth làm việc chứ không phải đến để giặt quần áo, quét dọn, làm bảo mẫu.”

Ti Ti càng nói lá gan càng lớn, càng nói càng phần nộ.

“Giặt quần áo? Bảo mẫu?” Davy không dám tin lặp lại.

“Đúng! Còn có rửa xe, kiểm gia sư, tặng hoa đồ bạn gái của thủ trưởng, thay quản lý chọn mua nữ trang cho tình nhân.” Cô không kiên dè to gan vạch trần tội lỗi của cấp trên mình.

Davy phút chốc há to miệng: “Rửa xe? Gia sư? Tình nhân?”

Ti Ti phút chốc nheo lại hai mắt: “Này! Phó Chủ tịch, xin hỏi anh là vệt sao?”

“Vệt... A, thực xin lỗi, mời tiếp tục.” Davy nghe thấy tiếng cười phía sau truyền đến một cách mơ hồ.

“Được! Nói tóm lại, tôi không phải nô lệ, nên không cần kêu tôi làm công việc của nô lệ. Tất nhiên, sớm muộn gì tôi cũng sẽ cho những người không biết sống chết kia một ít giáo huấn”, Ti Ti nghênh ngang nói. Dù sao cô đoán trước mình không có kết quả tốt đẹp gì, cho nên cũng không còn cố kỵ, cơ hội đến cô sẽ không khách khí.

“Vậy, cô cảm thấy nên xử lý bọn họ như thế nào?” Tiếng nói trầm thấp khàn khàn từ sau thành ghế cao phát ra.

“Hà? Thì ra, anh không bị cảm điếc, may mắn, may mắn!” Ti Ti vẻ mặt cao hứng, hừ! Đang nấp đằng sau ghế ư? Nhưng, sao trong giọng nói có chút gì đó quen thuộc? Ừm, nhất định là cô nghe lầm.

Joel bật cười lớn: “Cô hy vọng xử lý như thế nào?”

Kỳ quái, tiếng cười mơ hồ rất quen tai! Ti Ti trầm nghĩ, sau đó lắc đầu, lại nghe sai rồi, cô nghĩ.

“Anh là Chủ tịch, đương nhiên do anh quyết định. Được, nếu như anh thực tâm hỏi, tôi không ngại chỉ điểm cho anh cách giải quyết, anh nhất định phải nghiêm khắc trừng phạt mấy tên nhân viên khôn kiếp kia, bảo họ dừng lại. Về phần tôi, anh có thể thăng cấp cho tôi, một nhân viên ưu tú có trách nhiệm với công việc.”

Một tràng cười lớn chợt vang lên bất thành linh làm bùng nổ cả văn phòng: “Tốt lắm, thật cao hứng, tôi không ngờ cô cũng có năng khiếu chọc cười!”

Ti Ti bắt mắt lâu bầu.

“Được thôi, tôi tiếp nhận đề nghị của cô.” Trong lời nói của Joel vẫn còn tàn dư của những tiếng cười không thể chấm dứt.

“A? Thật sự? Theo cách này?” Đối phương quá mức thẳng thắn, Ti Ti ngược lại có chút do dự.

“Đúng vậy, tôi nghĩ, có nên thăng chức cho cô?”

“Gi? Thăng chức? Được, đương nhiên được. Quả thật anh minh, khó trách anh là Chủ tịch, đầy phong độ!” Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, Ti Ti tranh thủ tăng bốc nịnh hót vài câu từ tận đáy lòng.

“Tốt, cô cũng đã đồng ý, quyết định như thế đi. Có điều, thăng chức gì mới xứng đây?”

“Chức gì cũng được, tôi là người dễ thích ứng cực kỳ” Ti Ti ra sức vẫy tay: “Miễn là chức đủ cao, lại thoải mái, để khỏi phải bị chèn ép sai khiến mọi nơi.”

“Để xem? Vừa khéo, có một vị trí phù hợp với cô, cấp đủ cao, thoải mái, không bị đàn áp, không ai dám sai bảo.”

Tiếng nói của Chủ tịch rất nghiêm túc, không phải nói xàm. Chính là, anh ta vì sao không chịu xoay người lại? Còn có Phó Chủ tịch nở nụ cười gian xảo? Ti Ti không khỏi bắt đầu hoài nghi: “Thật không? Có vị trí thích hợp dành cho tôi sao?”

“Chủ tịch phụ nhân.”

“Gi? Thực xin lỗi, tôi nghe không rõ, xin anh lặp lại lần nữa.” Ti Ti mơ hồ nửa ngày mới lên tiếng.

Phó Chủ tịch chết tiệt, không có việc gì thì nổi điên cười vui vẻ lớn tiếng làm quái gì? Hại cô không nắm bắt được vấn đề cốt lõi.

“Chủ tịch, phụ nhân!” Joel nhả ra từng chữ một cách đơn giản, nhưng Ti Ti nghe lại có chút choáng váng, miệng ngạc nhiên mở lớn, giây kế tiếp sắc mặt biến đổi dần dần chuyển sang sắc thái giận dữ.

“Biết ngay mà, tôi thật không ngờ! Đường đường là đại Chủ tịch cao hứng nhằm chán đi trêu chọc một nhân viên quèn như vậy, đùa rất vui sao?”

“Đùa ư? Vị trí này không đáp ứng nổi yêu cầu của cô?”

“Nói đùa gì vậy? Nếu khiếu nài lần thứ nhất có thể làm Chủ tịch phụ nhân, khiếu nài lần thứ ‘n’ tôi chẳng phải thành Tổng thống phụ nhân?” Quả thực là lãng phí thời gian của cô.

“Tổng thống phụ nhân tôi không thể làm chủ, nhưng, cô đã được chỉ định làm Chủ tịch phụ nhân rồi, trên thực tế, đã bắt đầu từ mười năm trước.”

“Hà?” Lưng ghế cao từ từ quay lại Ti Ti ngây ngốc chăm chú nhìn nó, tới khi cô rốt cục thấy rõ người ngồi sau lưng ghế thì nỗi khiếp sợ như sắp chết lập tức hiện lên trên mặt cô, tay phải vô thức che miệng lại kiềm chế tiếng kêu sợ hãi thiếu chút nữa thoát ra, tay trái thì vỗ nhẹ trên bụng nhằm xoa dịu dạ dày đang co thắt mãnh liệt. Thân thể cô cứng ngắc, nhìn lom lom Joel đứng lên, lướt qua bàn làm việc, đi tới... Khi ngón tay của hắn chạm vào quần áo

của cô thì cô kinh hoàng nhảy dựng lên rồi về sau ba bước lớn, xoay người bỏ chạy. Nhưng đôi tay mạnh mẽ nhanh chóng từ phía sau ôm lấy eo cô, xúc động kéo cô vào trong lồng ngực rộng lớn quen thuộc, hơi thở nóng rực vòng quanh cổ cô.

Bạn đang đọc truyện *Ti Ti Cài Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đỗ gia ở miền nam Đài Loan là gia đình danh gia vọng tộc, lấy thư hương làm gia truyền, giàu có nhờ vào kinh doanh mua bán phế liệu, theo giới quan sát tại Đài Loan nhận định sự phát đạt này là do mua bán bất động sản ở Đài Loan thành công, nhưng hai vợ chồng Đỗ thị vẫn dựa vào xuất thân thanh cao mà kiêu ngạo.

Vì thế vợ chồng họ lần lượt cho mấy cô con gái đi du học nước ngoài, bà mẹ Thẩm Như Ưu cũng đi theo thuận tiện chăm sóc bọn họ, chỉ còn ông ba Đỗ Thiên Hoà ở lại Đài Loan để quản lý công ty cùng với Đỗ Ti Ti vừa mới thi đậu trung học phổ thông.

Hai vợ chồng đối với con gái nhỏ này khá bất mãn, bởi vì cô cũng không phải là thi không đậu trung học phổ thông, mà là không thích học, ôm chủ nghĩa sáu mươi phần (1) không lý tưởng.

Chỉ cần nghỉ đông và nghỉ hè vừa đến, Đỗ Thiên Hoà sẽ đưa Ti Ti ra nước ngoài sống chung với gia đình, theo học các lớp hè, học tiếng Anh, trong tương lai may mắn có thể thi đậu.

Dù Đỗ Thiên Hoà có đầu tư vào đứa con này như thế nào, Ti Ti vẫn hồ đồ như xưa, khả năng Anh ngữ không chê vào đâu được, nhưng những phương diện khác chỉ có thể nói gió thoảng mây bay lại cũng chỉ có học trượt vắn, nhảy nhót là ra hồn.

Thẩm Như Ưu thật sự không biết tiền đồ tương lai của Ti Ti sẽ ra sao, ngoại trừ việc sống không lý tưởng, một chút sở trường cũng không có, điều này làm bà rất phiền não.

Nhưng lần này, thời điểm Ti Ti lên năm ba trung học, trong lúc nghỉ hè Thẩm Như Ưu cuối cùng phát hiện ra ưu điểm của Ti Ti.

Mọi chuyện bắt đầu từ Đỗ Lệ Lệ chị gái của Ti Ti. Là sinh viên năm thứ tư Đại học Harvard, xinh đẹp tự nhiên, tư chất thông minh nên trong trường có nhiều người theo đuổi. Đỗ Lệ Lệ cùng bà Thẩm ra sức tuyển chọn, chọn ngay Joseph người thừa kế của gia tộc Rehm ở New York, sở hữu vẻ ngoài đẹp trai, đôi mắt màu lam cùng mái tóc đen, cũng là sinh viên năm tư Đại học Harvard.

Vì muốn câu con cá lớn này, Đỗ Lệ Lệ không tiếc hiển minh cho Joseph, tưởng rằng có thể thành công, ai ngờ không nghĩ tới anh ta tàn nhẫn nói cho cô biết cô thực sự không phải là cô gái trong trắng duy nhất mà hần gặp, hơn nữa hần sớm đã có đối tượng đính hôn tương xứng với gia thế nhà hần, không có khả năng vì Đỗ Lệ Lệ mà tùy tiện hủy hôn ước.

Tuy Đỗ gia ở Đài Loan cũng được xem là người giàu có, nhưng ở trong mắt gia tộc Rehm chẳng qua chỉ là người buôn bán nhỏ mà thôi.

Nghe trả lời như thế, Đỗ Lệ Lệ không khỏi sửng sốt. Cái này gọi là trộm gà không mất nắm gạo?

Cô không cam lòng, cô cũng không phải là loại phụ nữ tùy tiện, nhưng hôm nay mất đi sự trong sạch, chi phí bồi thường không hề có!

Thẩm Như Ưu cũng không cam tâm, nếu như Đỗ gia có thể bước vào gia tộc Rehm sẽ có được hậu thuẫn vững mạnh, Đỗ Thiên Hoà mới có thể đem việc làm ăn ở Đài Loan chuyển sang Mỹ, hoàn thành giấc mộng di dân đến Mỹ.

Hôm nay vì một bước sai lầm phải đối mặt với tình huống như thế, khả năng mất tất cả có nguy cơ xảy ra, nhưng vào lúc này, lời nói của Đỗ Nhâm Dịch đưa con trai thứ hai của Đỗ gia, đang học năm thứ hai tại Đại học Boston nói ra làm trong lòng cô sinh ra một quý kẻ kỳ lạ.

“Cả hai quá ngốc, loại công tử nhà giàu đùa giỡn với nhiều phụ nữ như vậy, làm sao để mất tới phụ nữ phương Đông được chứ?” Đỗ Nhâm Dịch khinh thường nói: “Thật ra, lúc bắt đầu theo đuổi chị không nên cho anh ta đắc thủ, ít nhất chị còn có thể tố cáo hần quan hệ với vị thành niên. Hai người có biết, danh gia vọng tộc như bọn họ sợ nhất là tai tiếng.”

Đỗ Nhâm Dịch bỏ đi còn thông thêm một câu: “Hơn nữa theo em được biết, anh ta còn có ba người em trai, cho nên anh ta cũng không phải là người thừa kế duy nhất của gia tộc Rehm, nếu như anh ta gây ra bất kỳ thi phi gì, mà gần đây gia tộc Rehm rất xem trọng danh dự chắc chắn loại anh ta ra khỏi vị trí người thừa kế, em nghĩ nhất định anh ta sẽ không để cho vấn đề này có cơ hội phát sinh?”

Vì thế, hai mẹ con ở trong phòng liú ríu thảo luận cả buổi chiều, rốt cục đạt được một sự đồng thuận.

Đêm đó, Ti Ti đang cầm ván trượt đập mạnh cửa chính tiến vào, ngay lập tức bị mẹ và chị gái túm lấy lôi vào phòng khách ẩn xuống sofa, hai người bọn họ nghiêm túc nhìn chằm chằm cô dò xét nửa ngày.

“Con cho rằng có thể chứ?”Thẩm Như Ưu hỏi.

“Hắn là có thể, ” Đỗ Lệ Lệ trả lời, “Tuy nhiên, ăn mặc cần phải xem lại, hắn ta thuộc tầng lớp thượng lưu, không thích bộ dạng này...” Tay cô quét khắp người Ti Ti: “Không nhất thiết giả trang.”

Ti Ti không kìm lòng nổi cúi đầu nhìn mình một cái, T – shirt, quần jean, rất thoải mái mát mẻ nha, sai chỗ nào?

“Vây mau đem quần áo của con cho con bé mặc thử xem, hay làm mua đồ mới cũng được.” Thẩm Như Ưu lên tiếng.

Đỗ Lệ Lệ gật đầu, và sau đó ừ ừ lông mày: “Ai sẽ nói cho con bé biết chuyện này?”

Trong lúc Thẩm Như Ưu còn đang do dự, Ti Ti lật đật hỏi: “Nói cho con biết cái gì? Có phải muốn bảo con đi phỏng vấn ở đại học?”

Hai mẹ con đưa mắt nhìn nhau, sau đó Thẩm Như Ưu hỏi một cách dè dặt: “Nếu như mẹ đáp ứng con từ nay về sau không ép con theo học đại học, con có thể vì chúng ta làm một chuyện không?”

Ti Ti đảo mắt nhìn hai người: “Mẹ và chị nói vấn đề của mình trước đi.” Cô thận trọng trả lời.

Nghe thế, Thẩm Như Ưu liền đem mọi chuyện của Đỗ Lệ Lệ kể hết cho Ti Ti nghe không bỏ sót một chi tiết nào.

Ti Ti nhú mày lại sau khi nghe xong, càng thêm hồ nghi hỏi: “Đây là vấn đề của chị ấy, con giúp được cái gì? Chẳng lẽ muốn con đi đập hấn một trận?”

“Không, mẹ nghĩ...” Thẩm Như Ưu cẩn thận nhìn chăm chú vào sắc mặt của đứa con gái nhỏ: “Con chỉ cần dụ hắn lên giường. Sau đó, chúng ta sẽ cáo buộc hắn dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên.”

Thất thần nửa ngày, Ti Ti từng mắt nhìn hai người thật lạ lùng, nói không nên lời.

Thẩm Như Ưu bất an ho khan vài cái: “Con biết đấy, đây là cách tốt nhất, có như thế anh ta mới xem xét kết hôn cùng Lệ Lệ, hoặc cũng có thể làm cho anh ta chiều cố ba con, để ba con có điều kiện chuyển công ty đến Mỹ, đến lúc đó gia đình chúng ta có thể đoàn tụ không cần tách ra như bây giờ.”

“Con?” Ti Ti vẫn là khuôn mặt không thể tin được: “Con phải làm thế nào? Cứ để hắn chiếm tiện nghi vô ích sao?”

Thẩm Như Ưu im lặng giây lát, rồi sau đó vội nói: “Không phải là không có lợi, anh ta sẽ kết hôn cùng chị Lệ Lệ của con, nếu không chị con bị người ta chơi thật sự rất đáng thương, ngoài ra...”

“Con xin mẹ.” Ti Ti không kiên nhẫn cắt ngang lời bà: “Chị Lệ Lệ bị chơi rất đáng thương, con bị chơi không đáng thương sao, hơn nữa loại hoa hoa công tử kia, gả cho anh ta không phải là điều tốt!”

“Đó là chuyện của chị, Ti Ti.” Đỗ Lệ Lệ cuối cùng mở miệng: “Có lẽ thân phận bối cảnh của anh ta cũng là một trong những điều kiện chọn bạn đời của chị, nhưng chị thật lòng yêu mến anh ta. Chỉ cần bọn chị có thể kết hôn, chị sẽ có thời gian và cơ hội làm cho anh ta yêu và tận hưởng ở bên cạnh chị.”

“Còn có...” Thẩm Như Ưu nói tiếp: “Ba con từ lâu đã muốn đem công ty chuyển qua Mỹ, nhưng nó không dễ dàng, không có chỗ dựa tương đối khó khăn. Cho nên vì ba con, đừng để ông già một mình cô độc tại Đài Loan, con hy sinh một chút có sao đâu?”

Đỗ Lệ Lệ liếc mắt ngoá bà Thẩm: “Hơn nữa mẹ và chị cũng nói qua, chỉ cần em có thể làm được chuyện này cho chúng ta, từ nay về sau chúng ta sẽ không tiếp tục ép em học đại học, không ép em làm những chuyện em không muốn, em muốn làm việc gì cũng được, em cần gì chúng ta sẽ đáp ứng cho em cái đó, không phải em rất thích được tự do sao?”

“Tự do!” Ừm... Hai chữ này làm Ti Ti bắt đầu suy nghĩ cân nhắc.

Nhìn thấy em gái mình đang cẩn thận suy xét, Lệ Lệ nhìn bà Thẩm, mặt không thay đổi ra chiều cuối cùng

“Chị đã có con với anh ta, Ti Ti, anh ta bảo chị đi phá nó, nhưng...” Cô cố làm ra vẻ thương tâm, đầu giả vờ rủ xuống: “Chị không thể!”

“Cái gì? Bảo chị bỏ đứa nhỏ?” Ti Ti la lên: “Điều này sao có thể? Đó là một sinh mạng!”

Đỗ Lệ Lệ cúi đầu rơi lệ, Thẩm Như Ưu phối hợp với Đỗ Lệ Lệ nhỏ giọng an ủi, cứ như vậy Ti Ti sập bẫy dễ dàng, trong lòng Ti Ti phần nộ bất bình, buộc anh ta cưới Lệ Lệ cũng tốt, bức anh ta bảo lãnh cho ba cũng được, quan trọng nhất là làm anh ta mất mặt, cho anh ta biết phụ nữ không thể tùy tiện chơi, sinh mạng cũng không thể tùy ý bỏ!

Về phần mình... Được tự do không phải tốt hơn sao?

“Anh ta tên Joseph, nhưng bạn bè đều gọi Joe, mái tóc đen và đôi mắt màu lam, em chỉ cần tìm tên đẹp trai nhất là được.”

Để tránh nghi ngờ, Đỗ Lệ Lệ chỉ bảo Ti Ti hành động, thậm chí thuê một căn phòng cho cô ở bên ngoài để.

“Anh ta biết chị có một cô em gái gọi là Ti Ti, cho nên em phải đổi tên, tên là... Ừ... tên Cathy.”

Do đó, Ti Ti vào sáng sớm có mặt tại công viên Boston.

Bởi vì Đỗ Lệ Lệ biết được Joseph đã hẹn với đám bạn đến từ New York, dẫn bọn họ tham quan Con đường Tự Do. Cô đứng đợi ở đài kỷ niệm cuộc chiến tranh giành độc lập hồi lâu, rốt cục nhìn thấy một nhóm thanh niên đi vào.

Cô căn bản không cần tìm, đích thị là hạc giữa bầy gà, một gã nam nhân đẹp trai cao lớn cực kỳ bắt mắt rơi vào tầm mắt của cô.

Cao khoảng một mét chín dáng người to lớn trắng kiết, đầy khí phách, mũi cao thẳng, cằm kiên nghị, đôi môi gợi cảm động lòng người, lông mi so với phụ nữ còn dài hơn phủ lấy đôi mắt màu lam trong xanh như biển. Tóc dài đen nhánh buộc thành đuôi ngựa để quá vai, tay áo sơ mi cuộn lên lộ ra cánh tay rắn chắc, cổ áo phanh ra để lộ đám lông dày đặc trong lồng ngực, quần jean ôm vừa đôi chân, toàn thân anh ta tỏa ra một cổ lăm lăm tâm nữ nhân cuồng loạn không bị khí chất của anh ta ngăn cản.

Chắc, chắc, người nam nhân này nếu nói anh ta đẹp trai quả thật quá hơi hợt, phải nói siêu đẹp trai mới đúng! Ti Ti đứng hình nửa ngày say sưa chiêm ngưỡng phong thái đầy nam tính của anh ta, nước miếng thiếu điều chảy xuống. Khi mắt cô và anh tang ngẫu nhiên đụng nhau, trong nháy mắt, cơ thể cô dâng lên một cổ vừa hân hoan vừa phức tạp, đột ngột truyền tới một cảm giác khó thở cô không khỏi kinh hãi thở gấp một tiếng vội di dời ánh mắt đi chỗ khác.

Đúng là anh ta, bây giờ chỉ cần nghe mọi người kêu anh ta như thế nào là được!

“Joel, bắt đầu từ nơi này sao?”

“Joe?” Thật sự là anh ta!

Cô trừng mắt nhìn nam nhân kia, trong nội tâm không khỏi cảm thấy vạn phần khinh miệt. Hừ! Thật là nhìn không ra, trước đó nếu cô không biết rõ loại người như anh ta, xem chút cô xem anh ta là chính nhân quân tử, thoát nhìn rất năng động phóng khoáng, ngay thẳng thật thà, ai biết anh ta lại dựa vào bộ dáng mê người xuất chúng này hấp dẫn bọn con gái khắp nơi.

Đúng, xứng đáng nhận lãnh một bài học!

Haiz dza... Câu dẫn anh ta thế nào đây? Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác này, Lệ Lệ mặc dù đã dạy cô mấy chiêu, nhưng để làm nó thật sự rất khó cô biết mình không thể làm được chuyện hài hước này, cho nên chỉ có thể ngậm ngùi đi theo sát phía sau hắn và nhóm người kia, đồng thời vắt óc suy nghĩ những phương pháp tiếp cận khác.

Freedom Trail – Con đường Tự Do của Boston – chính là một vết sơn đỏ hay lát gạch đỏ trên vỉa hè nối kết các điểm lịch sử, văn hoá du lịch ở thành phố Boston, Massachusetts, giúp định hướng cho du khách tự khám phá, tham quan thành phố. Điểm thu hút chính của trung tâm thành phố Boston chủ yếu là những con phố nhỏ với những con đường lát gạch gọn ghẽ, lần đầu đến Boston, sẽ dạo chơi trên các tuyến đường đó.

Dọc đường đi qua Toà Thị Sảnh đồ sộ mới mẻ, Toà Thị Chính cùng Toà Quốc Hội cũ, Ti Ti vẫn không nghĩ ra được biện pháp gì mới. Đi dạo qua trung tâm thương mại Faneuil Hall(2), Beacon Hill(3), giáo đường cổ kính, cô không nặn ra được ý tưởng nào. Sau đó bọn họ đi vào New England Aquarium(4) để xem cá heo, sự từ biến biểu diễn thì mục tiêu của cô quay sang đám bạn anh ta nói mấy câu, rồi đi về phía cô.

A? Anh ta muốn làm gì?

Ti Ti thoáng chột dạ lui về sau hai bước trốn phía sau cây cột, nhưng anh ta đã đứng trước mặt cô, cô chỉ có thể ngo ngác ngược mặt đưa ra nụ cười có chút gượng gạo, chống lại nụ cười mặt hồn trên gương mặt đẹp trai của anh ta.

“Cô luôn đi theo chúng tôi, có chuyện gì không?” Giọng nói và bề ngoài của anh ta có mị lực mê người.

Ti Ti sững sờ vài giây, rồi sau đó bật thốt: “Tôi thích anh!”

Ack...?! Trời ạ, cô đang nói cái gì?

Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng Ti Ti khốc thét không thôi, khuôn mặt đồng thời cũng đỏ cả lên, mà anh ta đang sững sờ cũng không khác gì cô sau đó ngửa mặt lên trời cười ha hả.

“Trời ạ, chưa từng có người nào lần đầu tiên gặp mặt dám trực tiếp nói câu đó với anh như vậy, em thật sự rất đáng yêu, bé con à!”

Nội tâm cô xấu hổ ngượng ngùng còn chưa kịp biến mất, một cổ ảo não khác bùng lên.

“Tôi không phải bé con, tôi đã mười bảy tuổi rồi!”

“Phải không?”

Joel nhắc tay nâng cằm của cô lên, đôi mắt màu lam trên mặt hắn đảo tới đảo lui. Đôi mắt to linh động, cái mũi vĩnh viễn thiệt xinh, cặp môi đỏ mọng hơi run rẩy, không phải rất đẹp, mà là vô cùng xinh đẹp, hơn nữa rất ngọt... Cực kỳ ngọt... Một cổ dục vọng đột nhiên xuất hiện khiến hắn xúc động cúi xuống môi cô hôn một cái.

Ti Ti thờ hốc vì kinh ngạc, trên mặt lần nữa có rặng mây đỏ, cô bụm lấy miệng mình, một loại cảm xúc xuất hiện trong lòng không biết là gì.

Joel dường như bị dọa bởi hành động của mình, hần lập tức thả tay xuống lui ra phía sau một bước, kinh ngạc đưa mắt nhìn cô thật lâu, một lúc sau mới chậm rãi lên tiếng: “Anh là Joel, em tên gì?”

Joel? Âm cuối phát âm nặng như vậy sao?

“Ừm, em là Cathy.”

“Em thật sự yêu thích anh?”

Ti Ti không chút do dự gạt đầu mạnh liệt, đồng thời cũng biết mình thật sự yêu mến anh ta, chuyện này có thể gạt được người khác chứ không lừa được chính mình, dù không phải cứ cho là như thế đi. Gã đàn ông này thật sự là nam châm siêu cường lực, có thể đem tất cả lòng của phụ nữ hút đến trên người anh ta, có lẽ ngay lần đầu tiên cô nhìn thấy hần, thậm chí khi cô phỉ nhổ hần, từ lúc đó cô không thể ngăn lại trái tim mình.

Ừ, ít nhất điểm ấy có thể lý giải vì sao bị hần hôn không làm cô khó chịu. Cô chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Joel nhìn chăm chú cô một lát, sau đó từ từ đưa tay cho cô nắm lấy: “Hãy đến đây, xem chúng ta có tương lai hay không.”

Kể từ đó, mỗi ngày Joel đều đưa cô ra ngoài chơi, cô cũng điện thoại báo cáo tiến độ mỗi ngày với mẹ. Bởi vì lo lắng Đỗ Lệ Lệ sẽ ghen tị, cho nên Thẩm Như Ưu hai ba lần đưa cô tới Đại học Yale ở tạm với anh trai Đỗ Nhâm Phi đang đảm nhiệm giảng sư bên đó

Theo lương tâm mà nói, ôn nhu sẵn sàng lại cởi mở khôi hài, Joel thật sự không giống kiểu người Lệ Lệ mô tả... Người này, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, cô đành phải tin tưởng người nhà.

Suy nghĩ là một chuyện, cô không có khả năng khống chế con tim mình, ngày qua ngày, Joel càng yêu thương cô hơn, tâm cô càng lúc lúc càng sâu, không thể quay về như trước đây.

Được rồi, có thể chân chính yêu một lần, ít nhất sau này không có ai cười nhạo cô là gái già chưa trải qua mùi vị yêu đương. Ti Ti hiện tại chỉ có thể lấy việc đó an ủi chính mình.

Nhưng biết rất rõ không có kết quả... Aiz! Thực bi ai!

Joel đưa tay vuốt khuôn mặt đang nhăn nhó của cô, đồng thời dùng ánh mắt hỏi thăm.

Cô nhanh chóng tặng cho hần một nụ cười tươi sáng, Joel nhún nhún mày ám hiệu sẽ trả lời sau, giờ phút này, hần đang chiến đấu hăng hái cùng người nhà qua điện thoại.

“Không phải mẹ, con nói thật đấy... Đúng, cô ấy là Cathy, một cô gái Đông Phương ngọt ngào...” Joel vừa nói vừa trộm hôn cô, Ti Ti đẩy Joel xuống, ngược lại khiến hần càng ôm chặt cô vào lòng.

“Con biết, nên con mới kêu mẹ nói chuyện với Helen cho rõ ràng!”

Joel nghe xong, trong chốc lát hai hàng lông mày đột nhiên cau lại.

“Cái này không thể trách con à, mẹ, vấn đề này mẹ biết rõ hơn con, con chỉ không muốn cho cô ta khó xử mà thôi, cứ tưởng thời gian sẽ làm cô ta quên đi chuyện đính ước, nhưng bây giờ con thật sự không chờ được nữa, cũng bắt chấp mặt mũi của cô ta rồi, mẹ, con thật sự rất yêu bé con này, con... A, cảm ơn mẹ... tốt, được rồi, con hiểu, con sẽ về nhà giải quyết vấn đề sau đó sẽ đưa bé con đến... Đúng, cứ như thế, tạm biệt!”

Joel cúp điện thoại, lập tức nâng cằm Ti Ti lên nhìn thẳng hai mắt cô hỏi: “Em đang lo lắng điều gì? Sợ anh sau khi trở về sẽ không quay lại à?”

Tám chín phần mười là vậy, Ti Ti thầm nghĩ, những thủ đoạn này xuất hiện trên tivi nhan nhản a!

Nhưng tuồng vui vẫn phải tiếp tục diễn, cho nên, cô về mặt đau khổ nói: “Em lo lắng cô ấy không chịu hủy hôn ước với anh.”

Joel nở nụ cười: “Không chịu thì sao? Em không biết trước đây vì sao bọn anh đính hôn, cho nên em mới có thể lo lắng như vậy. Hãy yên tâm, bất kể ra sao anh đã quyết định hủy hôn với Helen.”

Ti Ti ghé vào trước ngực Joel trầm mặc một lúc lâu, sau mở miệng: “Khi nào anh quay trở lại?”

“Sau khi anh nói xong mọi chuyện với mẹ, chắc cũng nhanh thôi, cùng lắm là bốn, năm ngày.”

Bốn, năm ngày? Ừm, phải khẩn trương đẩy mạnh tốc độ, dù cô thương anh ta nhiều bao nhiêu, vì chị, vì tương lai của cháu, loại đàn ông chuyên lòng gạt phụ nữ như anh ta phải chịu ít giáo huấn mới được.

Có lẽ, trong sâu thẳm nội tâm cô vẫn âm thầm chờ mong?

“Joel... Trước khi anh trở về, chúng ta có thể cùng nhau dùng bữa tối dưới ánh nến được không?” Ti Ti mong muốn ngược mắt nhìn Joel: “Mỗi khi xem tivi, em rất ngưỡng mộ cái không khí lãng mạn đó, em muốn trải nghiệm nó một lần.”

“Được thôi.” Joel vuốt nhẹ chóp mũi của cô: “Nếu em thích, đêm nay anh sẽ chuẩn bị cho em!”

Cô nở nụ cười vui mừng.

Bữa tối dưới ánh nến đã lãng mạn lắm rồi, chắc chắn sẽ có rượu vang, đến lúc đó chỉ cần cô tỏ ý một chút, Joel nhất định sẽ không buông tha cô, sẽ không bỏ qua miếng thịt béo đang dâng tới miệng.

Năm ngày sau, Ti Ti trở về ngôi nhà ở vùng ngoại thành.

“Vài ngày không có liên lạc, mẹ thực lo lắng đấy, sao con về đây đột ngột vậy?”

Thẩm Như Ưu lập tức hỏi, Ti Ti vẻ mặt mất mát cô liếc mắt một cái, chậm chạp đi đến phòng khách ngồi xuống.

“Anh ta về nhà, con không về đây ở lại chỗ đó làm gì?”

“Về nhà?” Thẩm Như Ưu kêu sợ hãi: “Vậy con...”

“Nên làm điều làm!” Ti Ti gay gắt lên tiếng: “Mẹ hài lòng chưa?”

Thẩm Như Ưu rất nhanh thay bằng bộ mặt vui mừng: “Thật sự? Thật tốt quá, mẹ phải nhanh chóng báo cho Lệ Lệ mới được!” Bà vội phần mừng rỡ xoay người đi gọi điện thoại.

Thực rồi, thậm chí một tiếng an ủi cũng không nói. Ti Ti âm thầm oán trách, bốn ngày liền, cô nhớ Joel đến chết mòn, về nhà ngay cả hư tình giả ý ánh mắt quan tâm cũng không có? Rõ ràng đối xử có khác biệt? Sẽ không sợ đến lúc đó cô trở mặt, thề thốt phủ nhận sao?

Thề thảm hơn, cho dù cô có muốn làm khó dễ một chút thì cũng không có dũng khí.

Hai ngày sau Đỗ Lệ Lệ quay về, với vẻ mặt đầy giận dữ bước vào cửa, cô vừa thấy Ti Ti liền chửi ầm lên.

“Em rốt cuộc đang giờ trò quỷ gì? Nói thì hay lắm, chẳng phải em tự nguyện sao? Hối hận thì nói một tiếng nha, chị nghĩ biện pháp khác, tại sao phải kéo chân của chị?”

Đầu đầy sương mù Ti Ti khó hiểu nhìn cô, đồng thời vừa nhìn thấy Đỗ Nhâm Phi cùng trở về với Lệ Lệ.

“Em... Em không rõ những gì chị nói, mọi người muốn em làm, em đã làm, từ ngày đầu tiên bắt đầu em đều báo cáo tình hình với mẹ không phải sao? Đây... Em thật sự không biết chị tức giận cái gì, người hysinh ở đây là em!”

Đỗ Lệ Lệ hoài nghi trừng mắt nhìn cô một lúc lâu, sau mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lúc tại chị trở về thuận tiện ghé qua New York, muốn tìm hiểu một chút hướng phát triển trong tương lai của Joseph. Dù sao năm nay bọn chị đều tốt nghiệp! Nếu anh ta trở về chắc chắn sẽ không trở về, chính là...”

Cô phút chốc nheo hai mắt lại: “Chị đến đó mới biết được Joseph đã đi đến tiểu bang Connecticut(5), hai ngày trước đã bị người nhà gọi về để kết hôn, trên thực tế, anh ta hết tuần trăng mật mới trở về!”

Ti Ti nghe xong người cứng lại tựa như bị sét đánh, mọi người xem xét sắc mặt của cô liền hiểu được mọi việc thật sự đi sai hướng.

“Ông trời, chẳng lẽ Ti Ti, con bé... Tim lộn người?” Thẩm Như Ưu áp úng nói.

Hai hàng lông mày Đỗ Lệ Lệ nhíu sát lại: “Ti Ti, em mô tả bộ dáng của anh ta lại cho chị?”

Ti Ti có chút sợ hãi dò xét liếc cô: “Mái tóc đen, đôi mắt màu lam, đẹp trai hút hồn, cao khoảng chừng một mét chín mui, thân hình gầy cao nhưng rất cường tráng...”

“Đợi chút!” Đỗ Lệ Lệ đột nhiên hô ngừng. “Em nói anh ta cao chừng một mét chín?”

“Dạ” Ti Ti nuốt nước miếng một cái. “Không đúng chỗ nào sao?”

“Đương nhiên không đúng, Joseph cao lắm là một mét tám!”

Ti Ti nghe vậy ngã ngửa trên ghế sofa.

“Ông trời!”

Đỗ Lệ Lệ theo sát ngồi xuống, truy hỏi đến cùng: “Anh ta cũng tên Joseph?”

“Không, anh ấy gọi là Joe...” Ti Ti do dự một chút: “Ít nhất, em nghe mọi người gọi là Joe, nhưng... Nó nghe có vẻ là Joel...”

“Trời ạ!” Thẩm Như Ưu than vãn: “Mọi chuyện sao có thể biến thành như vậy?”

Đỗ Lệ Lệ không để ý tới bà, vẫn hỏi: “Anh ta có nói cho em biết anh ta họ gì không?”

Tì Tì khuôn mặt bất lực: “Anh ấy có nói, nhưng em không có chú ý nghe, em nghĩ rằng em đã biết điều đó!”

Đỗ Lệ Lệ mệt mỏi xoa xoa con mắt, nhưng vẫn cố gắng hỏi lần cuối cùng: “Nhà anh ta ở đâu?”

Tì Tì càng suy sụp cúi mặt: “Không phải... New York sao?”

Mọi người đều không nói gì, lặng im một hồi, Thẩm Như Ưu mới làm bầm tả oán nói: “Lúc trước nếu như con cầm ảnh chụp cho con bé nhìn qua, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn!”

“Mẹ nghĩ con không biết sao?” Đỗ Lệ Lệ căm giận nói. “Chính là Joseph luôn nói anh ta không cần ảnh, cho nên không thích chụp hình, làm thế nào con có thể?”

Thẩm Như Ưu đang muốn lãnh hải tiếp, Đỗ Nhâm Phi đột nhiên mở miệng.

“Tì Tì, anh nghĩ em có hình của anh ta?”

Một câu bùng tình người trong mộng, Thẩm Như Ưu lập tức nhảy dựng lên.

“Đúng, có hình của anh ta là được, nhanh, nhanh, lấy ra đây, chúng ta cũng không thể cho anh ta chiếm tiện nghi miễn phí!”

“Nhưng...” Tì Tì ngập ngừng nói: “Anh ấy bảo sau khi hủy hôn ước sẽ quay lại tìm con.”

“Em ngốc vừa thôi!” Đỗ Lệ Lệ lên tiếng mắng: “Nói thì dễ nghe, em còn không hiểu?”

Tì Tì phản bác lại: “Anh ấy không phải loại người này!”

Thẩm Như Ưu nhắm mắt kiểm chế.

“Nghe mẹ Tì Tì, trước hết con đi lấy ảnh chụp, sau đó chúng ta sẽ xem anh ta thật sự có như con nói, không giống loại người kia, có thể chứ?”

Vội vàng quay về căn hộ cho thuê, Tì Tì từ xa nhìn thấy một tiểu thư xinh đẹp cao quý, cô ta đứng ở cửa ra vào căn hộ, đang gõ cửa nhà cô, cô chần chờ dích dậm lại.

“Xin hỏi cô tìm ai?”

Vị tiểu thư kia nghe tiếng liền xoay người lại, dò xét cô từ trên xuống dưới hơn nửa ngày.

“Cô là Cathy?”

Tì Tì ngần người: “Vâng, xin hỏi cô là?”

Vị tiểu thư kia bướng bỉnh kiêu ngạo cười: “Tôi là Helen, hôn thê của Joel. Chắc cô đã nghe qua?”

Trái tim co thắt, Tì Tì cắn nhẹ môi: “Tôi biết.”

“Thế thì tốt, Joel để cho tôi nói với cô, chúng tôi đang chuẩn bị hôn lễ, khoảng tuần sau đám cưới sẽ được tiến hành, anh ấy hy vọng cô không quấy rầy anh ấy, còn vấn đề đền bù tổn thất...” Helen phóng tia mắt khinh miệt nhìn cô.

“Cô muốn bao nhiêu cứ nói ra, tôi sẽ cố gắng đáp ứng.”

Tì Tì vô lực rũ mắt xuống: “Tại sao anh ấy không quay về nói cho tôi biết?”

“Sợ cô quấy rối, không buông tha anh ấy!” Helen hừ nhẹ: “Thực tế, không phải tất cả giống nhau, từ trước đến nay tôi đều thay anh ấy giải quyết những rắc rối này, cô không phải là người đầu tiên, bản thân cô cũng rất hiểu rõ phụ nữ rất khó cự tuyệt anh ấy, đúng không?”

Tì Tì im lặng không đáp trả.

“Tôi nghĩ cô cũng yêu anh ấy, có phụ nữ nào mà không yêu?” Helen có vẻ rất thông cảm vỗ nhẹ vào cô.

“Nhưng nếu cô thật sự yêu anh ấy, thì không nên đi tìm cái chết để làm khó anh ấy, mà nên để anh ấy theo đuổi hạnh phúc của mình, không phải sao?”

Theo đuổi hạnh phúc? Sh*t! Già đàn ông này thật sự đã nhận được bài học!

Nhưng... Cô cũng lừa hắn không phải sao? Nếu như cô không có chủ tâm muốn đi lừa gạt hắn, cô cũng sẽ không ăn loại thua lỗ này, có lẽ đây là báo ứng của cô? Cũng có lẽ ông trời nói cho cô biết, công việc giáo huấn con người không đến phiên cô làm chủ.

Thế nhưng, điều quan trọng nhất là cô thương hẳn, cô thật sự mong hẳn hạnh phúc, bất kể hẳn có lừa cô hay không, hoặc xấu xa đến cỡ nào.

Cô chính là thương hẳn!

/*** Chú thích ***/

(1) – Chủ nghĩa sáu mươi phân: ta không tìm được giải thích cụ thể nhưng theo những gì ta đọc được trên mạng thì nó chỉ những người không muốn làm đến nơi đến chốn, ví như hoàn thành hết thì là 100 phân, nhưng nửa vời thì là 60 phân. Trong câu này thì chắc là chỉ năng ta nghĩ học hết THCS là tốt rồi

(2) – Faneuil Hall: (theo: giaoducdaotao.com và)

Faneuil Hall Market Place cũng được gọi là Quincy Market, là một khu phố chợ nổi tiếng lâu đời được hàng triệu du khách đến thăm viếng hàng năm. Phố chợ này cung cấp rất nhiều thức ăn đặc sản, các màn trình diễn ca hát, xiếc, ảo thuật... ngay trong lòng đường phố. Phố chợ tọa lạc gần trung tâm hành chính tiểu bang và bờ nước của hải cảng Boston. Từ khu phố chợ này, chúng ta chỉ mất 5, 7 phút đi bộ là tới những địa điểm nổi danh khác như New State House, Museum of Fine Arts, USS Constitution Navy War Ship, và New England Aquarium.

Được cất lên từ một tòa nhà kiến trúc kiểu Hy Lạp xưa. Thuở mới xây cất, thế kỷ 17, Faneuil Hall, lấy tên của một thương gia giàu có nhất Boston, đã xây cất một chợ lớn, để các nhà buôn bán trao đổi dịch vụ. Nhưng Faneuil Hall còn nổi tiếng vì đó là một điểm lịch sử. Tầng hai của Faneuil Hall là nơi tụ họp công cộng, cho các chính trị gia tới thảo luận các chương trình, là nơi các ứng cử viên tranh luận trước công chúng. Đến bây giờ các chính trị gia cũng còn dùng Faneuil Hall để bắt đầu cuộc tranh cử của mình, nếu họ xuất xứ từ miền Đông, Hoa Kỳ.

(3) – Beacon Hill: (theo:)

Beacon Hill là một khu phố lịch sử của Boston, Massachusetts. Đây là một khu phố của phong cách rowhouses Liên bang và được biết đến với vẻ đẹp cổ kính của đường phố và gạch vỉa hè. Hiện nay, Beacon Hill được coi là một trong những khu vực trung tâm mong muốn nhất và đắt tiền nhất ở Boston.

Khu vực Beacon Hill nằm ở phía bắc Boston Common và Vườn Công Lập Boston và được bao bọc nói chung phía nam là phố Beacon, phố Somerset về phía đông, phố Cambridge ở phía bắc và Drive Storrow dọc theo bờ sông Charles River Esplanade phía tây.

Bởi vì Massachusetts State House – tòa thị chính bang vị trí cao nhất trên đồi, thuật ngữ "Beacon Hill" cũng thường được sử dụng như một từ chuyên môn trong các phương tiện truyền thông tin tức địa phương để chỉ chính quyền nhà nước hoặc cơ quan lập pháp (ví dụ như ở Washington DC là Capitol Hill). Giống như nhiều khu vực có tên tương tự, khu phố được đặt tên theo vị trí của một ngọn hải đăng cũ trên đỉnh điểm cao nhất ở trung tâm Boston. Beacon Hill đã được chỉ định là một địa điểm danh thắng lịch sử quốc gia vào ngày 19 tháng 12 năm 1962.

(4) – New England Aquarium:

Được thành lập từ năm 1969. NE Aquarium là một viện nghiên cứu hàng đầu trên thế giới về thám hiểm và bảo tồn môi sinh đại dương. NE Aquarium là một địa điểm nổi tiếng và được nhiều du khách đến thăm viếng nhất tại Boston. (theo)

New England Aquarium là khu thủy sinh chứa hơn 15000 loài động vật có vú và cá ở dưới nước. Đây là khu tham quan thú vị của Boston.

Đến New England Aquarium bạn sẽ thấy không khí nhộn nhịp, náo nức của khu tham quan này. Khách đến với khu thủy sinh rất đông, nhất là vào các ngày cuối tuần hay ngày lễ. Trẻ em dưới 6 tuổi khi vào đây được miễn vé, trẻ em dưới 10 tuổi được giảm 50% vé. Vào đây du khách sẽ có cơ hội nhìn ngắm thế giới đại dương thu nhỏ qua những bể kính lớn. Những loại cá, những động vật có vú đa dạng, phong phú sẽ giúp bạn thêm kiến thức về thế giới động vật.

Thiết kế của khu thủy sinh khá lạ mắt, lối đi theo hình xoắn ốc nên từ mọi vị trí bạn có thể nhìn thấy rõ nhiều khu vực. Những đám san hô vùng biển Caribbean xao động trước những đàn cá đông đúc, những loại sứa đủ hình dáng bơi lội, rồi những con sao biển, nhím biển, cua biển... sẽ làm bạn trầm trồ về thế giới đại dương muôn hình muôn vẻ. Cảm giác nhìn mà như được sờ vào, chạm vào thế giới biển. Những nhân viên làm việc trong khu thủy sinh này cũng rất nhiệt tình, nếu bạn muốn tìm hiểu kỹ hơn về loài cá nào, họ sẽ hướng dẫn bạn tận tình.

(5) – Connecticut: (theo)

Connecticut là tiểu bang Hoa Kỳ thuộc về miền đông bắc Hoa Kỳ.

Connecticut có khí hậu ôn hòa với đường bờ biển dài quanh vịnh Long Island. Điều này đã giúp bang có truyền thống phát triển ngành hàng hải từ lâu đời. Bang Connecticut hiện nay được biết đến với sự giàu có bậc nhất Hoa Kỳ. Từ thế kỷ 18, bang đã bắt đầu phát triển công nghiệp chế tạo và các tập đoàn tài chính: những công ty bảo hiểm đầu tiên ở Hartford và quỹ tự bảo hiểm rủi ro đầu tiên ở quận Fairfield. Nhờ đó, Connecticut có thu nhập bình quân đầu người, chỉ số phát triển con người và thu nhập bình quân hộ gia đình cao nhất Hoa Kỳ.

Connecticut giáp với eo biển Đào Dài (Long Island Sound) về phía nam, với Tiểu bang New York về phía tây, với Massachusetts về phía bắc, và với Rhode Island về phía đông. Thủ phủ là Hartford, và các thành phố lớn kia bao gồm New Haven, New London, Norwich, Stamford, Waterbury, Torrington, và Bridgeport.

Tiểu bang này có tất cả 169 thị xã. Hartford và New Haven cạnh tranh nhau bằng hành diện và kinh tế, có lâu từ khi hai thành phố đó chia quyền thủ phủ, và cả từ khi New Haven và Hartford là hai thuộc địa riêng.

Đỉnh cao nhất ở Connecticut là núi Gấu tại Salisbury ở góc tây bắc của tiểu bang. Ngày xưa nó thấp được xây bằng đá ở trên đỉnh này; hiện nay một tảng băng đá bên cạnh đường mòn Appalachian chỉ đến nơi đó là “đất cao nhất ở Connecticut, 2354 foot [717 mét] trên mực biển”; tuy nhiên, cả tảng này sai. Cao độ ước lượng của đỉnh này chỉ tới 706 m (2.316 foot); và tuy nó là đỉnh cao nhất ở Connecticut, thực sự nó không phải có đất cao nhất ở tiểu bang.

Đất cao nhất là một nơi vô danh về phía đông gần chỗ mà ba tiểu bang Connecticut, Massachusetts, và New York gặp nhau (42°3'N 73°29'W), trên dốc nam của núi Frissell, núi đó tới cao độ 747 m (2.453 foot), và đỉnh nằm cách 225 m (740 foot) ở Massachusetts. Chỉ có một cọc xanh bằng sắt chỉ đến nơi cao nhất của Connecticut với cao độ 723 m (2.372 foot). Bởi vậy, Connecticut là tiểu bang duy nhất có nơi cao nhất khác với đỉnh cao nhất.

Sông Connecticut chia đôi tiểu bang, chảy vào eo biển Đảo Dài, lối ra Đại Tây Dương của Connecticut.

Bạn đang đọc truyện *Ti Ti Cài Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Joel thờ dài một tiếng, “Vì thế em mới bỏ đi?” Ti Ti tủi thân nhẹ gật đầu.

Joel thờ dài một lần nữa, “Búp bê, anh nghĩ anh phải giải thích với em, lý do anh và Helen đính hôn.” Anh dừng lại một chút. “Thật ra anh không chính thức đính hôn với cô ta, cô ta theo đuổi anh rất lâu, nhưng anh vẫn không đáp lại, cho nên cô ta tự động thông báo với giới báo chí và truyền thông bọn anh đã đính hôn, cô ta muốn dùng thủ đoạn này uy hiếp anh.”

“Bởi vì gia đình Helen cùng gia đình anh mấy đời quen biết, đôi bên tình cảm rất tốt có thể nói là từ ba thế hệ trước, trong lúc đó gia đình hai bên lại có quan hệ mật thiết, cô ta biết rõ anh sẽ không lên tiếng phủ nhận làm cô ta mất mặt, bằng không gia đình bấy lâu nay sẽ bị phá hủy.” Joel cười khổ. “Sau đó, anh đã nói với cô ta rằng anh đã yêu em, quyết định cùng em kết hôn thật không ngờ cô ta quá xảo quyệt, lừa anh, mong anh cho cô ta cơ hội chủ động bãi bỏ hôn ước, giữ lại thể diện cho mình. Anh nghĩ cô ta lợi dụng thời gian này đến gặp em và bảo em rời đi, chờ anh trở về thì em đã đi rồi. Anh cố gắng tìm em, nhưng em để lại manh mối giả tạo, vô tác dụng.” Joel sâu kín thở dài. “Liên tục trong mười năm, anh luôn tự hỏi bản thân mình, tại sao em đối gạt anh? Sao phải rời khỏi anh? Thậm chí vì em, anh còn đặc biệt để mở công ty từ New York di chuyển đến nơi này, tiềm thức hi vọng em sẽ quay về bên anh.” Joel thống khổ nhắm mắt lại. “Nhưng em không xuất hiện, anh thật sự không hiểu, anh yêu em rất nhiều, sao em đối xử với anh như vậy? Tuy rằng thời gian chúng ta bên nhau không nhiều lắm, nhưng anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên, có nhớ không? Lúc ấy anh còn xúc động hôn em, lạy Chúa, anh chưa từng làm chuyện đó bao giờ! Kết quả em lại làm cho anh thống khổ oán giận trong suốt mười năm, khiến anh mười năm sống trong nghi ngờ!”

Ti Ti tròn mắt mồm há hốc nhìn Joel, chờ đợi anh nói xong, cô rốt cục nghẹn ngào khóc lên, “Ồ... ô... em xin lỗi, Joel, em thực sự xin lỗi, em... Trời ạ, em cuối cùng đã gây cho anh chuyện gì?” Cô khóc đến khàn giọng.

Nhìn thấy cô khóc, Joel cảm thấy tim mình đột nhiên đau đớn, tất cả oán khí trong phút chốc không cánh mà bay, còn lại chính là đau lòng không thôi.

“Đừng, đừng khóc, bảo bối, đừng khóc, em khóc làm lòng của anh đau quá!” Joel vội vàng hôn lên môi, lên tóc cô, bàn tay trên lưng cô vuốt ve lên xuống gan uì.

“Nhưng em... Thật sự có lỗi trong chuyện này!” Ti Ti áy náy nước nỡ nói. “Ngay từ đầu, em đã nói dối anh, cuối cùng còn hoài nghi cách làm người của anh, em... Em thật sự không còn mặt mũi gặp anh!”

“Nói bậy!” Joel lập tức gầm nhẹ. “Không cho phép bỏ anh đi nữa, nghe rõ chưa? Anh tuyệt đối không cho phép em bỏ đi lần nữa!”

“Em, em xin lỗi, rất rất xin lỗi...” Cô tràn ngập xấu hổ nước mắt ngăn không được rơi xuống như mưa.

Joel ôn nhu vỗ vỗ lưng cô. “Xuyết... Không còn quan trọng nữa, hết thấy đều trôi qua rồi, búp bê, đều trôi qua, chỉ cần em còn yêu anh, mọi thứ anh không quan tâm. Hiện tại, em nên nghĩ đến việc đền bù tổn thất cho anh như thế nào đi.”

“Nhưng, chính là... Còn một việc... Anh, anh nhất định sẽ giết em!” Ti Ti không biết làm sao mở miệng nói cho Joel biết chuyện của con trai, chỉ có thể phỏng đoán Joel bởi vì cảm thấy bị lừa mà sinh ra tức giận, tức khắc hoảng sợ mà không biết nguyên nhân.

“Phải không? Sau này hãy nói, tương lai còn dài, có cơ hội lại nói cho anh biết. Về phần hiện tại...” Joel đương nhiên biết rõ cô đang lo lắng cái gì, khiến cho cô phiền não một chút, trừng phạt cô bằng cách này thật tốt.

“Chính là... Chính là...”

“Không có chính là!” Joel quả quyết nói, “Điều quan trọng nhất bây giờ chính là anh muốn khi dễ em, ăn em, gặm nhấm em, mà em phải thỏa mãn khẩu vị của anh.” Hai tay của Joel đặt trên bộ ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Oh... Joel...” Cô kêu mị mị một mị vô lực rên rỉ, động tác như treu như ghẹo của anh, khiến cô lại lần nữa trầm luân.

“Joel, em xin anh...”

“Nói cho anh biết,” Joel hôn đôi môi hồng phấn của cô, hơi thoắm áp khẽ chạm vành tai. “Em chỉ thuộc về anh.”

“Đúng vậy, Joel, em là thuộc về anh, vẫn luôn là của riêng anh!”

Ngay sau đó, nồng đậm mật yêu, khắp nơi vang vọng tiếng rên rỉ ái tình khiến người nghe mặt đỏ tim đập, hai người cứ thế dây dưa không dứt.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Joel đi đến quầy bar rót ly rượu khẽ nhấp một cái. “Làm thế nào cậu còn ở đây? Một ly chứ?”

Davy ngồi trên ghế salon thú vị nhìn Joel mỉm cười mỹ mãn. “Nhìn tướng anh giống như là vừa ăn vụng cả bình mật gấu.”,áo vest ngoài của Joel đã không cánh mà bay, cả vật thì không biết ném đi đâu, áo sơ mi trên người cũng chỉ là khoác, lộ ra lồng ngực đầy đặc trước ngực, thậm chí... Còn đi chân trần!

“Phải không?” Joel thân nhiên đi đến ghế lưng cao ngồi xuống, đem hai chân gác lên bàn làm việc.

Davy kè kè một bên, đứng lúc nhìn thấy chân Joel đặt trên đồng hiệp ước, hợp đồng trên bàn, không khỏi lắc đầu không dám tin vào mắt mình nói: “Người được xưng là đệ nhất làm việc điên cuồng cũng làm ra hành động này sau?” Cậu ta thừa dịp tâm tình Joel tốt cũng leo lên bàn ngồi.

“Được rồi, rốt cuộc hai người vừa mới làm...” Davy chưa dứt câu, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Molly ôm một số tài liệu trên tay bước vào, “Tổng giám đốc, những thứ này”, cô đột ngột im lặng, ngạc nhiên trừng mắt nhìn trang phục trên người tổng giám đốc không ngay ngắn, đôi chân trần thon dài đang để trên bàn lười biếng nhìn cô, mà phó tổng giám đốc thì ngồi ở trên bàn, một chân đặt ở trên ghế trước bàn ngoắc cô cười hi hi.

Lạy chúa! trong bảy năm làm thư ký, cô luôn chứng kiến tổng giám đốc đứng đắn nghiêm túc, không cười nói tùy tiện, và không bao giờ biết rằng tổng giám đốc cũng có lúc cả lơ phất phơ như vậy. Thậm chí cô còn chưa nhìn thấy tổng giám đốc cười qua, mà bây giờ tổng giám đốc lại cười gọi cảm mê người đến như thế!

“Báo cáo của công ty chi nhánh bên Nhật Bản phải không? Để lại sau đi, tôi nghĩ tổng giám đốc của chúng ta hiện tại không có tâm tình xem đâu.” Davy buồn cười nhìn Molly kinh ngạc há to mồm, ngẩng ngốc nhìn Joel đang nhâm nhi ly rượu trong tay, ngã đầu ra sau ghế, thậm chí còn nhắm hai mắt lại.

“Còn có việc sao?” Davy có lòng nhắc nhở Molly vào đây để làm gì.

“Hả? A! A! Có việc... Phòng quan hệ xã hội của công chúa Christine gọi điện thông báo, tuần sau công chúa đến Mỹ nghỉ ngơi, nếu như tổng giám đốc có thể thu xếp công việc, dành chút thời gian để chiêu đãi, công chúa vô cùng cảm kích.”

“Không rảnh!” Joel giữ nguyên tư thế, nhện không được cắt ngang.

“Hừ?” Molly không biết làm sao ánh mắt chuyển sang Davy cầu cứu.

“Anh à, chuyện này không nên xem nhẹ! Chúng ta đầu tư rất nhiều tiền ở đất nước cô ta, anh muốn cắt đứt cơ hội thu về món lợi nhuận béo bở này sao?” Davy không đồng ý khuyển ngôn.

“VẬY EM ĐI ĐI.”

“Anh nói giỡn! Công chúa chỉ định anh, cô ta không muốn em.” Tình huống này có thể đoán ra thì thuận chân đá càng xa. “Hơn nữa, Shana nếu biết, cô ấy nhất định sẽ phá hủy cả căn nhà!”

“Búp bê nếu biết cũng sẽ làm thịt anh.” Joel liếc Davy một cái sắc bén. “Được rồi, chúng ta không nhắc đến các cô ấy nữa!”

“Anh, có làm không?”, “Không phải anh chết chính là em sống sao, em tự đứng không có ngu bộp phát tự đi tìm đường chết, vậy chỉ có thể là anh!”

“Có người muốn chết?” Ti Ti vừa mới ra khỏi phòng xếp, ừ ừ cạc cạc nghe thấy những câu sống sống chết chết khó hiểu.

Joel vừa nhìn thấy cô hai mắt sáng lên, “Búp bê, tới đây.”, đặt ly rượu xuống cùng hai chân, hướng cô ngoắc ngoắc ngón trỏ.

“Anh muốn gì?” Anh gọi cô đến cô sẽ đến à, nếu xảy ra giống như lúc này rất là mất mặt nha.

“Lại đây.” Joel kiên trì nói. Ti Ti không tình nguyện, lè mà lè mề đi đến trước mắt Joel.

“Làm gì... A!

Joel một tay kéo cô ngồi lên đùi mình, sau đó ôm lấy cô nhẹ vỗ về, tiếp theo không chút khách khí đem đầu tựa vào cái cổ gầy của cô hôn hít.

“Trời ạ! Em thật thom!”

“A! Anh... Buông em ra, anh biến thái, anh là trư bát giới... Buông em ra...” Cô một mặt cố gắng giãy dụa, một mặt xấu hổ cười xin lỗi hai diễn viên quần chúng bắt đầu đi đang trong trạng thái sững sốt trợn mắt há mồm, líu lưỡi.

Joel thả lỏng chút, “Làm sao vậy, có gì không đúng sao?” Thấy Ti Ti tránh né, hấn mặt dày cúi xuống ngực cô cuồng nhiệt thôn lên đó.

Trong văn phòng vang lên tiếng kinh ngạc xen lẫn tiếng hút không khí của hai diễn viên quần chúng phối hợp theo.

“A! Ngu ngốc, thả em ra! Cái anh này, cái anh... Buông em ra, có nghe không!”

Joel thờ hạo hển ngẩng đầu, haimắt sưng mù lông lánh saylông người, cảm xúc mãnh liệt, phong thái khêu gợi.

Ti Ti thờ hỏn hển một hơi, ánh mắt rớt cuộc không thể tách khỏi đôi mắt của hắn.

“Anh, anh... Em... Bọn họ...” Trời ạ! Đầu cô toàn tàu hủ.

Joel lại lần nữa vùi đầu vào mái tóc cô. “Hai người không còn chuyện nào để làm sao?”

Hai diễn viên quần chúng vẫn trừng lớn hai mắt, rớt cục búng tỉnh hoàn hồn xoay người chật vật chạy thực mạng ra cửa.

Bọn họ mặt đỏ tới mang tai dựa lưng vào cánh cửa văn phòng tổng giám đốc, một cùi đầu lùm bạc cắc dưới đất, một nhìn chăm chú thang máy, xem có ai dám can đảm vào lúc này lên đây quấy rầy.

“Cô nên canh cửa giúp họ, tông ghì họ có thể đã quên khóa cửa.” Davy dần dần khôi phục khuôn mặt đỏ lựng của mình.

“Còn nữa, đầu giờ chiều hôm nay những cuộc hẹn, hội nghị, hoạt động đã lên lịch trước của tổng giám đốc nếu có thể dời ngày thì dời ngày, nếu không thì hủy bỏ, không thể dời ngày hoặc hủy bỏ thì giao cho tôi. Được rồi, cứ như vậy đi, tôi quay về văn phòng đây.” Hắn đề xuống suy nghĩ bất chợt trong đầu, bước nhanh trở về ô của mình đăng phát tiết.

Molly đáng thương tại cửa ra vào gặp người trong chốc lát, chợt tỉnh con mê bước nhanh đi trở về chỗ ngồi, mở lịch làm việc, cầm điện thoại lên bắt đầu công việc hằng ngày.

Đang lúc Joel cùng Ti Ti triền miên cùng đêm xuân bên trong văn phòng thì Davy cũng đang ở nhà bị mẹ yêu bức cung.

* * *

Mẹ của Joel, Mary, rất mực lo lắng hôn sự của Joel, không ngừng can nãh. Luôn nói Joel đắm đầu vào công việc không ngó ngang đến phụ nữ, Davy tuy kết hôn rồi nhưng không vội có con, Lasan thì đã đính hôn nếu kết hôn cũng phải một thời gian, thằng con út Philip vừa mới có bạn gái, bát tự* cũng đã muốn viết ngược rồi, chỉ sợ bà churakip nhìn thấy bóng dáng cháu trai đã phải đoàn tụ với chồng bà.

*Bát tự: bát tự chỉ ngày sinh tháng đẻ của một người

Nhưng bây giờ ngoài dự đoán mọi người, người yêu cũ của Joel biến mất như không khí nay lại bất ngờ xuất hiện, bà không truy hỏi nguyên nhân sâu xa, quan trọng nhất, bà muốn biết rõ Joel có kết hôn hay không.

“Chính là cô gái Đông Phương mười năm trước sao?” Mary hỏi. “Joel sẽ cưới cô ấy sao?” Đây mới là trọng điểm.

“Đúng vậy, mẹ, cô ấy tên là Ti Ti, là một phụ nữ rất ngọt ngào, Joel luôn gọi cô ấy là búp bê. Con nghĩ, Joel sẽ không để cô ấy biến mất nữa.”

“Như vậy, Davy, ý của con là nói chúng ta nhanh chóng chuẩn bị hôn lễ?” Mary càng nói càng hung phấn. “Chúng ta có cần đi gặp cô gái đó không... Đúng rồi, gia đình Ti Ti?”

“Ack, cái này...” Davy cười cười có chút thần bí. “Nhắc tới người nhà cô ấy, lại phải nói đến một sự kiện lớn hơn nữa cực kỳ kinh hi.”

“Như thế nào? Gia cảnh nhà con bé không tốt sao? Chúng ta không quan tâm, chỉ cần trọng sạch là được.” Cho dù gia thế không tốt, chỉ cần Joel yêu mến, muốn kết hôn cùng con bé, mọi thứ không cần bàn đến.

“Gia cảnh nhà cô ấy không phải xấu, có thể coi là tốt, chỉ là, cô ấy bị người nhà đuổi ra ngoài!”

Mary khiếp sợ nhìn Davy, kể cả Shana vợ Davy, em gái Lasan cùng vị hôn phu của cô đột nhiên cùng kinh ngạc mắt trợn lớn.

“Tại sao có thể như vậy? Không phải con nói con bé là cô gái tốt sao? Con bé đã gây ra chuyện nghiêm trọng gì, khiến cho gia đình đuổi ra khỏi nhà?” Mary hỏi một hơi.

Davy nhún nhún vai. “Kỳ thật cũng không phải chuyện nghiêm trọng gì, nhưng mẹ cũng biết đó, người Phương Đông tương đối bảo thủ, có một số việc bọn họ dường như rất khó tiếp nhận.”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Con đừng có đánh đổ mọi người nữa!” Mary không nhin được lên tiếng. Lúc này, còn muốn thao thao bất tuyệt sao?

“Chính là...” Davy hít sâu một hơi, chuẩn bị ném bom nguyên tử. “Chưa lập gia đình mà có con!” Sau đó hấn cực kỳ thương thức về mặt khác nhau của mọi người.

Quả nhiên, trong phòng khách một mảnh yên lặng, thật lâu, Mary đầu tiên gây khó dễ.

“Thế nào, con bé còn có quan hệ với người khác? Không phải là rất loạn sao? Khó trách bị người nhà đuổi đi!”

“Đúng vậy, mẹ, mẹ nên khuyên nhủ anh hai, nơi nào mà không có cỏ thơm, không nhất thiết phải dính với loại phụ nữ này!” Lasan phản đối.

Shana đột nhiên lên tiếng. “Không! Mẹ, chờ một chút...” Cô cẩn thận quan sát thái độ của Davy cười và lắc đầu. “Nói cho em biết, Davy, đứa bé kia mấy tuổi?”

Hắn đếm đếm ngón tay.

Shana nheo nheo mắt. “Chín tuổi? Mười năm, chín tuổi... Davy, đứa bé kia, Joel?”

Davy không trả lời thẳng, hấn chỉ cười toét miệng mặt mày hớn hờ nói: “Shana, chúc mừng chúng ta, từ nay về sau mẹ sẽ không âm ỹ bảo chúng ta sanh con.”

Mọi người ngẩn ra, Mary ngây ngốc há to miệng làm hỏng cả hình tượng phu nhân.

“Đa, Davy, anh, anh nói là, Ti Ti sinh, sinh một đứa bé cho Joel, con trai?” Lasan gần như vừa mới nuốt trọn một quả trứng gà.

Davy mãnh mẽ gật đầu. “Rất đúng! Mọi người nếu gặp thằng bé trên đường, nhất định sẽ nhận ra, thằng nhóc lớn lên giống Joel như đúc, không có nhìn nhầm.”

Mary đôi mắt hàm chứa lão lệ, hai tay ghì chặt cánh tay của hấn. “Davy... Con nói... Con nói là... Mẹ có... Có cháu?”

“Đúng vậy a, mẹ, ngài có cháu.” Davy mỉm cười. “Mẹ, Ti Ti là cô gái tốt, cô ấy rất yêu Joel, nếu không phải vì hiểu lầm của mười năm trước, bọn họ bây giờ đã là một đôi vợ chồng ân ái ái ái rồi. Nhưng vì hiểu lầm xảy ra, cô ấy bắt buộc đi bỏ đi, sau lại phát hiện mình mang thai, chame cô ấy lại yêu cầu cô bỏ đứa bé, mà cô vì muốn giữ lại đứa nhỏ là kỷ vật cuối cùng của Joel, nên kiên quyết không chịu, nên bị người nhà đuổi đi.”

“Con bé đáng thương...” Mary khóc sướt sùi.

“Đúng vậy, ngẫm lại, một cô gái mới mười bảy tuổi, sống trong một môi trường phân biệt đối xử, một mình nuôi dưỡng đứa bé, còn có thể lạc quan vui vẻ, còn có thể dạy dỗ đứa nhỏ tốt nữa, thật đúng là không dễ dàng gì!” Hấn thở dài.

“Nói cho mẹ biết, đứa bé kia...”

Davy không khỏi mỉm cười. “A, nói đến tiểu quý đó, thật đúng là làm người ta kinh ngạc! Mẹ, mẹ tuyệt đối không thể tưởng được đâu, thằng nhóc kia là thiên tài! Mới chín tuổi, đã là sinh viên Đại học Havard, ah, đúng rồi, Joel nói muốn dùng tên của ông nội đặt cho thằng bé.”

“Jay?”

“Đúng. Jay lớn lên thật sự rất giống Joel, mọi người gặp sẽ biết.”

Mary hai mắt sáng lên nhìn thẳng phía trước. “Mẹ muốn gặp thằng nhỏ!”

“Tất nhiên, mẹ, sớm thôi...”

“Không, không sớm, hôm nay, ngay bây giờ!”

“Nhưng mẹ, không...”

“Bây giờ!” Mary cố chấp kiên trì.

Davy nhìn xung quanh tìm kiếm trợ giúp, nhưng không ai có thể cứu anh ta, hấn lại một lần nữa cố gắng thuyết phục mẹ. “Mẹ...”

“Bây giờ.” Mary bỗng nhiên giận tái mặt gầm lên.

Hấn ngây người nửa ngày sau mới lắc lắc vai, chậm chậm cầm lấy điện thoại, lầu bầu, “Con sẽ bị anh hai làm thịt, mọi người tốt lắm, ngồi đó chờ nhặt xác con đi.”

* * *

“Đến rồi! Đến rồi!”

Một đám người hùng dũng xông ra cửa. Ngoài trừ bốn vị chủ nhân, còn bao gồm cả quản gia, đầu bếp, người dọn dẹp.

“Chết tiệt! Sao lại là con?” Cậu con út về mặt mẹ mang không hiểu vì sao bị Mary mắng mỏ. “Mọi ngày không đến nửa đêm sẽ không về, hôm nay không có việc gì ở bên ngoài nên về sớm, trở về sớm định dọa người sao? Đừng tưởng rằng con lớn rồi mẹ không đánh con!” Nói xong còn nâng nắm đấm.

“Làm sao vậy? Con lại có vấn đề à? Không phải mọi người nói có đại sự khẩn cấp bảo con lập tức về nhà đấy sao? Tại sao lại là lỗi của con? Rốt cuộc...” Philip về mặt vô tội kêu oan.

“Xuyt, xuyt, nói nhỏ thôi, mẹ đang phát điên!” Lasan cẩn thận nói phụ nhân đại nhân họ không dám đi vào trong nhà, nhỏ giọng nói.

Khi toàn bộ mọi người ngồi an ổn trong nhà, Philip nhỏ giọng hỏi một tràng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mọi người sao kỳ lạ vậy? Vì sao bảo em nhanh nhanh về nhà? Rốt cuộc làm sao vậy?”

Lasan khinh bỉ nhìn thẳng em đang ngây ngốc đi đến bệ cửa sổ ngồi xuống, “Đại sự! Em nghĩ là đại sự gì!” Cô nói một cách bí ẩn, “Để chị nói cho em nghe.”

“Gần hai tiếng rồi, Davy đang làm cái quỷ gì? Có đi bộ cũng đã tới nơi!” Mary bên cạnh nôn nóng bồn chồn đi tới đi lui thẩn thai.

Những người khác đều co đầu rút cổ ở bên cạnh, không dám lên tiếng, chỉ sợ dẫm phải dĩa lỗi. Lasan còn đang ở bệ cửa sổ nhỏ to tâm sự với Philip, Philip về mặt tràn đầy kinh ngạc liên tục gật đầu lại lắc đầu.

Mary vừa ngồi xuống lại đột nhiên đứng lên. “Lasan, gọi điện thoại cho anh con!”

“Không được rồi mẹ, anh ấy để quên điện thoại ở nhà.” Lasan cầm điện thoại trong tay.

Mary chán nản ngồi xuống. “Trời ạ! Gặp chết người.” Bỗng nhiên lại lo sợ không yên, bắt an nói: “Có khi nào thằng bé không muốn đến hay không?”

Shana rót một ly rượu cho bà. “Mẹ, uống chút rượu để bình tĩnh, đừng lo lắng quá, thằng bé sẽ đến, có lẽ Davy đang đợi nó tan học hoặc cái gì đó, cho nên mới đến muộn một chút...”

* * *

“Đến rồi! Đến rồi! Lần này là thật, là xe thể thao của Davy.” Lasan nhìn ra ngoài cửa sổ kêu to.

Vì thế, cửa lớn lại một lần nữa đầy áp người, Mary tiên phong đi trước chắn tầm nhìn của tất cả, những người khác chỉ có thể ở đằng sau đợi dài cổ. Xe chậm rãi dừng lại, Davy dương dương tự đắc, đắc ý xuống xe đầu tiên.

“Hi, mẹ, con đưa cháu tới chome.”

Không ai chào hân, tất cả mọi người đang dán mắt vào phía bên kia cửa xe.

Sau đó, một cậu bé lưng đeo ba lô bước xuống, nó nhìn đám đông trước mắt...

“Lạy chúa! Rất giống!”

“Davy không có gạt người, thật sự giống như đúc!”

“Thì ra Joel khi còn bé là đáng vẻ này.”

“Thật sự rất giống đại thiếu gia.”

Xung quanh có nhiều tiếng kinh hãi không ngừng vang lên.

Đỗ Văn Hạo đi đến trước mặt phụ nhân trung niên có mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên cười tím tím. “Bà là bà nội? Cháu là Hạo Hạo, bà thật xinh đẹp!” Lệ sớm rơi đầy mặt Mary chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy mặt thẳng nhóc, nhu hòa vuốt ve, “Đứa nhỏ, cháu với cha cháu lớn lên rất giống nhau! Ồ... ồ..., lạy chúa, cháu tra của tôi, cháu trai của tôi...” Mary ôm nó nghẹn ngào nói.

Một hồi lâu, Shana lau nước mắt, đi đến bên người Mary nâng bà dậy.

“Mẹ, chúng ta nên vui mừng, không nên làm thằng bé khó chịu. Vào trong nhà nhìn cho rõ hơn, chắc thằng bé cũng đã đói bụng, mẹ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, không phải sao?”

Mary gật đầu để Shana dìu bà đi vào, nhưng bàn tay bà vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của thằng cháu đích tôn.

Phòng ăn nhà Rocks chưa bao giờ náo nhiệt như thế, từ chủ nhân cho đến người làm tất cả mọi người đều tụ tập tại phòng ăn, rất nhiều sơn hào hải vị bày đầy trước mặt Đỗ Văn Hạo, cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi. Không ai nghe thấy âm thanh cửa lớn mở, cũng không ai chú ý tới tiếng động đi về phía

phòng ăn.

“Hạo Hạo, rốt cuộc năm đó là hiểu lầm gì khiến cha mẹ con chia tay, con có biết?” Lasan tò mò hỏi.

“Helen.”

Mọi người không hẹn cùng quay đầu nhìn về phía cửa phòng ăn.

“Joel! Con đã về!” Mary kinh hi nhìn hấn.

Davy kinh hoàng cúi đầu rên, “Xong rồi! Con sắp chết rồi!”

“Anh hai, anh thật giỏi!” Philip híp mắt tán thưởng.

“Joel, anh nên nói cho mọi người biết sớm một chút, anh xem mẹ từ trước tới nay chưa bao giờ cao hứng như thế, tràn đầy hạnh phúc!” Nói ra sớm, cũng không bị ép sanh con, Shana thầm nghĩ.

“Hi! Cha.”

Joel liếc nhìn Davy thật thâm ý, sau đó mới đi đến Đỗ Văn Hạo, thân thủ vuốt ve đầu của nó. “Con trai, xem ra con rất được hoan nghênh.”

Shana dịch người qua cái ghế khác, nhường cái ghế bên cạnh Đỗ Văn Hạo cho Joel ngồi. “Joel, anh ngồi xuống trước rồi nói sau.”

Joel cung chiêu xoa bóp hai má Đỗ Văn Hạo, anh ăn một chút thức ăn trên bàn. “Mina, có hứng thú đến nhà tôi hay không, tôi tặng gấp đôi tiền lương, như vậy mỗi ngày tôi có thể thưởng thức tài nghệ của cô.”

“Đại thiếu gia, cậu dọn về đây ở là có thể.” Mina mặt mày hớn hờ nói. Cô vì gia tộc Rocks phục vụ bốn mươi năm rồi, chồng cô là quân gia ở đây, đưa con lớn thì lái xe cho phu nhân.

“Joel, anh nói Helen là có ý gì?” Lasan đột ngột lên tiếng.

Joel ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt tò mò của mọi người, sau đó cúi đầu tiếp tục thưởng thức bánh pudding, ăn xong lấy khăn ăn lau miệng, uống cạn ly rượu Davy đưa cho, mới chậm rãi thở ra một hơi.

“Năm đó Helen vì thể diện đây yêu cầu cho cô ta chủ động hủy hôn ước, nhưng thực tế cô ta lại tranh thủ thời gian đi gặp mặt và ép búp bê đi. Sau khi búp bê bị ép đi, nếu như không phải con kiên trì, cô ta hoàn toàn không muốn hủy hôn.”

“Mẹ biết rõ Helen yêu Joel, chớ là không nghĩ tới cô ta lại làm như vậy.” Mary than thở nói.

“Cho tới nay, con luôn thông cảm với Helen,” Lasan như ngẫm nghĩ cảm thán nói, “Tuy Joel kiên trì hủy hôn, nhưng cô ta đến nay vẫn luôn chờ đợi Joel hồi tâm chuyển ý, tình cảm cuồng dại như thế làm người ta đồng cảm, lại không nghĩ rằng cô ta lại...” Cô lắc đầu. “Thật sự đê tiện!” “Được rồi, con nghĩ trong lòng mọi người hiểu rõ thì tốt rồi, đừng nói về cô ta nữa.” Kể từ khi hiểu được sự thật, nhìn Helen oán giận si mê Joel cũng thấy rất phản cảm, trong lòng tăng thêm một phần oán trách. Gia đình hai bên dù sao cũng là quan hệ thân giao lâu đời, cô ta chắc không đến mức đi trả thù, thực sự không muốn nhìn thấy cô ta, hoặc nghe bất kỳ tin tức nào về cô ta.

“Đứng, đứng, không cần nhắc đến cô ta nữa, nên nói chuyện hôn lễ của các con mới đúng. Khi nào thì quyết định tổ chức hôn lễ?” Đây là chuyện Mary cảm thấy hứng thú nhất.

“Tránh đêm dài lắm mộng, con dự định trong vòng một hai tuần sẽ cùng búp bê đi đăng ký kết hôn.”

“Như vậy sao được? Người trong gia tộc Rocks kết hôn là việc lớn sao có thể tiến hành qua loa như vậy, không được!” Mary lập tức phủ quyết. “Ít nhất cho mẹ một tháng, mẹ sẽ...”

Joel rất nhanh cắt đứt lời bà. “Mẹ ơi, đã trễ mười năm, con không muốn trễ nữa, đừng nói một tháng, một tuần lễ cũng đã thấy quá lâu. Mẹ nghĩ đi, nếu lại xảy ra vấn đề, cháu trai bảo bối của mẹ chỉ sợ...”

Mary hô nhỏ một tiếng, vội vàng khăn trương ôm lấy cháu trai bảo bối. “Không được, ai cũng không thể cướp đi bảo bối của mẹ!”

Đỗ Văn Hạo an ủi vỗ vỗ đôi tay ôm chặt hấn.

“Vậy được rồi, con cùng búp bê kết hôn, cháu trai của mẹ bỏ chạy không được nữa.”

“Không bằng như vậy, Joel trước cùng Tí Tí đi công chứng kết hôn. Mà mẹ cũng có thể từ từ chuẩn bị, đến lúc đó cử hành hôn lễ long trọng công khai thân phận Tí Tí. Con nghĩ cô ấy chịu nhiều thiệt thòi lại đau khổ nhiều như vậy, nhất định sẽ muốn một buổi lễ chính thức, coi như là đền bù tổn thất!” Shana chen miệng nói.

Joel nhún vai hờ hững. “Sau cũng được, nhưng trước hết con sẽ cùng búp bê đăng ký kết hôn, những thứ khác tùy mọi người. Nói đến đền bù tổn thất, con tính sau khi đăng ký kết hôn sẽ cùng búp bê đi du lịch, nhưng lại không muốn ảnh hưởng đến việc học của Jay, vì vậy tạm thời để Jay sống ở đây...”

“Không cần tạm thời, cứ để thằng bé đến sống ở đây. Các con sẽ có không gian của riêng mình, chờ Ti Ti có thai đứa nhỏ khác, nói không chừng con cũng sẽ dọn về đây, trong nhà có rất nhiều người có thể giúp con chăm sóc con bé, con có thể yên tâm làm việc. Mà Jay, thằng bé là của mẹ, thằng bé sẽ ở đây!” Mary xuống tay cướp người trước.

Joel cười cười. “Chỉ cần Jay không phản đối, búp bê cũng đồng ý.”

Đỗ Văn Hạo làm mặt quỷ. “Con mới không cần làm bóng đèn đâu, xem cha mẹ thân mật, rất buồn chán!” Mọi người bị nó chọc thích thú cười vui vẻ.

Joel chuyển sang Davy cùng Philip, “Hai đứa còn cười được thì cứ cười, nếu không tương lai sẽ không thể cười.”

Hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, quay đầu trở lại nhìn Joel chia chia cái mũi của mình.

Joel gật gù đầu, “Đúng, chính là hai đứa. Anh sẽ cùng búp bê ra nước ngoài nghỉ ngơi một thời gian, công ty tạm thời sẽ giao cho hai đứa.”

Hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên.

“Nhưng còn, công chúa Christine tính sao...”

“Giao cho em xử lý, Shana sẽ không phản đối? Đây là công việc.” Joel nhìn sang Shana.

Shana rộng rãi cười cười.

Davy cũng nhìn Shana liếc. “Còn có tổng giám đốc của trung tâm thương mại Bắc Kinh hy vọng có thể cùng anh thảo luận về các chi tiết trong hợp đồng.”

“Đây cũng là công việc, em phụ trách đi.”

Davy vừa ngắm Shana vừa liếc. “Tổng giám đốc tập đoàn Uy Hán tự mình gọi điện mời anh tham gia vũ hội sinh nhật của con gái ông ta, còn chỉ định muốn anh làm bạn nhảy của con gái ông ta. Chuyện này rất khó từ chối.”

Joel suy nghĩ một chút. “Philip, em đi!”

“Cái gì? Em? Có làm hay không? Tại sao là em đi? Không phải chỉ định anh sao?”

“Anh không rảnh, anh còn kènh, em đã quên sao?” Joel cố ý ngó ngó con trai, lại hướng sang phu nhân đại nhân. “Đúng hay không? Mẹ.”

“Đúng vậy, anh con rất bận, con đi đi!” Mary vừa ôm chặt cháu trai vừa nói.

“Sao không để Davy tham dự?” Không thèm nhìn Davy ánh mắt sầm sét như giết người bắn ngược lại hấn, Philip không cam lòng hỏi.

“Bởi vì đây là xã giao, từ nay về sau tất cả những bữa tiệc xã giao liên quan đến công ty đều do em đảm đương.”

“A! Trời ạ!” Philip thanh âm thâm vô cùng.

Mọi người bị bộ dáng của hấn chọc cười, thực tế Davy nhìn có chút hả hê do đó tiếng cười lớn nhất.

Lasan đột nhiên nghĩ đến cái gì liền ngưng cười, “Đúng rồi, con thiếu chút nữa đã quên, buổi chiều hôm trước Helen có gọi điện thoại, cô ta nói đã đi công tác xong, hai ngày nữa sẽ tới nhà chúng ta... Ừm, thăm hỏi.”

Nghe vậy, tất cả tiếng cười chấm dứt, Joel càng nhúu chặt hai hàng lông mày.

Mary bất an trộm dò xét liếc Joel. “... Cô ta tới làm cái gì?”

“Mẹ, đây là thói quen của cô ta, mẹ đã quên sao? Cô ta luôn ở nhà chúng vài ngày sau khi kết thúc công tác sau đó mới trở về nhà cô ta, lần công tác nào của cô ta cũng đều ở nhà chúng ta, cô ta còn cố ý yêu cầu căn phòng kế bên phòng Joel đấy.” Lasan nhắc nhở mẹ.

“Ừ, đúng rồi, hồi Joel khăng khăng hủy hôn cha mẹ Helen cũng rất thông cảm, mẹ cảm thấy áy náy nên mới đáp ứng yêu cầu của Helen, nhưng bây giờ...” Mary trầm ngâm nói. “Được rồi, Lasan, ngày mai con với mẹ đến nhà Helen một chuyến, mẹ sẽ nói chuyện cùng cha mẹ cô ta, về phần Helen mẹ giao cho con, tuổi trẻ các con dễ nói chuyện với nhau.”

“Mẹ, một mình con e không được! Cá tính của cô ta mẹ là người rõ nhất, một mình con ưng phó thế nào? Mười năm nay, Joel đã không sống ở nhà, nhưng cô ta vẫn chạy đến đây ở, có thể thấy được cô ta rất cố chấp, một mình con khó có thể thuyết phục cô ta?”

“Chỉ đi với em, hai người so với một người mạnh hơn. Nếu nói không được...” Shana trầm ngâm một lát. “Mọi người chú ý, trước khi Joel kết hôn tuyệt đối không để lộ ra bất cứ tin tức gì, nếu không khó bảo đảm Helen sẽ không giờ trở lại nữa. Chờ Joel kết hôn xong, hết thấy trở thành kết cục đã định, cô ta cũng không cách nào phá đám.”

Shana suy nghĩ cẩn thận, cân nhắc rất chu đáo.

“Còn có, nếu mẹ muốn chuẩn bị hôn lễ hoành tráng, tốt nhất chờ Joel đăng ký kết hôn. Sau đó...”

Trong khi mọi người khấn trung tự tập cùng nhau nghiên cứu thảo luận, thì đương sự Joel mệt mỏi ngủ gật trên bàn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ti Ti Cài Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Một ngày kia, trong bữa sáng của hai mẹ con họ Đỗ, Viên Linh cùng Đỗ Văn Hạo ngồi cạnh nhau không ngừng trao đổi thông tin. Đi tới bàn ăn ngồi xuống, Ti Ti lo lắng cầm thìa khuấy đậu hũ trứng muối thành hỗn hợp nhão nhoẹt, lòng mỳ xinh đẹp bỗng nhiên nhú lại về mặt đĩa, thoát cái mặt mày rạng rỡ vui mừng, cuối cùng là ánh mắt nhu tình như nước thẹn thùng vô hạn, Viên Linh thấy sắc mặt vạn phần biến hoá của Ti Ti trước mắt, trong lòng bất ổn lo lắng cô có phải bị công ty bức đến điên rồi hay không.

Viên Linh há hốc miệng, cẩn thận khẽ gọi, “Ti Ti... Ti Ti...” Thấy Ti Ti vẫn cười ngây ngô, cô rốt cục nhìn không được, hai tay dòn sức vỗ một cái thật lớn xuống mặt bàn, một tiếng “bàng”, chén đĩa trên bàn toàn bộ nhảy dựng lên, ba hỗn chín vía của Ti Ti đang ngao du ngoạn thủy cũng nhảy dựng lên.

“Làm sao vậy? Cháy sao?” Mắt thấy bạn thân cùng thằng con nuôi cười như không cười nhìn mình như vật thể lạ, cô ngượng ngùng ngồi xuống, “Sao không ăn? Mọi người mau ăn a!” Áp ứng nói, Viên Linh dùng thìa chỉ vào đĩa đậu hũ trứng muối đã hoá bùn. “Món này thật mỹ quan a?”

“A! Tại sao có thể như vậy? Hạo Hạo, đó là cái gì?” Ti Ti phi thường kinh ngạc hỏi.

“Con không biết, hình như là kiệt tác của mẹ.” Đỗ Văn Hạo gấp miếng dưa giòn bỏ vào chén cháo ăn.

Cô đầu tiên là ngạc nhiên, kết tiếp là xấu hổ, “A, thực xin lỗi, còn, còn có món khác, hai người... Haiz, đành chấp nhận thôi.” Cô nói ngượng ngáp.

Viên Linh thở dài, “Ti Ti à, mi có tâm sự gì tốt nhất mau nói ra hết để mọi người thảo luận một chút, tránh cho việc ăn cháo bằng mũi.”

Ti Ti ngẩn người, suy tư một chút sau đó đưa ra quyết định. “Được rồi! Mọi người ăn no trước rồi nói sau, tôi đến phòng khách chờ hai người, nếu không chỉ sợ dùng mắt mà ăn ấy.”

Hai người nhìn nhau một cái, có cùng suy nghĩ, thật phong cách mở to miệng nhanh gọn lẹ giải quyết sạch chén cháo. Rồi sau đó Viên Linh lôi Đỗ Văn Hạo vội vàng đi đến phòng khách, ngồi xuống salon, “OK, mi có thể nói.”

“Chuyện này có chút đặc biệt, Linh Linh... Như vậy, là như thế này... Chuyện trước kia có điểm khác nhau...” Cô thật không biết phải bắt đầu từ đâu mới đúng.

“Khi nào mi quyết định xong rồi nói cho ta biết cũng được.” Viên Linh băng quơ nói mát.

Ti Ti xoắn hai tay vào nhau, hồi hộp liếc cô bạn thân. “Nói đơn giản, gần đây ta đã gặp lại cha của Hạo Hạo...”

“Gi?” Viên Linh nghe đến đó lập tức hét lên, rồi sau đó bắt đầu xoa tay. “Hắn ở đâu? Ta đi giáo huấn hắn!”

“Không được!”

“Vì cái gì không được?” Tức giận khó tiêu cô oán hận hỏi. “Tuy là mi đi lừa hắn, nhưng hắn chẳng mất mát thứ gì, còn chiếm hết tiện nghi của mi, nói đi nói lại tội của hắn khá lớn!”

Ti Ti đầu tiên xoa dịu cơn giận của Viên Linh, sau đó cặn kẽ giải thích tỉ mỉ mọi việc với cô, Đỗ Văn Hạo trước sau trầm mặc ngồi ở một bên không nói một câu.

“Cho nên, Linh Linh à, trong chuyện này anh ấy là người vô tội, nếu sai chỉ có ta sai, ta không nên dối gạt anh ấy, lại thiếu lòng tin đối với anh ấy, cứ như vậy vội vàng bỏ đi.”

Viên Linh há to miệng thờ phỉ phò, không nói được lời nào. Nếu đây là sự thật, bạn tốt của mình phải bị K một trận mới đúng. Sau một hồi khá lâu, cô mới lên tiếng. “Vậy bây giờ? Anh ta định làm thế nào?”

“Ta không có hỏi anh ấy.” Ti Ti thiếu não cất tiếng.

“Gi? Sao không hỏi anh ta? Anh ta có nói muốn kết hôn với mi hay không?” Viên Linh quan tâm hỏi.

Ti Ti do dự trong chốc lát. “Anh ấy chưa có nói. Chúng ta mới gặp lại nhau, anh ấy làm sao có cơ hội để nói?”

“Ah, phải không? Hai người gặp nhau trong bao lâu?”

“Hầu như cả ngày.”

“Hầu như cả ngày? Mà mi nói hán không có cơ hội? Như vậy cả hai rốt cuộc đang làm gì?” Viên Linh tăng volume.

Ti Ti sắc mặt thoáng chốc đỏ bừng, lắp bắp: “Ta, chúng ta... Ah, kia, cái kia...”

Viên Linh hai mắt phất chớp nheo lại, giọng nói tràn ngập hơi thở nguy hiểm, “Mi có phải muốn nói cho ta biết, hai người ở cùng một chỗ cả ngày đều là kia?”

Ti Ti đầu cúi thấp thiếu điều sắp đụng ngực, nhẹ giọng: “Cũng không phải cả ngày, phần lớn chính là... Thời gian.”

“Được, rất tốt! Rất khí khái a?” Viên Linh trào phúng. “Mi vì cái gì không chủ động yêu cầu?”

“Bởi vì ta đang lo lắng chuyện khác.” Ti Ti trả lời

“Chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyện mi và anh ta kết hôn hả?”

“Thì là chuyện... Là chuyện của Hạo Hạo” Ti Ti lo lắng liếc mắt nhìn Đỗ Văn Hạo. “Nếu anh ấy chỉ đùa giỡn ta, thì anh ấy sẽ không quan tâm chuyện có đưa con. Nhưng trên thực tế, anh ấy nói cho tới bây giờ anh ấy vẫn chưa quên được ta, như vậy anh ấy nhất định sẽ rất tức giận việc ta giấu diếm chuyện Hạo Hạo với anh ấy, nói không chừng anh ấy trong cơn tức giận sẽ cướp Hạo Hạo đi, sau đó đuổi ta tới nơi xa xôi không có bóng người!”

“Ừm, việc này không thể không cân nhắc.” Vì vậy, Viên Linh cau mày. “Sẽ không.”

Nhìn hai người phụ nữ trước mắt lo sợ không đầu tự đi tìm khổ, Đỗ Văn Hạo không mở miệng không được. “Thật ra người mà ba quan tâm chính là mẹ, ba đã sớm có chủ đích rồi, những ngày tới sẽ tổ chức hôn lễ với mẹ, sau đó ném con tới nhà bà nội, rồi đưa mẹ đi du lịch hưởng tuần trăng mật, trải qua thời gian khoái hoạt thế giới chỉ có hai người, ba thậm chí còn đem toàn bộ việc của công ty bàn giao cho người khác hết rồi.”

Hai người phụ nữ nhất thời hân hoan mừng rỡ như chuông đồng nhìn nó. “Làm sao con biết rõ vậy?”

Đỗ Văn Hạo cười nghịch ngợm. “Bởi vì đây kế hoạch do con tỉ mỉ vạch ra. Mẹ suy nghĩ một chút, vì sao con tranh thủ cơ hội đi Mỹ du học? Suy nghĩ tiếp, vì sao con lại kiên quyết muốn mẹ làm việc trong Seth? Kỳ thật, lúc còn ở Đài Loan con đã biết rõ ba là ai, hơn nữa, nửa tháng trước con đã đi gặp ba rồi. Còn có bà nội, cô, và cả hai người chủ con đều gặp qua hết, bọn họ xem con như kho báu của họ vậy, bà nội khi thấy con khóc lóc rất nhiều!”

“Đợi chút, Seth...” Viên Linh giống như lạc giữa sương mù, càng đi càng lạc hướng không tìm được đường ra, sự tình giống như càng mở càng phức tạp. “Chuyện này có quan hệ thế nào với Seth?”

Mẹ con hai người liếc nhau, “Ba con làm việc ở Seth nha!” Đỗ Văn Hạo lên tiếng giải thích, Ti Ti đi theo vuốt cằm

Viên Linh kinh ngạc kêu, “Wow! Ba con làm ở Seth?”

“Xem như thế đi!” Ti Ti lên tiếng.

Viên Linh ánh mắt bắn phá nhìn về phía hai mẹ con. “Đúng chính là đúng, không phải sẽ là không phải, cái gì gọi là xem như?”

Đỗ Văn Hạo không quan tâm nhún nhún vai. “Thì là thế đó.”

Viên Linh ngờ vực nhìn Ti Ti và Đỗ Văn Hạo một lượt qua lại. “Nhìn hai mẹ con vận khí tốt, vị trí của anh ta ở Seth thật không thấp a?”

“Ừm! Đó là đương nhiên!” Vẻ tự hào xuất hiện trên người Đỗ Văn Hạo.

“Được rồi, để ta đoán. Xem ra các người đã tóm được người có chức vị cao... Phòng làm việc của anh ta ít nhất ở tầng 30?” Văn phòng càng cao đại diện chức vị càng cao.

Đỗ Văn Hạo lấy ngón tay chỉ chỉ lên trên.

“Tầng 40?” Viên Linh khẩu khí rất là kinh ngạc. Ngón tay thẳng bé lại tiếp tục hướng lên cao. “Không thể nào? Tầng 50?” Giọng điệu cô tràn đầy nghi hoặc, ngón tay thẳng bé lại có chiều hướng chỉ lên cao nữa... Viên Linh lập tức đem ngón tay chỉ không biết trời cao đất rộng kia đè xuống.

“Đừng nói cho ta biết đó là tầng cao nhất. Đánh chết ta cũng không tin!” Viên Linh cười nhạt, muốn đùa giỡn cô chắc?

“Đúng vậy, tầng cao nhất!” Ti Ti không rõ sao mình lại tức giận? “Ồ tầng cao nhất không tốt sao?”

“Đúng vậy, mẹ nuôi, ba nếu là tổng giám đốc của Seth, văn phòng tất nhiên ở tầng trên cùng!”

“Tổng giám đốc Seth?!” Cẩm Viên Linh vì mở quá cỡ rồi cuộc khép không được.”Nhưng...”

Ti Ti xem đồng hồ. “Đã tới giờ anh ấy đến đón ta đi ra ngoài. Mi và anh ấy có thể nói chuyện với nhau, Joel nói anh ấy muốn đích thân cảm ơn mi đã chăm sóc hai mẹ con ta tốt.” Nghe thế, Viên Linh tròn to mắt từ trên salon té nhào xuống đất.

“Ba!” Đỗ Văn Hạo vui vẻ kéo Joel vào nhà.

“Jay, mẹ đâu?” Joel thói quen vuốt đầu thẳng nhỏ.

“Trong phòng khách. Ba à, một lát nữa ba có thể hé ra nụ cười quyến rũ nhất của ba nha, đừng có trưng ra cái mặt khốc bất hủ của ba nha.”

“Sao vậy? Mẹ con mất hứng sao?” Kỳ quái, tối hôm qua được về còn thấy cô rất vui vẻ, đã xảy ra chuyện gì sao?

“Không phải, mẹ nuôi con nghe nói ba muốn gặp người liên quan lo lắng, trong miệng không ngừng nói cái gì đại nhân vật, đại nhân vật, gần như sắp ngất đi rồi.”

“Ah! Thì ra là vậy. Ba cam đoan ba nhất định sẽ không làm cô ấy sợ, như vậy được chứ?” – “Dạ, cũng chỉ có thể như vậy.” Hai cha con thì thầm

Thực tế ngược lại, phản ứng đầu tiên của Viên Linh khi nhìn thấy Joel – “Wow! Đại suất ca!” – Dán mắt vào Joel nước miếng chảy ròng ròng.

Joel không rành quốc ngữ của họ, khó hiểu nhìn Ti Ti cười đến sáng lạn, lại quay sang Đỗ Văn Hạo.

“Mẹ nuôi thường gọi con là tiểu suất ca, mới vừa rồi gọi ba là đại suất ca.” Đỗ Văn Hạo cười tươi phiên dịch cho Joel.

Đề đáp lễ lại, Joel thì triển nụ cười khêu gọi mê người nhất của mình, “Cảm ơn cô đã khen, cô đúng là quý cô vừa đáng yêu vừa quyến rũ.”

“Wow! Ngay cả giọng nói cũng thật gọi cảm! Ti Ti, mi chết rồi! Khó trách mi ngày đầu tiên gặp lại liên tình nguyện cùng anh ta cả ngày uốn lượn trên giường, khiến cho không có thời gian nói chuyện.” Vì quá phấn khích, Viên Linh nói năng sàm sỡ quên tuốt trong nhà còn có trẻ nhỏ.

“Linh Linh!” Ti Ti cảm giác mình đỏ từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân.

Joel lại nhìn sang Đỗ Văn Hạo, Đỗ Văn Hạo cười ranh mãnh. “Ba, mẹ nuôi nói... Nói chất giọng của ba thật gọi cảm, nói mẹ...”

“Hạo Hạo!” Ti Ti cuống quýt la lên bảo nó ngưng lại. Nói thêm gì đi nữa, có thể nghe lọt tai sao? Mà đầu sỏ gây nên thì vẫn đang say mê lực hút mạnh mẽ của Joel mà không nhận thức được những gì mình phát biểu.

“Nhưng... Mẹ ơi, ba nghe chưa có hết!” Đỗ Văn Hạo kháng nghị. Cơ hội xem ba xấu hổ đỏ mặt rất hiếm nha, nhất định thú vị.

“Không, đừng nói!” Ti Ti phụng phịu.

“Được rồi, được rồi, không nói thì không nói. Ba ơi, mẹ chính là không cho con nói đó nha.”

Joel tò mò nhìn hai mẹ con đang đấu khẩu, sau đó nhún nhún vai. Dù sao, đời sống chung với Ti Ti khi đó có thể hỏi bọn họ lúc đó nói vấn đề gì. “Được rồi, em chuẩn bị xong chưa? Búp bê.”

“Anh ngồi chơi ở đây chờ em, em đi thay đồ một lát.” Ti Ti nói xong nhanh chóng đi vào phòng.

Mất thấy Ti Ti đã vào phòng, Viên Linh có chút khản trương nuốt nước miếng. “Rocks... Rocks tiên sinh, mời ngồi.”

“Cứ gọi tôi là Joel.” Joel cười cùng Đỗ Văn Hạo đi đến trường kỷ ngồi xuống, thì ra cô ấy nói được tiếng Anh.

Viên Linh cũng theo ngồi xuống, “Oh, được rồi, như vậy, Joel...” Cô có chút ngượng ngùng, nhưng là không hỏi chờ lại rất khó chịu.

“Có chuyện gì không? Cứ việc nói không sao.” Joel mỉm cười, điềm đạm lên tiếng.

“Anh... Có thật là tổng giám đốc của Seth?” Viên Linh ngập ngừng hỏi.

“Đúng vậy” Joel gật đầu.

“Wow! Cực giỏi!” Viên Linh hí hích ra một chút để ngồi gần Joel hơn, đầu đương nhiên cũng đi theo người. “Tiểu suất ca nói hai người sẽ nhanh kết hôn, có thật không?”

Hai mắt Joel ánh lên thần thái hạnh phúc không thể che dấu. “Hôm nay tôi đến chính là đưa búp bê đi chọn nhẫn.”

“Thật sao? Mua ở đâu? Có phải...”

“Cartier.” Joel lên tiếng trả lời

“Cartier? Chính là trang sức dành cho vua chúa? Wow! Thật là khốc!” Viên Linh động tác khoa trương phối hợp với vẻ mặt kích động làm cho người xem vào là hiểu. “Còn có du lịch hưởng tuần trăng mật?”

Gặp Joel gật đầu, cô lại tiếp tục hỏi: “Đi chỗ nào? Du lịch vòng quanh thế giới sao?”

“Không có hành trình nhất định. Máy bay tư nhân tốt ở chỗ chính là có thể muốn đi đâu thì đi đến đó, không hạn chế thời gian hoặc địa điểm.” Joel ánh mắt thâm trầm mỉm cười. “Có điều, chủ đề này có thể tạm thời gác lại, hiện giờ, tôi có vài câu hỏi muốn hỏi cô, cô có thể chứ?”

“Xin cứ hỏi?” Viên Linh kinh ngạc mắt mở to. “Anh muốn hỏi điều gì?”

Joel hai mắt trở nên sâu thẳm, gần như không thấy đáy, “Búp bê không muốn nói nhiều về chuyện đã qua, tuy nhiên...” Joel nghiêng người liếc nhìn con trai. “Tôi thật sự rất muốn biết rõ, vì sao năm đó người nhà có thể đuổi cô ấy ra ngoài? Cô ấy hoàn toàn làm theo thỉnh cầu của cha mẹ mình không phải sao? Tuy nhắm lẫn đối tượng, nhưng gia tộc Rocks có thể thua kém với gia tộc Rehm sao?”

“Nói giỡn, Rocks chính là một trong tam đại gia tộc lớn nhất thế giới, Rehm bất quá cũng chỉ là một gia tộc toạ lạc ở một vùng nhỏ bé làm sao có thể so được, vấn đề là...” Viên Linh than nhẹ. “Không có ai biết anh là người của gia tộc Rocks nha!”

Joel không khỏi kinh ngạc mở to mắt. “Nhưng tôi đã nói qua với cô ấy rồi mà”

Viên Linh hai tay chấp lại. “Con bé căn bản không có chú ý nghe, nó đã sớm nhận định anh là Joseph của gia tộc Rehm rồi!”

“Thì ra là vậy, khó trách...” Joel sáng tỏ gật đầu. “Đôi khi cô ấy thật sự có chút mơ hồ, sau đó thì sao?”

“Sau đó à?” Cô hừ hừ. “Ti Tịchet cũng không chịu đem ảnh chụp đưa cho mẹ nó, sợ mọi người đi tìm anh mà phá hủy hạnh phúc của anh, mọi người đương nhiên rất nổi giận. Tiếp theo, con bé lại phát hiện mình mang thai, mẹ nó lập tức bắt nó đi phá thai, Ti Ti lại một lần nữa chết cũng không chịu, vì thế ba con bé đưa nó về Đài Loan tiếp tục ép nó”

Viên Linh thờ dãi. “Nhưng Ti Ti vẫn chịu đựng sự phẫn nộ của ông ấy tạm nghỉ học sinh ra tiểu suất ca, sau đó quay lại trường học hoàn thành việc học của năm cuối cấp, gần nhất chính là ông ấy có khả năng lại không chịu mời một bảo mẫu giúp con bé chăm sóc đứa nhỏ. Tôi và Ti Ti là bạn bè tốt từ tiểu học đến trung học, hơn nữa mẹ của tôi rất yêu mến con bé, năm đó mẹ tôi giúp con bé chăm sóc tiểu suất ca.”

Nói đến đây, Viên Linh vô thức héch miệng khẽ cười, “Không nghĩ tới mẹ tôi chăm sóc thành nghiện, bà ấy chết cũng không chịu để cho Ti Ti ôm đứa nhỏ trở về nhà, nói là lo lắng cháu nuôi sẽ bị ông ngoại ngược đãi.” Cô lắc đầu bất lực nói. “Nhưng vào cuối năm của một năm kia, ba con bé rốt cục đã được di dân đến Mỹ như ước nguyện, toàn bộ công ty đều dời qua đây, chỉ để lại một căn nhà nhỏ cho Ti Ti. Nói chính xác Ti Ti cũng không tính là bị đuổi ra ngoài, con bé chỉ là bị...” Cô bình thản nhún nhún vai. “Vứt bỏ ở phía sau.”

Joel mặt không thay đổi mí mắt nhấp lại.

Viên Linh chưa chút kể tiếp, “Nghe nói một trong những người chị của con bé rốt cục đã tiến vào nhà giàu có, cho nên ông ấy mới có thể thuận lợi đem công ty chuyển tới Mỹ. Có điều, bọn họ căn dặn Ti Ti tuyệt đối không đi tìm bọn họ, miễn cho bọn họ mất hết mặt mũi. Gần đây Ti Ti báo tin rằng con bé chuẩn bị đến Mỹ, thế nhưng bọn họ vẫn cự tuyệt gặp gỡ con bé. Cũng đã mười năm trôi qua rồi, tha thứ được thì cũng nên tha thứ”

“Tôi hiểu” Joel thân nhiên nói. “Bọn họ hiện giờ ở đâu?”

Viên Linh nhún lông mày suy tư, “Hình như New York hay Washington gì đó, có lẽ là bờ đông nước Mỹ, tôi không rõ lắm...” Mắt cô đột nhiên đông cứng lại. “Anh muốn làm gì?”

Joel cười thâm trầm, “Không có gì, chỉ là hành trình của tuần trăng mật có thể sẽ...”, hắn dừng một chút. “Có điều chuyện này tốt nhất tạm thời đừng cho búp bê biết rõ, tôi nghĩ muốn...”

“Có chuyện gì mà em không thể biết rõ?” Ti Ti đứng ở cửa phòng cười hỏi. Cô mặc bộ âu phục màu trắng đơn giản, ống tay áo đèn lồng, chiếc váy bằng tơ ngang gối mềm mại nhẹ nhàng, hấp dẫn nhất chính là cổ áo được khoét hình trái tim, trên cổ đeo sợi dây chuyền vàng, mặt dây chuyền bằng ngọc tinh xảo được thiết kế theo kiểu quả trứng rũ xuống như ẩn như hiện trên khe ngực, khiến người trầm luân.

Joel lập tức không tự chủ được bị Ti Ti hấp dẫn, đi về phía cô, “Em thật đẹp!” Hắn si mê nhìn chăm chăm mặt dây chuyền, không tự giác nuốt nước miếng một cái. “Anh thật muốn một ngụm đem em nuốt vào.” Ánh mắt hắn lưu luyến tiết hận lướt qua vị trí mê người dụ nam nhân phạm tội, chậm rãi đi chuyển lên khuôn mặt Ti Ti, tóc ngắn ngang vai theo phong cách công nương Diana, những lọn tóc quăn gọn sóng quyền rũ làm nổi bật hai gò má đỏ bừng lộ vẻ kiều mỹ động lòng người, môi son màu anh đào, đôi mắt lấp lánh toả ra thứ ánh sáng như ánh mặt trời.

“Trời ạ! Em thực mê người!” Joel ôm nhẹ cô, đôi môi áp vào môi cô thì thầm. “Vừa thơm vừa ngọt!” Nói xong, hắn dường như đã đói khát vội vã đem môi mình chiếm trọn môi cô, tham lam đòi hỏi ngọt ngào của cô...

“Mẹ nuôi! Mẹ nói xem, hôm nay ba mẹ con rốt cuộc có thể nhắc chân ra khỏi nhà hay không?” Đỗ Văn Hạo lém lỉnh hỏi Viên Linh.

Viên Linh miếu máo nghĩ ngợi. “Một nửa một nửa đi. Ba con chắc là vội vã muốn kết hôn, cho nên nhẫn cưới nhất định phải mua trước, để xem ba con có khả năng kiềm chế bản năng đàn ông hay không.”

“Đại khái không có nha! Nếu không sẽ không có con tồn tại.” Đỗ Văn Hạo ma quái đáp lại.

“Cũng đúng!” Viên Linh thập phần đồng ý. “Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Xem cuộc vui!” Đỗ Văn Hạo góp vui.

* * * * *

“Phanh!” Cánh cửa văn phòng bị đẩy ra thật mạnh.

“Thực xin lỗi! Tổng giám đốc, tôi đã cố hết sức ngăn cản cô ấy!” Molly bắt đầu đi đi về phía cô gái có mái tóc đỏ đang đứng ở trước bàn làm việc, vẻ mặt khó xử vì không làm tròn trách nhiệm thư ký.

Joel nhíu mày nhìn Helen nổi giận đùng đùng trước mắt, “Không có gì, Molly. Trong đây giao cho tôi xử lý, cô ra ngoài làm việc tiếp đi.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Molly lên tiếng đi ra ngoài, cẩn thận nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Có chuyện gì không?” Joel tiếp tục phê duyệt công văn.

“Anh... Anh sao có thể như vậy? Làm sao anh có thể cho mẹ anh đi nói huyền thuyên với cha mẹ tôi? Anh dựa vào đâu để Lasan kêu tôi không nên đến nhà của anh nữa? Anh dựa vào cái gì bảo mọi người trong nhà anh đều xem tôi là địch? Anh dựa vào cái gì?” Helen liếc nhìn thét lên.

“Dựa vào cái gì?” Joel ngược mắt lạnh lùng quét qua cô, “Cô hẳn là người rất rõ ràng mới đúng. Cho dù cô đã quên chính mình đã làm ra chuyện gì, tôi tin rằng mẹ tôi và Lasan đã nói cho cô nhớ.”

“Kia chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ” Helen có điểm bất an, nhưng vẫn dùng thái độ cường ngạnh che dấu quá khứ tội lỗi. “Tôi bắt quá là thay anh đuổi đi đứa con gái nhảm chán đó, vậy thì có gì không đúng? Anh nên cảm ơn tôi mới đúng.”

“Cảm ơn cô?” Sắc mặt của anh chợt tối. “Cảm ơn cô đã đuổi cô gái tôi yêu đi sao?”

“Anh yêu cô ta?” Helen thanh âm bén nhọn, sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi, “Không! Anh không yêu cô ta! Tôi mới là người anh yêu, chứ không phải cô ta!”

“Không, Helen, từ trước tới nay tôi chưa từng nói yêu cô! Tôi yêu cô ấy! Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, và tương lai cũng thế tôi sẽ luôn yêu cô ấy, chỉ có cô ấy! Cô hiểu không?” Joel thanh âm trầm ổn mà kiên định.

“Không! Anh không yêu cô ta, anh chỉ nghĩ rằng anh yêu cô ta, thái độ hung hăng của cô ta đột nhiên hóa thành ôn nhu thân thiết. “Joel, chẳng lẽ anh không biết em rất yêu anh sao? Không ai có thể yêu anh hơn em! Joel, chúng ta là một cặp xứng đôi, anh không thấy được điều đó sao?”

Helen chìm đắm trong ảo tưởng của mình, như nằm mơ thì thào tự nói. “Chúng ta sẽ là cặp vợ chồng ân ái nhất, em sẽ trợ giúp cho sự nghiệp của anh, em sẽ sinh con cho anh, con của chúng ta chính là cục cưng xinh đẹp nhất trên thế giới. Mà anh, sẽ đem tất cả tình yêu đó đặt trên người em, chúng ta kết hôn đi! Em biết rõ mẹ anh luôn muốn có cháu, em nguyện ý mau chóng mang thai giúp anh, Joel.” Hai con mắt màu lam xanh biếc thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào hắn.

Joel phiền chán nhướng cao hai hàng lông mày. “Helen, có rất nhiều nam nhân xứng đáng cho cô yêu, nguyện ý vì cô vào nơi nước sôi lửa bỏng, đi tìm bệnh đi. Tôi và cô không thích hợp, tôi cũng không yêu cô, chúng ta không có kết quả.”

“Không! Joel, anh suy nghĩ cẩn thận lại đi, chỉ có em mới là người phối ngẫu thích hợp nhất. Mỹ mạo của em, thân hình của em, trí tuệ của em, năng lực của em, gia thế nhà em. Những điều kiện này không có người phụ nữ nào có thể so sánh được, tất cả đều thuộc về anh. Cưới em! Anh sẽ không hối hận, Joel.” Helen ngữ điệu gần như cầu khẩn cùng thái độ khẩn thiết làm Joel không khỏi sinh lòng thương cảm, dù sao, cô ta cũng được hắn nhìn từ nhỏ tới lúc trưởng thành.

Hắn thờ dãi lắc đầu. “Helen, tôi tuyệt đối không kết hôn với cô. Sự nghiệp của tôi khá lớn, tài sản của tôi cũng quá nhiều rồi, tôi không kết hôn vì những điều kiện của cô. Nếu như tôi muốn kết hôn, lý do duy nhất chính là vì yêu mà gắn kết với nhau. Tôi không thương cô, chỉ xem cô giống như Lasan em gái tôi thôi, giữa chúng ta chỉ có tình cảm anh em, không có tình yêu nam nữ, vì thế không thể nào kết hôn.”

Helen chăm chú nhìn hắn, rất cẩn thận, nghiêm túc nhìn hắn. Sau đó, giống như cam chịu đành thờ dãi. “Em hiểu rồi, em sẽ tiếp tục cố gắng, một ngày nào đó anh sẽ yêu em, khi đó chúng ta kết hôn cũng không muộn.” Dừng một lát, trong đôi mắt lam xanh biếc hiện lên vài tia sắc bén quỷ dị. “Em hy vọng anh hiểu, ngoài em ra, nếu anh đi tìm cô ta, em sẽ hủy diệt cô ta!”

Tại sao có thể như vậy? Joel toàn thân bỗng nhiên một trận run rẩy. Sau khi Helen rời đi, Davy chậm rãi đi vào tới sát bên người hỏi, “Như thế nào? Cô ta có nghĩ thông suốt không?” Hắn lo lắng hỏi.

Joel lắc đầu, mặt mày tựa lưng vào ghế ngồi. “Không!”

Davy do dự một chút, vẫn không thể không nói. “Chỉ sợ phát sinh chuyện không may.”

“Được rồi, lấy cho anh ly whisky.” Davy rót một ly đưa cho Joel, cũng lấy cho mình một ly bỏ thêm đá viên.

“Nói đi!” Joel lúc này mới ưỡ ể oải lên tiếng

“Công chúa Christine, cô ta đến sớm hơn kế hoạch!” Davy dừng một chút nói tiếp, “Cô ta kiên trì mời anh đích thân đón tiếp cô ta, lại còn ra về hiểu anh công việc bề bộn, cho nên nguyện ý hoàn toàn phối hợp thời gian với anh. Thực tế...” Hân nhìn xem đồng hồ, “Một giờ nữa, cô ta sẽ tự mình đến đây cùng anh thảo luận sơ qua hành trình.”

“Mẹ nó!” Joel bỗng nhiên đứng lên, “Chẳng lẽ cậu chuyện gì cũng làm không xong sao?” Hân cuồn nộ mắg to.

Davy cúi đầu, cảm giác được ly rượu set qua bên người, tiếp đó truyền đến tiếng thủy tinh vỡ bên tai, rượu văng tung toé lên khắp người hân.

“Tốt, rất tốt!” Joel châm chọc. “Năng lực làm hư chuyện của cậu rất tốt, còn có chuyện gì có thể tồi tệ hơn bây giờ?” Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên. “Chết tiệt, biến đi cho anh, vào đi!” Joel gầm gừ. Philip nơm nớp lo sợ đi tới.

“Anh gặp chuyện quý gì?” Thấy Joel khẩu khí không tốt, thái độ cuồng bạo, Philip trong lòng khóc thét, xong rồi, hân hôm nay chết chắc rồi! “Nói! Anh rốt cuộc gặp chuyện quý gì?”

Joel ần nhần lừa gạt. Philip liếc trộm Davy, nước nước bọt cả ngày, mới ấp úng mở miệng. “Cái này... Con gái của tổng giám đốc tập đoàn Uy Hán, tiểu thư Jodie Tô, cô ta nói... Cô ta nói...” Liếc trộm sang Davy, bắt gặp Davy cũng đang liếc lại, hân nuốt nước bọt một cái. “Cô ta nói nếu như anh không làm bậnhay với cô ta, cô ta lập tức hủy bỏ vũ hội.”

Bầu trời êm ả trước khi đổ mưa, chờ đợi phán quyết, phạm nhân cúi đầu không dám có bất kỳ động tác rất nhỏ nào, thậm chí không dám hít thở.

“Biến ra ngoài!” Âm thanh khủng bố vang lên, hai anh em cúp lấy đuôi chạy trời chết.

Bạn đang đọc truyện *Ti Ti Cài Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Ba người vây quanh ở trước bàn làm việc của Molly khẩn cấp thảo luận.

“Trời ạ! Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy tức giận đến như vậy!”

“Tôi cũng vậy, thật sự rất khủng bố, tôi tưởng anh ấy sắp giết người!”

“Chủ tịch tức giận đến vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy.” Molly hoang mang nói, trong lòng cảm thấy bản thân mình thật may mắn vì không bị trúng đạn.

“Tức giận? Không, không gọi là tức giận, phải gọi là phẫn nộ, phát hỏa! Tôi nghĩ chúng ta nhất thiết phải chuẩn bị bình chữa lửa cho tốt.” Philip vẫn còn dư âm sợ hãi lăm lăm bấm một mình.

Davy sốt ruột lo lắng: “Đừng có nói hươu nói vượn, Philip, trước mắt nghĩ xem chúng ta nên làm cái gì mới đúng.”

“Đúng, công chúa Christine rất nhanh sẽ đến đây, cái này khẩn cấp nhất.” Molly đồng ý nói.

“Xem ra con giận của Joel sẽ không sớm tan đâu, đến lúc đó chỉ sợ nói hai ba câu sẽ nhanh chóng mời cô ta ra ngoài!” Philip phỏng đoán.

“Vậy thật sự xong đời!” Davy không dám tưởng tượng hình ảnh đó.

“Aiz dza... Anh thật là không có biện pháp.” Philip mĩa mai.

Davy khích tướng lại: “Không phải em có sao!”

“Được rồi, được rồi, biện pháp giải quyết còn chưa nghĩ ra, hai người còn đứng đây nội chiến nữa!” Molly sớm nhận ra hai anh em nhà này không nghĩ được biện pháp gì rồi: “Tôi nghĩ trước mắt làm Chủ tịch nguôi giận mới là biện pháp tốt nhất. Chỉ cần Chủ tịch bình tĩnh lại, anh ấy có thể giải quyết được vấn đề rắc rối này.”

“Nói thì dễ dàng, không phải cô nói chưa từng thấy anh ấy tức giận, ai mà biết dùng phương pháp gì mới có thể khiến anh ấy bình tĩnh lại?” Davy lầu bầu.

“Hai người là anh em của Chủ tịch, chẳng lẽ cũng không biết sao?” Molly thiếu não hỏi lại.

Philip nhướng mắt: “Coi như xong! Anh ấy chỉ cần nghiêm túc một chút, sắc mặt bắt chợt nghiêm nghị, hai chân chúng tôi liền phát run, còn có thể làm thần a?” Sự thật là, Joel chỉ cần trừng hai mắt, hấn thiếu chút nữa tè ra quần rồi.

“Hai người đã không biết, tôi đây lại càng không có khả năng biết.” Molly cũng không còn biện pháp.

“Gọi mẹ đến, anh nghĩ sao?” Philip hiến kế.

Davy không khỏi cười nhạo một tiếng: “Tìm mẹ đến làm được cái gì? Mẹ cũng sợ Joel, cho dù có đến đây... A!” Tim cô ấy! Nhất định có ích.

Vừa nhìn thấy Davy tựa hồ ngơ ngác cái gì, Philip khấn trương lật tức nín cánh tay hấn: “Làm sao vậy? Có biện pháp sao?”

Davy xem hấn như không khí, vẫn lảm bảm nói: “Sao không phát hiện ra cô ấy sớm nhỉ? Tim cô ấy nhất định hiệu quả trăm phần trăm!”

“Ai? Rốt cuộc là ai? Là ai lợi hại như vậy?” Philip và Molly lên tiếng cùng lúc.

“Lợi hại? Không, cô ấy không lợi hại, ngược lại, ôn nhu cực kỳ. Thế nào? Có nghĩ ra là ai chưa?” Davy cười cười xem hai người bọn họ cúi đầu vắt óc suy nghĩ.

“A!”, “Cô ấy!” Bất chợt, cả hai đồng thanh la to.

Davy mỉm cười vuốt cằm: “Đúng, là Ti Ti!”

Tầng thứ bảy, phòng hành chính tổng hợp, Ti Ti đang in dữ liệu từ máy vi tính, đột nhiên cảm giác được lỗ tai nóng lên, ngứa ngáy, bất giác lấy tay gãi gãi.

“Ai nói xấu ở sau lưng mình?” Cô nói thầm.

Joel vốn muốn đem cô ra khỏi nơi này, cô ngược lại chưa muốn đi, cô muốn làm đến lúc kết hôn mới thôi.

Vì suy nghĩ cho người sắp kế nhiệm chức vị do mình để lại, cô cho rằng mình có trách nhiệm làm cho mọi người trong công ty hiểu rõ công tư phân minh. Dù sao, cũng không sợ bị sa thải, cho nên việc cô làm đầu tiên, chính là đem tất cả các đơn đặt hàng trả về cho cổ chủ, hơn nữa đem những việc thuộc lĩnh vực cá nhân không thuộc phạm trù công việc đều nghiêm túc từ chối xử lý.

Điều này rước lấy không ít châm chọc khiêu khích cùng phiền toái, hoặc là bị đồng nghiệp cô ý gây khó khăn trong công việc, hết thảy cô đều đối phó được. Tuy chỉ là thắng lợi nhỏ, nhưng lại làm cô cảm thấy có chút tự hào, cô đạt được thành quả này ít nhất là bằng cách của riêng mình, mà không phải là nhờ Joel trợ giúp.

Ngắm chiếc nhẫn đính hôn ở trên tay, cô bất giác mỉm cười.

Chiếc nhẫn đính hôn bé nhỏ này chính cô lựa, cô không muốn khoe khoang quá mức. Để tránh ánh mắt của nhiều người, Joel đã chuẩn bị một bữa tối lãng mạn chỉ có hai người ở nhà riêng, anh đã quỳ xuống cùng với nghìn lẻ một đóa hoa hồng Nhật Bản xinh đẹp ướm át, đeo nhẫn đính hôn vào ngón tay cô, nói cho cô biết toàn bộ tình yêu của anh đều đặt trong chiếc nhẫn này.

Có điều, Joel kiên trì nhẫn nại phải do anh chọn, bao gồm toàn bộ đồ trang sức, giá trị ngang bằng với một công ty lớn. Joel nói đây chỉ là bắt đầu, từ nay về sau sẽ có lễ vật nhiều hơn, Joel còn dự định sẽ mua vài bộ trang sức phi thủy trị giá gần trăm triệu Đài Tệ* ở hội đấu giá ở Zurich tặng cho cô. Joel chẳng những muốn yêu cô, còn muốn sung cô, càng muốn cô trọn đời không ly khai mình.

Chú thích:

- Tiền Đài Loan là đơn vị tiền tệ của nước Trung Hoa Dân Quốc (tức là Đài Loan). Tiền tệ của Đài Loan đọc trong tiếng Việt mình là Đài Tệ (tiếng Anh là Taiwan New Dollar – Đô la Đài Loan).

- Kí hiệu là TWD (hay NT\$)

1 Đài Tệ (1 TWD) = 712 VND (tính bằng đồng nha bạn)

Ti Ti mỉm cười càng sâu càng mê.

“Ti Ti, cô lại lười biếng nữa!” Trong văn phòng, âm thanh háo hạc của Christina vang lên.

Lại nữa rồi! Ti Ti thở than, những người này miệng so với tay còn bận rộn nhiều lắm, có lẽ cô nên đề nghị Joel đem bọn họ chỉnh đốn một chút.

“Tôi không có lười biếng, cô thấy mà không phải sao?” Ti Ti chỉ vào máy in: “Tôi đang đợi in tài liệu.”

“Cái này không gọi lười biếng thì gọi là gì? Trong lúc chờ đợi cũng có thể làm chuyện khác, thí dụ như pha cà phê giúp chúng tôi, mua chút điểm tâm... v.v.” Trợ lý Henry luôn che chở Christina.

Ti Ti nhìn không được liếc mắt xem thường: “Trợ lý, anh biết rõ sắp tài liệu này phải nhanh chóng đưa đến phòng kinh doanh, nếu chậm trễ bọn họ trách

tội xuống, người nào sẽ chịu trách nhiệm? Tôi nghĩ tiểu thư Christina tốt nhất là tự mình đi pha cà phê đi.”

Christina nũng nịu hừ một tiếng: “Do tay chân cô chậm chạp nên công việc mới bị trì hoãn, cũng không biết công ty mời loại người này tới làm cái gì? Quả thực là lãng phí tiền tài!”

“Đúng vậy, với dáng vẻ này của tiểu thư Christina, ít nhất cũng làm được khối việc, chẳng hạn như thu hút không ít nhân lực của nam nhân.” Ti Ti đùa cợt nói.

“Cô!” Christina lập tức quaysang Henry: “Anh xem cô ta nói năng kia!”

Anh hùng đứng là muốn bảo hộ mỹ nhân, Henry lập tức ưỡn ngực, đang muốn ra uy thì đột nhiên từ xa truyền đến một hồi tiếng bước chân lộn xộn mỗi lúc đến gần hơn. Mọi người cùng nhau nhìn về phía cửa ra vào.

Vài giây đi qua, hai vị chủ quản cấp cao xuất hiện thần sắc rối bời, trang phục hơi có vẻ mất trật tự, bọn họ vừa bước vào cửa hai mắt không ngừng bắn phá bốn phía.

“Hai vị Phó Chủ tịch, xin hỏi có chuyện quan trọng sao?” Vừa thấy hai con cá lớn, Christina vội vã tiến lên phía trước chào hỏi.

“Tránh ra!” Davy không chút thương hương tiếc ngọc thô bạo đẩy cô ta ra.

Quản lý cũng nghe tiếng chạy ra, “Phó Chủ tịch, ngài có chuyện muốn dặn dò phải không?” Hần cung kính hỏi.

“Davy! Trong này!” Philip ánh mắt sắc bén, nhanh chóng phát hiện được nơi Ti Ti đang trốn.

Hai người lập tức tiến lên, một phát bắt được cô liền kéo ra ngoài.

“Hai anh muốn làm gì? Tôi còn phải làm việc a! Hai anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Ti Ti liều chết nắm lấy bàn làm việc cũng không chịu đi theo.

“Buông tay đi Ti Ti! Làm ơn, Ti Ti, cô phải cứu chúng tôi a!” Sợ lời kéo mạnh mẽ sẽ làm Ti Ti bị thương, hai người đành phải đứng lại cầu khẩn cô.

“Bệnh tâm thần, tôi không phải thầy thuốc, có bệnh thì đến bệnh viện, đừng đến tìm tôi!” Ti Ti ngồi xuống chuẩn bị tiếp tục công việc.

“Ti Ti, van cầu cô! Chỉ có cô mới có thể cứu được chúng tôi, cô không đến chúng tôi nhất định phải chết.” Davy ăn nói khấp nép cầu khẩn.

Chết tiệt! Bọn họ nhất định khiến cho mọi người đều biết quan hệ của cô và Joel có phải hay không? Ti Ti cúi đầu quansát khắp nơi: “Các anh mau mau tránh đi chỗ khác được không? Tôi muốn làm việc. Hai người có thể yêu cầu quản lý giúp đỡ, không nhất thiết tìm tôi.”

Xét thấy cấp dưới của mình có thái độ vô lễ, quản lý vội vàng lên tiếng: “Ti Ti, cô làm sao có thể nói chuyện với Phó Chủ tịch như vậy, cô...”

“Câm mồm! Anh dám dùng thái độ đó trách cứ Ti Ti.” Philip quay sang quản lý rống to, ngược lại đối với Ti Ti, thái độ hết sức khấp nép: “Ti Ti, tôi xin cô đấy! Chỉ có cô mới giúp Joel bình tĩnh lại.”

“Joel! Anh ấy làm sao?” Ti Ti lo lắng hỏi.

“Ti Ti, hiện giờ Joel giống như cỗ xe tăng, ai đứng ở trước mặt anh ấy đều phải chết. Từ trước tới nay, đây là lần đầu tôi thấy anh ấy tức giận như thế, quả thực rất giống giết người. Ti Ti, xin cô đi xoa dịu anh ấy.” Davy nhỏ giọng nhờ vả.

“Thực sự nghiêm trọng như vậy sao?” Ti Ti hồ nghi hỏi. “Nếu tôi cũng gặp họa, ai tới cứu tôi?”

Thấy cô tựa hồ có điểm dao động, Philip vội vàng khích lệ: “Anh ấy tuyệt sẽ không bao giờ đối xử như vậy với cô, cô cũng biết, người anh ấy quan tâm nhất chính là cô, làm sao có thể khiến cô không vui? Giúp chúng tôi đi mà! Van cầu cô, cô nhất định phải cứu chúng tôi!”

“Nhưng...” Cô vẫn còn do dự: “Tôi còn muốn đi làm, còn có công việc phải làm, còn...”

“Ti Ti”, Davy khóc thét: “Joel đem cô lên tầng chót, là cô không muốn thôi, chúng tôi sắp bị Joel xử bắn rồi, cô thấy chết không cứu sao?”

“Được rồi! Được rồi! Tôi đi là được, nếu tôi có mệnh hệ gì, các anh phải thay tôi nhét xác đó.” Ti Ti bất đắc dĩ đáp ứng.

“Tạ ơn trời, không cần dọn dẹp, dập tắt lửa quan trọng hơn.” Hai người lại lần nữa kéo cô ra bên ngoài: “Ted, Ti Ti hôm nay xin nghỉ!”

Đang lúc mọi người trợn mắt há mồm ở bên trong, của bọn họ bị hai vị Phó Chủ tịch kéo đi.

Đứng trước cửa phòng làm việc của Joel, Ti Ti quay đầu lại nhìn thấy Davy, Philip cùng Molly sáu cánh tay không hện mà gập phồng cô vẫy vẫy, đành phải quay đầu trở lại gõ tay lên chần chờ nhẹ gờ hai cái.

Không trả lời. Đã đi rồi sao? Ti Ti quay ra đằng sau: “Anh ấy...”

“Muốn chết thì vào đây!” Thanh âm âm trầm lạnh lẽo, làm lòng người kinh sợ.

Ti Ti hít một hơi mạnh mẽ, cước bộ lao đảo nhất thời lui lại ba bước, đôi mắt từ từ chuyển hướng phía sau, ba người dùng ánh mắt sợ hãi nhìn cô.

Đứng thẳng bất động trong chốc lát, Ti Ti mới chậm rãi bước lại cửa, sợ hãi xoay mở nắm cửa, chậm chậm đưa đầu vào trong khe cửa.

Joel ngồi trên ghế xoay, đưa lưng về phía cô.

“Joel, em vẫn chưa muốn chết. Nhưng... Em có thể vào không?” Cô thật cẩn thận dò hỏi.

Ghế bỗng nhiên quay lại, Joel kinh ngạc ánh mắt bắn thẳng tới cái đầu đang lấp ló của cô.

Cô không khỏi co rúm lại: “Ý của em là, nếu như em đi vào, anh không thể cam đoan anh sẽ không giết em, sau đó giết người diệt khẩu?”

Bên ngoài ba người toàn thân căng thẳng, chuẩn bị tùy thời tiến lên cứu người, lại không ngờ tới từ trong văn phòng đột nhiên truyền ra một trận cười to: “Không, búp bê, anh sẽ không giết em, anh chỉ muốn ăn em!” Tiếp đó, Ti Ti đã bị kéo vào trong.

Sau đó là một hồi im lặng rất lâu.

“Wow! Tôi biết rõ cô ấy rất hữu hiệu, cũng không thể tin là lại hiệu quả như vậy!”

“Kỳ tích! Quả thực chính là kỳ tích!”

“Tiểu thư Ti Ti thật lợi hại!”

Ba người đồng thời nhìn về phía văn phòng.

“Không biết bọn họ bây giờ đang ở trong đó làm cái gì?”

Trên bàn! Bọn họ đang làm việc muốn làm.

Văn kiện trên bàn, kẹp hồ sơ, văn phòng phẩm, hộp đồng, sổ sách toàn bộ nằm rải rác trên thảm.

Joel không thể chờ đi đến giường trong căn phòng nhỏ được thiết kế riêng tư trong văn phòng, chỉ kịp đặt Ti Ti nằm ở trên bàn làm việc, vén váy lên. Quần lót ren mềm mại bị xé rách không thương tiếc, nâng hai chân cô lên đặt ở trên vai hắn, cứ như thể trực tiếp tiến vào trong cơ thể cô.

Tình cảm mãnh liệt, hơi thở nặng nề, tiếng rên rỉ say lòng người, hai người đồng thời đạt đến cao trào cuồng liệt như giông bão.

Thật lâu sau, Joel thở dốc không ngừng, hô hấp chưa ổn khẽ cười: “Anh phát hiện mỗi lần cùng em một chỗ, anh liền biến thành sắc lang.” Hắn chậm rãi rời khỏi cơ thể cô, giúp cô buông vấy xuống.

“Xin lỗi đã xé quần lót của em, bảo bối, bất quá, anh sẽ tặng em hai chục quần lót lụa tơ tằm quyến rũ, có được không?” Hắn không muốn xa rời ghé vào cô khẽ hôn, đồng thời ở bên tai cô bồi thêm một câu: “Đầy đủ màu sắc.” Hắn say mê hôn ngửi mùi thơm mát đặc biệt của cô.

“Rồi anh lại xé rách tiếp!” Ti Ti nũng nịu nói với hắn.

* * * * *

“Công chúa Christine, Chủ tịch đang tiếp khách trong văn phòng, cô có thể đến phòng khách đợi chút, tôi lập tức thông báo Chủ tịch cô đã tới?” Molly tiếp đón cung kính.

Công chúa Christine là mỹ nữ Châu Âu điển hình, tóc nâu mắt nâu, đa tài đa nghệ, trang nhã hào phóng, khí chất đặc thù của quý tộc hoàng gia, là công chúa được quốc vương sủng ái nhất. Không biết có bao nhiêu vương tử công tước, hoàng thân quốc thích ngấp nghé mỹ mạo hiền thực của cô, nhưng cô một mực chẳng thèm ngó tới, cố chấp chờ đợi một người có thể khiến cô động tâm, nếu không tình nguyện cả đời không lấy chồng.

Joel lần đầu đến quốc gia của cô cùng phụ vương cô đàm phán các vấn đề liên quan đến việc mở rộng chi nhánh công ty của tập đoàn Seth, cô lúc đó không thể tự kềm chế đối với hắn vừa gặp đã yêu. Hắn tuân thủ cương nghị, lạnh lùng đậm mực cùng khí chất gọi cảm làm cô thần hồn điên đảo làm vào cõi mê. Vào lúc ban đêm, cô liền nói với phụ vương, Joel chính là người đàn ông cô muốn trọn đời dựa vào, cô thậm chí không tiếc vứt bỏ tôn nghiêm mà theo đuổi hắn. Quốc vương biết rõ cô ngoài mềm trong cứng, cá tính cố chấp, mà thân phận Joel cũng đủ để xứng đôi với công chúa, liền đồng ý toàn lực trợ giúp cô. Chính vì thế mà định ra hành trình đến Mỹ lần này.

“Đương nhiên, tôi sẽ hết sức phối hợp với anh ấy, sẽ không để cho anh ấy khó xử, nói với Joel không cần lo lắng cho tôi.” Công chúa Christine mỉm cười nói.

“Công chúa, đi lối này.” Molly đưa công chúa Christine đến phòng khách, dọn đồ uống, một lần nữa cẩn trọng mời cô đợi chút.

Molly vội vàng bước ra phòng khách, ngược mắt nhìn thấy Davy cùng Philip vừa mới nghệtin vội vã chạy đến, lúc này thịnh tửu thân của công chúa đi ra phòng khách.

“Tôi là Annie, thị nữ thiếp thân của công chúa.” Thái độ cô ta kiêu căng, cái cằm ngẩng lên thật cao: “Công chúa từ lúc xuống máy bay đến giờ, chưa nghỉ ngơi chính thức, mời Chủ tịch các anh nhanh một chút, tránh ảnh hưởng đến giờ giấc của công chúa.”

“Đương nhiên, đương nhiên, tôi lập tức thông báo với Chủ tịch.” Nhìn Annie lần nữa bước vào phòng khách, Molly xoay người đối mặt hai vị Phó Chủ tịch: “Ok! một trong hai người, ai đi thông báo?”

Davy, Philip bốn mắt nhìn nhau.

“Anh đi! Anh lớn hơn em!” Philip giành mở miệng.

Davy tránh né: “Sao lại liên quan đến tuổi tác ở đây? Em đi! Em là út, so với anh được sủng ái nhất.”

“Được sủng ái? Ở đâu? Sao em không thấy. Hơn nữa, công chúa là trách nhiệm của anh, anh đừng quên.” Philip đẩy nhiệm vụ nguy hiểm sang Davy.

Rắc rối còn treo lơ lửng trên đầu. Hai anh em nhà này thật rãnh rỗi còn đứng đây cãi nhau.

Molly hỏn hển la lên: “Này, này! Thời gian cấp bách, hai người còn có thời gian tranh cãi à?”

Hai người nhất trí chuyển hướng sang cô: “Cô đi! Chủ tịch là trách nhiệm của cô!”

Molly bỗng dưng há to miệng: “Tôi... Tôi đi?” Chỉ nghe tới tiếng Chủ tịch thôi, cô run lên, còn nói được cái gì sao? “Tôi không đi! Chủ tịch là anh của hai người, hai người đi!”

“Được rồi! Vậy chơi đoán số, công bằng nhất?” Davy nghĩ thầm mình chắc không xui xẻo đâu.

“Chơi đoán số? Anh đang ở đây nói đùa gì vậy?”

“Phải không? Vậy là em có biện pháp tốt hơn sao?”

Philip không lời nào để nói.

“Ai tới trước?”

* * * * *

Nụ hôn ám áp dịu dàng không ngừng rơi vào những vị trí mẫn cảm của cô, hô hấp dần dần dồn dập, yêu kiều uyển chuyển trên rì, hân vận về bộ ngực sữa trắng cứng của cô, cô vuốt ve lồng ngực to lớn rắn chắc của hân, thân thể hân vì cô mà rung động, lòng cô vì hân mà kêu gào.

“Tí Tí, cứu mạng a!” Đột nhiên từ bộ đàm truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Davy, tiếng cầu cứu đáng thương.

Joel động tác cứng đờ, “Chuyện quái gì!” Hân thở phì phò thấp giọng mắng, hạ thể nhìn xuống dục vọng mãnh liệt, hân buông Tí Tí ra dùng sức đè xuống bộ đàm: “Cậu tốt nhất là có việc quan trọng hơn việc giữa tôi và búp bê.”

Bên tai nghe thấy tiếng hút không khí phát ra từ bộ đàm, hân không khỏi nở nụ cười, “Được rồi, trước gọi Molly vào dọn dẹp đi.”

Qua một hồi lâu, từ bộ đàm truyền ra giọng nói chán chờ của Molly: “Dạ... Chủ tịch”

Hân cười đến càng vui vẻ hơn: “Molly, tôi hứa tôi sẽ không giết cô... Ít nhất hôm nay sẽ không.” Joel cười bắt lấy Tí Tí kéo về phía trước, cả người cô liền ghé vào trên ngực hân: “Vào đi! Molly, thuận tiện gọi hai tên khốn kiếp kia cùng vào.”

Tất bộ đàm, đôi môi hân nồng nập áp lên môi cô ní non: “Anh yêu em, búp bê, anh thật yêu em!” Hân lại bắt đầu nhiệt tình trên miên hôn cô, dường như không nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng mở cửa cùng nói chuyện.

Nhìn văn phòng lộn xộn, Philip kinh ngạc thấp giọng hô: “Wow! Thế chiến thứ ba nổ ra trong đây sao?”

Molly ngồi chồm hổm trên đất giả vờ tìm kiếm tài liệu, vật phẩm đang nằm la liệt trên thảm, bối rối không biết làm thế nào để tránh né đôi tình nhân đang nồng nhiệt hôn nhau.

“Trên bàn, bọn họ trên bàn.” Davy thì thầm

Philip hai mắt sáng lên: “Anh nói...”

Davy gật gật đầu.

“Wow! Thật tuyệt, Em còn chưa có thử qua! Thật không ngờ ông anh mình lại có thể lãng mạn như vậy...” Philip giả mặt quỷ: “Hơn nữa, như vậy có thể giải quyết lúc cấp bách.”

Hai người châu đầu thì thảo, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười khê.

Joel thở hào hển thoáng rồi môi Ti Ti, trán hấn chống đỡ trên trán cô, hơi thở bắt ổn mở miệng: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Hai người nhìn nhau, ánh mắt thoái thác.

“Không nói thì đi ra!”

Davy dùng sức đẩy Philip tới trước, hấn đành phải quyết tâm mở miệng: “Công chúa đã đến, đang chờ trong phòng khách.”

Joel nhú mảy, lập tức gọi Molly tới bên người nói nhỏ vài câu, chỉ thấy Molly mặt đỏ lên, còn Ti Ti thì đem cả mặt vùi vào trong ngực Joel không dám ngẩng đầu.

Molly gật gật đầu vội vàng chạy đi, rồi sau đó Joel cúi đầu xuống bên tai Ti Ti nói nhỏ vài câu, cô cũng gật gật đầu bước nhanh đi vào phòng trong.

Tiếp đó, Joel nhanh chóng mặc áo sơ mi, bỏ áo vào quần, đứng lên cầm lấy caravat trên bàn: “Cô ta đến lâu chưa?”

“Khoảng chừng hai mươi phút.” Động tác thực vui vẻ, không hiểu được bao lâu? Philip trầm nghĩ.

Joel mặc áo khoác vào: “Davy, buổi chiều công ty giao cho cậu, anh muốn đi ra ngoài.” Hấn xoay người đi ra.

Davy đuổi theo: “Ti Ti làm sao bây giờ?”

Joel dừng bước lại: “Sai, phải nói là công chúa làm sao bây giờ? Anh muốn đưa búp bê đi mua sắm.” Hấn nháy mắt mấy cái, lộ ra thần bí lại sung sướng tươi cười: “Một lát... Ừm, giữa chiều anh sẽ quay lại, hiểu không? Được rồi, Philip, đi theo anh.”

“Lại là em?” Philip không phục lâu bầu: “Không phải việc của Davy sao?”

“Bởi vì anh quyết định giao công việc xã giao khác cho cậu ta,” Joel bá đạo trả lời. “Thực tế là, anh sẽ kêu Lasan cùng Shana đến hỗ trợ, như vậy em sẽ không còn nhiều lời oán thán chứ?”

“Ừm, cũng được. Em nào dám oán thán” Có người hỗ trợ so với một mình làm vẫn tốt hơn nhiều.

“Không dám à? Hừ! Em đừng quên còn có tiểu thư Jodie, anh còn chưa tính sổ chuyện này với em đó!”

“A!” Philip vội vàng cúi đầu tự kiểm điểm.

Joel mang theo Ti Ti đi mua sắm, vừa trở về công ty liền đi gặp công chúa Christine đang chờ trong phòng khách.

“Công chúa.” Joel theo phép lịch sự hôn nhẹ lên tay công chúa Christine, sau đó ngồi xuống bên phải ghế sofa.

“Anh có biết công chúa chờ đã bao lâu rồi không?” Thị nữ thiếp thân Annie ngao mạn chát vắn.

Joel nheo lại hai mắt.

“Câm mồm! Annie, chuyện này không liên quan cô! Chúng ta mọi người đều biết Chủ tịch Rocks bề bộn nhiều việc, có thể bớt thời giờ gặp chúng ta đã là không dễ dàng.” Công chúa Christine vội trách cứ thị nữ.

“Ngài là công chúa, anh ta nên biết thân phận của mình, đương nhiên phải bỏ mọi việc để tiếp đón ngài mới đúng.” Công chúa là thiên chi kiều tử, cô tuyệt sẽ không tha thứ bất kỳ kẻ nào dám thất lễ với công chúa.

Joel nghe vậy không khỏi nhú mảy.

Thấy Joel nhú mảy, công chúa Christine bắt ổn: “Annie, đây là nước Mỹ, không phải là quốc gia chúng ta, Chủ tịch cũng không phải con dân của quốc gia ta, không cần phải đối với ta đặc biệt.”

“Công chúa, ngài đã từng đến thăm nhiều quốc gia khác, người nào cũng tiếp đãi ngài như khách quý, cung kính nịnh nọt, phía trước phía sau, chỉ sợ khiến ngài không thoải mái? Anh ta cho rằng mình là ai, dám thất lễ với ngài như vậy?” Công chúa có thể vừa mắt hấn đó là vận khí của hấn, cư nhiên dám cả gan khinh thường công chúa như thế.

Joel sắc mặt ảm đạm giống như báo trước một cơn bão táp trong đêm tối sắp đến.

“Annie, cô...” Công chúa Christine vừa tức vừa thẹn, không biết làm cho Annie im miệng như thế nào.

“Chỉ là người dân bình thường mà thôi, hấn so được với những vương tôn công tử kia sao? Bicip được với những quốc vương thủ trưởng kia sao?” Annie lại như cũ không kiêng nể gì cả, thao thao bất tuyệt, giọng điệu khinh mạn coi rẻ, chuyển sang Joel nói: “Nói cho anh biết, vì anh lọt vào mắt công chúa nên công chúa mới vứt bỏ tôn nghiêm tới gặp anh, anh không nên tỏ ra không biết điều như thế!”

Joel đột nhiên đứng dậy, hướng công chúa Christine cứng ngắc cúi đầu: “Công chúa mệt mỏi rồi, tốt nhất quay về khách sạn nghỉ ngơi.” Lời vừa xong,

hắn xoay người rồi đi nhanh chóng.

Philip đang mầy châu mặt ủ thì Joel đột nhiên hướng hắn tỉnh nghịch nháy mắt, thậm chí còn thè lưỡi, làm Philip bắt giác kinh ngạc há to miệng.

Trong phòng khách, uể oải, thất vọng công chúa Christine bình tĩnh mở miệng: “Annie, ngày mai cô lên máy bay đáp chuyến trở về đi!

Bạn đang đọc truyện *Ti Ti Cài Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đêm nay là sinh nhật vũ hội của tiểu thư Jodie Tô con gái độc nhất của Chủ tịch Richard Tô tập đoàn Wei Han. Buổi tiệc được tổ chức long trọng tại dinh thự xa hoa nằm trong khu dân cư cao cấp bậc nhất của vùng ngoại ô Boston. Richard Tô là người Mỹ gốc Hoa, từ đời cha của ông ấy đã bắt đầu di dân đến Mỹ, dựa vào tinh thần chịu khó làm việc chăm chỉ của người Trung Quốc mà gây dựng gia nghiệp. Cha của Richard Tô và ông ta tiếp tục đem sự nghiệp phát dương quang đại, biến nó trở thành tập đoàn đa quốc gia ở Châu Âu và Mỹ, sở hữu một lượng lớn các công ty chi nhánh, các ngành công nghiệp điện tử không thể xem thường.

Vợ ông ta qua đời sớm vì sinh khó, bởi vì tình yêu dành cho người vợ quá cố ông ta cũng không có ý định tái hôn, cô con gái trở thành niềm kiêu ngạo và ủa ải của ông ta. Jodie Tô không phải là kiểu thiên kim tiểu thư có cha yêu thương chiều chuộng mà kiêu căng ăn chơi quậy phá như các cô chiêu cậu ấm khác, ngược lại tốt nghiệp đại học chuyên ngành kinh tế, sau này lại lấy được học vị tiến sĩ quản trị kinh doanh, trở thành trợ thủ đắc lực bên cạnh Richard Tô.

Hai mươi bảy tuổi, dáng người cao gầy mảnh khảnh, khuôn mặt tinh tế cổ điển, vẻ ngoài băng giá nhưng không kém phần thần bí, từ chối thần tượng những gã đàn ông vây quanh bất kể họ cố ý tiếp cận vì tình cảm hay vì giasản không lồ sau lưng cô. Nhưng, sau lần gặp Joel tại một cuộc hội thảo kinh tế trên thế giới, cô bắt tri bất giác yêu hắn. Joel thâm trầm và hơi thờ thỉ trầm ổn, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén thông minh khôn khéo tạo ra sức hút mê hoặc mọi người không thể giải thích, khiến cô rơi vào con lốc tình yêu, thân tâm ở địa ngục không lối thoát.

Vì vậy, cô thay đổi lịch trình của mình, tranh thủ cơ hội gặp hắn từng chút một. Ánh mắt cô lúc nào cũng dõi theo hắn, vì muốn hắn chú ý đến mà làm những chuyện điên khùng, rồi cô phát hiện, với hắn mà nói, cô không khác gì những phụ nữ bên cạnh hắn, phát hiện này khiến cô vô cùng chán nản mất cả tinh thần.

Đối Richard Tô mà nói, về công, Joel có đủ khả năng làm rung chuyển nền kinh tế thế giới, nếu có thể tạo lập bất kỳ mối quan hệ gì với Joel, sự nghiệp của ông sẽ bước lên một tầm cao mới. Về tư, Jodie Tô là đứa con gái rượu của ông, là kỷ niệm duy nhất mà người vợ quá cố để lại cho, ông sẵn sàng làm mọi thứ chỉ để con gái mình vui. Với con mắt của người kinh doanh, ông tất nhiên sớm nhìn ra tình ý của con dành cho Joel, cũng biết được nó rất buồn và vô vọng với tình yêu này. Chỉ cần hai lý do trên, công cũng được tư cũng được, ông phải giúp con gái mình, dùng thủ đoạn gì cũng được miễn là con gái ông có được Joel như mong ước của nó.

Richard Tô cùng con gái chờ đợi, mặc dù Joel đã khéo léo từ chối, nhưng Richard Tô tin tưởng hắn sẽ đến... Jodie Tô bên ngoài tuy lạnh lùng thờ ơ, nhưng thực tế trong lòng lo đến phát sốt, cô gắng sức đè nén suy nghĩ muốn lao ra cửa. Cô không có tâm trạng chào hỏi khách khứa đến dự tiệc, thỉnh thoảng liếc nhìn Richard Tô, ánh mắt thăm dò, hắn có tới không?

Ngoài cửa tiếng ồn ào vọng vào, Jodie Tô không che dấu nỗi vui mừng quá đỗi, đôi chân không ngăn được háo hức hướng ra cửa đi thật nhanh, hắn rốt cuộc đã tới... Người vừa bước vào là Philip một trong Phó Chủ tịch của tập đoàn Seth, cùng đi với hắn là công chúa Christine. Thất vọng và đau khổ tột đỉnh, Jodie Tô khó khăn nuốt nước mắt, gượng gạo nở nụ cười tiếp đón công chúa Christine. Cô biết rõ công chúa Christine cũng vì Joel mà đến Mỹ. Rất may, công chúa Christine không đi chung với Joel, Jodie Tô tự an ủi mình.

Cửa ra vào một lần nữa xôn xao. Jodie Tô và công chúa Christine đồng thời quay đầu... Hắn đến, cuối cùng đã đến! Hai phụ nữ xuất sắc mê muội chăm chú nhìn Joel thân hình cao ngất xuất chúng khí thế bức người, cử chỉ ưu nhã, dáng người cân xứng rắn chắc, đôi chân thon dài mạnh mẽ, ánh mắt lãnh đạm xaxôi nhưng không kém nhu tình, Joel vừa xuất hiện, vẻ ngoài ngạo mạn và gợi cảm của hắn dung hoà nhanh chóng hấp dẫn toàn bộ ánh mắt ái mộ của nhiều phụ nữ ở đây.

Richard Tô đi đến đứng bên cạnh Jodie Tô, Joel vững chãi tiến đến bọn họ: “Chủ tịch Richard Tô, tiểu thư Jodie Tô, chúc mừng sinh nhật cô”, lại quay sang chào hỏi công chúa Christine: “Công chúa Christine, xin chào.”

“Chủ tịch Rocks, cảm ơn anh tới tham gia sinh nhật vũ hội của tôi!” Jodie Tô tươi cười rạng rỡ, hoàn toàn khác với dáng dấp lạnh băng ngày thường của mình.

Joel như suy nghĩ điều gì liếc nhìn Richard Tô: “Đây là vinh hạnh của tôi.”

“Bạn nhảy của Jodie đã có mặt, đến lúc phải tuyên bố vũ hội bắt đầu.” Richard Tô thỏa mãn khi thấy Jodie Tô vui vẻ, một lát nữa đây ông có thể thực hiện nguyện vọng lớn nhất của con gái mình.

Ông nhìn ra được công chúa Christine đẹp nhất mỹ nhân Châu Âu cũng có tình cảm thầm thiết với Joel, còn có rất nhiều cô gái khác cũng không ngoại lệ. Ông phải thừa nhận, những người đó điều kiện tốt hơn nhiều so với Jodie Tô, nhất là cô công chúa Christine kia.

Với kinh nghiệm và mảnh khoé trên thương trường, ông tin rằng nếu ông xuống tay trước chắc chắn Joel không có đường lui, nếu không ông sẽ lợi dụng Joel tạo ra một vụ bê bối, gia tộc Rocks nhất định khôn đồn.

Richard Tô suy tính sâu xa trong đầu, đồng thời hướng dẫn nhạc đang chơi trên sân khấu đi tới, Jodie Tô khó nén hưng phấn cùng Joel theo ở phía sau.

Richard Tô đứng yên trên khán đài: “Các vị khách quý, xin chú ý!” Ông giơ hai tay lên cao, đợi mọi người yên lặng, liền thả tay xuống: “Cám ơn! Trước hết cảm ơn các bạn đã đến tham gia, đêm nay là sinh nhật vũ hội của Jodie con gái tôi, cảm ơn các bạn đã dành thời gian tham dự, vũ hội lập tức sẽ bắt đầu, vì thế các bạn trẻ bình tĩnh chờ nóng vui.”

Richard thân mật kéo Joel và Jodie Tô đứng cạnh ông ta: “Trước khi vũ hội bắt đầu, tôi có một sự kiện đặc biệt muốn tuyên bố ở đây với mọi người, vừa vặn Chủ tịch Joel của tập đoàn Seth cũng có mặt, cậu ấy được sự đồng ý của tôi muốn cầu hôn tiểu thư Jodie Tô con gái tôi. Sinh nhật vũ hội tối nay, chính là vũ hội đính hôn của hai người.”

Richard Tô vừa dứt lời lập tức nghe thấy tiếng hít thở phía dưới, căn phòng khiêu vũ rộng lớn phút chốc lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người kinh hãi chăm chú nhìn Joel, trong nháy mắt ánh mắt hắn thay đổi khác thường trở nên âm tàn lạnh lẽo.

* * * * *

Sáng sớm, sắc trời chưa sáng hẳn, Joel vội vã chạy tới nhà Ti Ti, túm lấy cô còn đang mong ngủ, bảo cô đến giờ rồi, sau đó đẩy cô vào phòng tắm, giúp cô đánh răng rửa mặt, kê tiếp một tủ quần áo lấy đại một bộ âu phục màu trắng mặc vào cho cô, tóc cũng không kịp chải, liền vội vàng vàng đưa cô ra ngoài.

Từ đầu tới cuối, Ti Ti đều móm mòm mang mang để mặc Joel động tay động chân, đến lúc ngồi yên ổn trong Mercedes-Benz có rèm che, đầu cô hơi chút tỉnh táo, lòng tràn đầy hồng hỉ không hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Ngồi trong xe, Ti Ti quay đầu ra sau về mặt ừ ừ cạc cạc nhìn Viên Linh và Hạo Hạo, lại quay đầu nhìn tài xế Joel. Joel chăm chú lái xe, thần sắc có điểm đáng sợ, khóe miệng mím chặt, ánh mắt nguội lạnh, thái độ nghiêm khắc khản trương.

Chiếc xe dừng lại trước toà nhà hành chính. Đây là lần đầu Ti Ti gặp gỡ gia đình Joel, giới thiệu ngắn gọn, gật đầu chào hỏi. Thủ tục nhanh chóng thông qua, sau đó Ti Ti như tội phạm được bọn họ áp giải đưa vào trong.

Một cái chớp mắt...

Cô kết hôn? Nhìn chằm chằm chiếc nhẫn cưới có nạm viên kim cương to lớn màu tím hiếm thấy trên ngón áp út, mọi thứ đến đột ngột đi cũng đột ngột, toàn bộ quá trình xảy ra cô chưa kịp nhận thức đã mau mau kết thúc. Cô kết hôn? Cứ như vậy kết hôn?

Ti Ti từng mắt nhìn thẳng Joel, không có giáo đường, không mặc áo cưới. Không cầm hoa cưới. Cứ như vậy, mà kết hôn?

“Tiền bạc không thành vấn đề, đe dọa những người đó, trong vòng một giờ phải hoàn thành xong việc này.” Joel khẩn cấp chỉ đạo Davy đi đăng ký hộ khẩu, thay đổi hộ tịch cho Đỗ Văn Hạo thành Jay Rocks, cho thằng bé thân phận hợp pháp: “Tất cả nhất định phải hợp pháp, anh không muốn có bất kỳ sai sót nào. Nhớ kỹ, Jay là con ruột của anh, không phải con nuôi cũng không phải con riêng, con ruột, điểm ấy nhất định phải rõ ràng. Còn nữa, để đảm bảo không một ai tiết lộ ra bất cứ tin tức gì cho giới báo chí và truyền thông, hối lộ bọn họ. Cảnh cáo bọn họ, uy hiếp bọn họ, làm thịt bọn họ đều được, tùy em muốn dùng phương pháp gì thì dùng, miễn là bọn họ ngậm miệng.”

“Tốt lắm, búp bê, chúng ta rốt cục kết hôn!” Hắn ôm Ti Ti vào lòng rồi hôn nhẹ lên môi Ti Ti: “Anh còn vài việc phải xử lý, Philip sẽ đưa bọn em về nhà. Ngoan! Ở nhà chờ anh, anh sẽ mau chóng liên lạc với em.” Nói xong xoay người cùng đi với Mary và Lasan.

Ti Ti trợn mắt ngó lưng Joel.

“Ti Ti, chúc mừng chị!” Davy hôn má cô. “Em phải đi đăng ký hộ khẩu, cho nên rời đi trước, hẹn gặp lại.”

Ti Ti trợn mắt ngó lưng Davy.

“Ti Ti, chúc mừng chị!” Philip cũng hôn má cô. “Em sẽ đưa mọi người về.”

Ti Ti ngược mắt nhìn Philip, móm mòm đi theo cậu ta.

Philip hộ tống bọn họ về đến nhà sau đó cũng vội vàng đi, ba người đứng ở phòng khách đưa mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Cho đến khi cả ba ngồi ở phòng khách xem tivi, Ti Ti bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra đây là nguyên nhân mà buổi sáng hôm nay Joel có hành động kỳ lạ.

Viên Linh mất hứng hừ hừ: “Té ra ba con làm việc trái lương tâm mới khản trương như thế!”

“Ba con không có làm việc trái với lương tâm, ba con chỉ là lo lắng mẹ hiểu lầm mà thôi.” Ba vắng mặt, Hạo Hạo thân làm con trai đành vát và giải thích

biện hộ dùm ba.

“Oh! Phải vậy không? Sao ba con không nói sự thật đi, có phải đơn giản hơn hay không, làm một loạt hành động khó hiểu làm gì?”

“Với năng lực nhận thức của mẹ, không có khả năng hiểu được những gì ba giải thích.”

Ti Ti nghe vậy lập tức hung hăng trừng mắt nguyệt Đỗ Văn Hạo một cái.

Đỗ Văn Hạo coi như không thấy, nói tiếp: “Hơn nữa, tivi báo chí đều nói, lúc đó sắc mặt của ba rất khó coi, vừa sốc vừa phẫn nộ, có thể thấy được bác ung ngoài ý muốn.”

“Trên cơ bản mà nói, lấy thân phận của ba con, nếu không phải chính ba con tự nguyện, ai dám đặt điều?” Đánh chết Viên Linh vẫn không thể tin có người can đảm phạm thượng Chủ tịch của tập đoàn Seth.

“Lúc trước, cũng có người tên Helen có lá gan đó đấy thôi?” Đỗ Văn Hạo phản bác.

Viên Linh không phục: “Cô ta... Cô ta khác, bọn họ có quan hệ thân thiết, sẽ không làm mất mặt nhau!”

Đỗ Văn Hạo khinh miệt hừ hừ: “Có gì khác biệt? Theo con được biết, Chủ tịch Richard Tô của tập đoàn Wei Han là lão hồ ly, ông ta chỉ có một cô con gái, hết sức yêu thương. Nếu cái cô Jodie Tô đó có tình ý với ba như lời đồn đãi, vì hạnh phúc cả đời của con gái lão cũng như tương lai của tập đoàn Wei Han, lão hồ ly đó không giờ thủ đoạn thì thật đúng là làm khó lão ta.”

“Ba con có thể bác bỏ ngay lúc đó, vấn đề chẳng phải giải quyết xong?” Viên Linh tranh luận tiếp.

“Báo chí nói, lão Richard Tô phát hiện sắc mặt ba không tốt, mời toàn bộ giới truyền thông ra ngoài, sự việc phát triển tiếp theo như thế nào ngoài trừ khách ở đó ra cũng không có ai hiểu rõ. Mà truyền thông cũng thật bất ngờ, tất cả khách tham dự vũ hội đều kín như bưng, nửa điểm cũng không tiết lộ, có thể thấy được mọi việc không như lão tính. Con suy đoán, truyền thông kia hẳn là lão Richard Tô cố ý mua chuộc để phao tin.”

“Được rồi! Nếu ba con bị oan, vấn đề nói cũ, chỉ cần giải thích rõ ràng mọi việc với mẹ con sẽ không có việc gì, bày ra một đồng trò làm chi?”

Đỗ Văn Hạo không khỏi thở dài một tiếng: “Mẹ nuôi à, kỳ thật ba con đã giải thích rất rõ ràng, không phải sao? Mặc kệ bên ngoài đàm tiếu, ba vẫn muốn mẹ, không phải bọn họ đã kết hôn sao?”

Viên Linh ngẩn ngơ: “Ừ há!”

Đỗ Văn Hạo đưa hai ngón cái ra: “Chính xác!”

Viên Linh suy nghĩ, nói: “Nhưng vẫn có cái gì đó không đúng, động não một chút đi, có rất nhiều phụ nữ bám ba con như thiêu thân, điển hình là Helen, vì nghĩ đến giao tình, ba con lịch sự không muốn cô ta bề mặt. Bây giờ giữa đường xuất hiện thêm một Jodie Tô, ba con nhìn chung cũng không muốn làm khó cô ta, nếu không đã từ chối ngay lúc đó rồi, thậm chí chuyện kết hôn cũng giữ kín, nếu sau này lại xuất hiện chuyện tương tự như thế...”

Ti Ti chỉ yên lặng nghe Đỗ Văn Hạo cùng Viên Linh nói chuyện, đến tận lúc này mới bật thốt lên: “Đúng! Chính là điều này! Mẹ cũng biết rõ ba con không rảnh đi trêu chọc bọn phụ nữ đó, những gì xảy ra không phải lỗi của ba con, nhưng là...”

Cô cắn cắn môi dưới: “Ba con thật sự không vứt bỏ được bọn họ sao? Cho dù ba con công khai thừa nhận đã kết hôn, chỉ sợ vẫn còn nhiều người cam tâm tình nguyện làm tình nhân quần quít ba con không tha, đến lúc đó mẹ nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ mẹ phải mở một con mắt nhắm một con mắt? Hay là cùng ba con âm ỷ một trận?”

“Hơn nữa...” Cô chần chờ léchai người: “Không thể chịu được chính là, những người kia đều đẹp như vậy, thân phận lại cao quý, mẹ mỗi lần nhìn thấy tự biết xấu hổ, nhiều lúc tự hỏi, ba con vì sao yêu mẹ? Mẹ không phải mỹ nhân, thân phận cũng không có gì đặc biệt, không khéo giới giang cũng không có, phụ nữ thanh lịch quý tộc càng không phải...”

“Vi vậy, chỉ cần nghe thấy có phụ nữ nào thích ba con, lòng mẹ không nhịn được suy nghĩ, có phải lần này ba con phát hiện điều kiện của cô ta tốt hơn mẹ, tiếp đó hiểu được ba con căn bản không yêu mẹ, những gì đã qua bất quá chỉ là nhất thời mê hoặc mà thôi?”

“Con xin mẹ, một lần mê hoặc liền mê hoặc tận mười năm?” Đỗ Văn Hạo chịu không được kêu lên: “Ba con là người hồ đồ như vậy sao?”

Ti Ti lắp bắp: “Thì... Thì... Ba con vì mẹ khi đó tuổi còn trẻ lại đơn thuần, thời điểm ba mẹ ngọt ngào nhất mẹ không một lời liền bỏ đi, ba con còn chưa kịp phát hiện mẹ không tốt như ba con tưởng, hơn nữa vật mất đi so với có luôn luôn đáng giá, cho nên ba con mới có thể nhón hung mười năm. Chính là khi thời gian trôi qua, ba con cuối cùng sẽ phát hiện mẹ không phải là phụ nữ tốt.”

Đỗ Văn Hạo dường như muốn bác lại, rồi lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Quên đi, quên đi, hiện tại con có nói cái gì mẹ nghe cũng không lọt. Nếu mẹ khó chịu như vậy, sao không cảnh cáo ba một lần đi!”

Hai người phụ nữ nghe qua cảm thấy rất hứng thú lập tức hỏi: “Có ý gì?”

Đỗ Văn Hạo nhún nhún vai: “Cảnh cáo ba nhưng không nên quá mức, hay là mẹ đi du lịch một thời gian đi!”

Hai người phụ nữ bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy phẫn khích.

“Có điều, đừng có nói cho con biết hai người đi đâu nha, con không muốn lừa ba.”

“Con không đi theo chúng ta?” Ti Ti ngoài ý muốn hỏi.

“Mẹ quên con còn phải đi học sao? Hơn nữa, điểm mấu chốt của kế hoạch này là ở chỗ con phải nói chuyện với ba như thế nào, thiếu cái này toàn bộ kế hoạch sẽ bị rụng như sung.” Đỗ Văn Hạo âm thầm đồ mồ hôi lạnh, giỡn chơi sao, muốn nó cùng hai người phụ nữ gốc này chạy ngược chạy xuôi? Nó chưa ngu xuẩn tới mức đi ngược chính mình, cũng không có sở thích tự ngược nên không cần tham gia câu lạc bộ những người thích ngược!

“Nhưng...”

“Àiz, còn nhưng nhĩ gì nữa, thằng nhỏ chín tuổi rồi, lại là ở nhà bà nội, mi còn lo lắng cái gì.” Viên Linh mắt kiên nhẫn nói: “Và lại, trước khi kết hôn mi không muốn trải qua mùi vị độc thân quý tộc một lần sao?”

Ti Ti hai mắt sáng ngời: “Ý hay.”

“Quá khen, cũng vì suy nghĩ cho mi sắp mất đi tự do!”

Ti Ti mãnh liệt gật đầu: “Đúng, đúng, mi nói rất đúng, được rồi, bây giờ nói về kế hoạch một chút, mọi người nghĩ xem trước mắt đi Bắc Cực dạo chơi một chuyến như thế nào?”

Nghe vậy, Viên Linh cùng Đỗ Văn Hạo hai mắt tròn trăng.

* * * * *

Trong thư phòng gia tộc Rocks, về mặt Joel tới tắm sau bàn lần việc.

“Sh*t, đây là lần thứ hai!” Davy lẩm bẩm nói: “Nhưng lần trước khá may mắn, Helen chỉ công bố đính hôn trên báo chí, lần này là cả hai phương tiện truyền thông, vũ hội đính hôn, tivi báo chí đều có!”

Philip không ngừng đi tới đi lui trước bàn: “Lão hồ ly khá lắm, dám đem gia tộc Rocks ra bờ cọt, đúng là không biết sống chết!”

“Lão ta thật sự rất thông minh, cũng rất lớn mật. Em nghĩ có phải là vì tiểu thư Jodie Tô.” Ngồi ở trước bàn Davy tỉnh táo bình luận: “Có điều, lúc đầu anh đã quyết định không đi, sao phút cuối lại đổi ý?”

Joel ngược đôi mắt âm lãnh chăm chú nhìn bọn họ: “Richard Tô điện thoại cho anh, nói con gái ông ta đã uống thuốc ngủ tự sát vì anh từ chối làm bạn thân với cô ta, may mắn phát hiện sớm nếu không khó cứu.”

Philip kinh ngạc dừng chân: “Thiệt hay giả?”

“Một nửa, một nửa!” Davy trầm tư nói: “Lão hồ ly đó dùng đến thủ đoạn bản thủ này để ép buộc anh đương nhiên lão đã tính toán đánh cuộc rất lớn.” Hần liếc mắt thấy Joel dáng vẻ âm trầm: “Nhưng việc tiểu thư Jodie Tô ái mộ anh là thật, một người phụ nữ quanh năm băng giá một khi động tâm thì như núi lửa bùng nổ không thể kiểm soát, nếu như không chiếm được, sẽ huỷ hoại tất cả.”

“Đáng chết!” Philip nguyên rủa lại bắt đầu đi tới đi lui.

“Sau tuyên bố đó, lão ta bí mật nói với anh những gì?” Davy hỏi tiếp.

Joel phất chốc nheo mắt lại, không khí nguy hiểm tức thì tràn ngập bốn phía: “Lão ta nói, nếu như anh từ chối cuộc hôn nhân này làm cho con gái ông ta xấu hổ hoặc hành động ngốc nghếch..., lão ta cam đoan gia tộc Rocks sẽ có rất nhiều tai tiếng ngay lúc đó.”

“Lạy Chúa! Ông ta dám uy hiếp anh!” Philip không thể tin kêu to.

Davy nhúu chặt lông mày: “Anh tính xử lý như thế nào?”

“Anh không biết...”

Cửa thư phòng đột nhiên mở ra, ba người cùng nhìn về đó lại thấy Mary tiến vào, Joel hỏi: “

Mẹ! Có chuyện gì?”

“Jay đến đây.”

Joel bất giác cảm thấy trong lòng hơi bất an: “Thằng bé tới làm gì? Không phải là đang ở cùng với mẹ nó sao?”

“Mẹ nghĩ...” Mary muốn nói lại thôi: “Con tốt hơn là tự mình đi hỏi thằng bé đi.”

Đỗ Văn Hạo ngồi ở trên ghếsalon tay trái cầm ly nước trái cây, tay phải cầm một miếng điểm tâm nho nhỏ thưởng thức một cách ngon lành. Shana dịu dàng phỉu nhẹ vài mảnh bánh vụn rơi trên quần áo của nó, rồi rót nước trái cây vào ly cho nó,Lasan thì bận rộn gọt táo, còn Mina thì không ngừng mang lên nhiều loại đồ ăn nhẹ và bánhngọt.

Tầm mắt Joel đặt ngay túi hànhlý dưới chân thẳng con, lòngbỗng nhiên hốt hoảng.

“Jay, sao con đến đây? Mẹđâu?” Joel cùng Davy ngồixuống phía trước Đỗ Văn Hạo,Philip đến quầy bar rót rượu cho ba người, Mary thì bất an nhìn Joel.

“Ba.” Đỗ Văn Hạo uống hết nước trái cây ăn hết miếng điểmtâm mới mở miệng nói: “Mẹkêu con tới đây.”

“Mẹ kêu con tới đây? Đã xảy ra chuyện gì?” Joel chỉ vào túihành lý hỏi.

“Mẹ nói tâm trạng mẹ tồi tệ nên quyết định đi lang thang cùng với mẹ nuôi, không thể chăm sóc con, cho nên bảo con tới tìm ba.” Đỗ Văn Hạo dừng một chút: “Họ đã đi chuyến bay sángsớm, đừng hỏi con hai người đó đi đâu, bởi vì con không biết. Tìm bọn họ cũng vô ích, bởi vì hai người phụ nữ đó đã sớmépcon chỉ họ cách tránh né sự theo dõi của mọi người, vì thế mọi người nhất định không tìmthấy.”

Joel vừa nghe cả người cứng lại,ánh mắt trống rỗng vô hồn nhìn thẳng phía trước, những người khác lo lắng bắt lực nhìn hấn,không biết an ủi hấn như thế nào mới phải, mà Đỗ Văn Hạo lại như cũ khoải hoạt hưởng thụ điểm tâm ăn đang dở, nó thật sựyêu cực kỳ mấy món điểm tâm do Mina làm.

“Mẹ nói xung quanh ba luôn có nhiều mỹ nhân, hơn nữa mỗi người đều xuất sắc, mẹ không thể đo được, nghĩ ba nhất định ít nhiều có chút cảm tình dànhcho họ, cho nên mới không đứnhấn tâm tuyệt tình với nhữngngười đó, một ngày nào đó nếu ba mềm lòng, ở bên ngoài nuôi hai ba tình nhân, mẹ không biết là nên làm bộ như không biếtchuyện hay tìm ba âm ỷ mộttrận? Tệ nhất là, gần đây ba và mẹ qua lại thân thiết, ba phát hiện mẹ là người kém cỏi nhất, mẹ nên làm gì bây giờ? Tự độngrút lui có trật tự sao?”

“Chết tiệt” Joel thống khổ nhắmhại mắt lại: “Tại sao không thể tin tưởng tôi? Vì sao?”

Mary và Lasan hai mắt đỏ hoethở dài, Philip đem cả bình rượu đi tới, Davy ngập ngừng nhìn Joel muốn nói lại thôi, Đỗ VănHạo thì áy náy thương cảm lénđò xét xem ba nó tuyệt vọng cỡnào.

Nếu thấy được bộ dáng ba lúc này, không biết mẹ có đau lòng không đây?

Philip đưa cho Joel ly rượu,Joel không nói tiếng nào ngừacổ uống cạn, Philip lại rót rượu cho hấn, hấn lại một ngụm uốngsạch, tiếp tục rót đầy, mọi việc cứ thế diễn ra trong nháy mắt.

Chắc hành hạ nhiều đó đủ rồi?Đỗ Văn Hạo thâm nghĩ, đồngthời ho nhẹ hai tiếng.

“Suýt nữa con quên nói với ba cái này, mẹ không có tiền mặtđể tiêu xài, cho nên... , hắc... hắc..., cho nên con nói mẹ xài thẻ ba đưa, chắc không có vấn đề?”

Đột nhiên, mọi người như máy chiếu phim bị đứng hình tạm ngừng trong chốc lát.

Ly rượu đưa tới miệng dừng lại,Joel từ từ khôi phục lại bình tĩnh: “Jay, con vừa mới nói cái gì?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

Đỗ Văn Hạo nhún nhún vai: “Con nói là nếu như ba thật sự muốn tìm mẹ, chỉ cần hóa đơndến đây, chẳng phải ba sẽ biếtđược hai người đó tiêu dao ở đâu sao? Nếu vội, có thể yêu cầu hãng phát hành thẻ cung cấp thông tin địa điểm sử dụng thẻ,con nói đúng không?”

“Đồ quý!” Joel dờ khóc dờ cười mắng: “Con sao không chịu nói sớm?”

“Do ba không chịu suy nghĩ đếnnơi đến chốn!” Đỗ Văn Hạo vàng thật không sợ lửa phản bác lại.

“Thằng quý nhỏ!” Davy cũngmắng phụ họa: “Còn bảo nhấtđịnh chúng ta tìm không thấy mẹ con!”

Đỗ Văn Hạo phất chốc nhếch miệng cười. “Mẹ quyết địnhmuốn ba một chút thời gian tỉnh táo tự vấn lòng, thận trọng suy nghĩ kỹ càng thứ mà ba muốn rút cuộc là gì! Mẹ nói đợi mẹ tâm tình tốt hơn, tựnhiên sẽ nghĩ xem có trở về tìmba hay không”

Philip cố nén cười kích động nhìn Joel: “Em nghĩ anh tốt nhấtnhanh xử lý chuyện cần xử lý, nếu tâm tình chị dâu vẫn khôngtốt, anh có thể đoán đượcchuyện gì đang đợi anh.” Nói xong tranh thủ quay mặt sang hướng khác cười trộm.

“Jay, con...” Tâm tình Joel hiệngiờ rất muốn đánh vào môngĐỗ Văn Hạo, khiến nó vài ngàykhông ngồi được.

Mắt thấy cha tựa hồ thật sự tức giận, Đỗ Văn Hạo vội vàng vờninh bảo chữa. “Ba, mẹ kêu con làm thế, ba không thể trách con, ba đừng có quên, là con kêu mẹ sử dụng thẻ của ba, như vậycũng xem như là giúp ba rồi,phải không?”

Joel thở dài: “Quên đi! Do tự ba chuốc lấy phiền phức thôi.”

Đỗ Văn Hạo nghiêm túc gật gậtđầu: “Ba hiểu được là tốt rồi!”

Joel tròng mắt liếc nó một cái, Mary thấy thế, vội chuyển lực chú ý của Joel sang vấn đề khác.

“Joel, bây giờ con định làm thế nào?”

“Làm thế nào?” Joel cười khỏ. “Thì nhanh chóng giải quyết đống rắc rối này thôi”

Bạn đang đọc truyện *Ti Ti Cài Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Chủ tịch, công chúa Christine đến.”

Joel mở cửa: “Công chúa! Mời.”

Bàn tay với các ngón thon dài có lực nhẹ nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, mu bàn tay nóng rực khiến cô cảm giác sống lưng mình run lên từng trận. Công chúa Christine cắn môi dưới, cố gắng kìm chế dục vọng bất ngờ tập kích, mỗi khi tiếp xúc với hân, tình cảm trong lòng cô giăng thêm một phần, ước ao thân thể hân cũng mãnh liệt thêm một phần. Khi nào thì? Khi nào thì hân mới giúp cô giải trừ dục hỏa hừng hực trong cơ thể?

“Chủ tịch.” Thanh âm của cô có vẻ hơi khàn khàn.

“Công chúa, mời.” Joel liếc thấy nhân viên tùy tùng đang muốn theo vào với công chúa: “Công chúa, có thể nói chuyện một mình không?”

“Vâng, được.” Cô ra hiệu cho nhân viên tùy tùng phía sau, người đó hiểu ý liền dừng lại cước bộ.

Đóng cửa lại, Joel nói: “Mời ngồi”. Hân đi đến quầy bar: “Công chúa muốn dùng thứ gì?”

“Làm ơn cho tôi trà.”

Joel gạt gạt đầu, cúi người xuống từ giữa tủ lấy ra hộp trà, thao tác thuần thục ưu nhã, biểu tình thật sự chăm chú.

“Động tác của anh rất điêu luyện.”

“Mười năm trước, một người cao tuổi Trung Quốc dạy tôi, ông ấy nói, kỹ thuật chân chính mới có thể pha ra trà ngon, tôi đã mất một thời gian để tìm hiểu.” Joel đặt ly trà nóng hổi ở trên bàn: “Không giống với thường trà ở phương Tây, uống một chút xem, nếu không quen tôi sẽ pha một ly khác.”

Công chúa Christine cẩn thận nâng tách trà lên.

“Trước tiên thưởng thức mùi thơm của trà rồi hãy uống.”

Cô đem tách trà đưa đến dưới mũi: “Thơm quá!” Cô kinh ngạc tán thưởng không ngớt.

“Bây giờ, uống một ngụm, không nên nuốt xuống liền, trước tiên ngậm ở trong miệng một chút, để trà thấm vào miệng cô, sau đó từ từ nuốt xuống.”

Công chúa Christine nghe theo: “Rất ngọt! Tôi bây giờ tôi mới thưởng thức được loại trà ngọt lành như vậy!” Cô chân thành khen ngợi.

“Thích là tốt rồi.” Hân bưng một tách trà khác đi đến tấm kính thủy tinh đứng lại, trầm tư nhìn quang cảnh bên ngoài.

Công chúa Christine một mặt uống trà, một mặt chiêm ngưỡng khuôn mặt đẹp trai và quyến rũ của hân: “Anh đang suy nghĩ?” Cô nhu hòa hỏi.

“Tôi đang nghĩ, chuyện xảy ra đêm đó thật đúng là trò cười.” Joel lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Anh là nói... Sinh nhật vũ hội của tiểu thư Jodie Tô?” Cô khéo léo uớ m hỏi.

Joel khẽ nhấp trà: “Cô ấy nên biết tôi không thể cưới cô ấy.”

“Tôi có thể biết tại sao không?” Trong lòng công chúa Christine dâng lên một tia hi vọng.

“Bởi vì tôi yêu người khác.” Hân vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Phải... Phải không?” Thanh âm của cô khẽ run. Là mình sao? Làm ơn đi, nói cho tôi biết người anh yêu là tôi!

“Đúng vậy, là người phụ nữ tôi yêu cách đây mười năm.”

“Mười... Mười năm?” Công chúa Christine thất thán lưỡng lự.

“Một cô gái phương Đông nhónhắn” Joel bỗng nhiên để lộ ra thần thái muôn vàn nhu tình. “Là một người rất ngọt ngào đáng yêu.”

“Đông...” Công chúa Christine che miệng, cô tựa hồ có thể nghe được thanh âm vỡ vụn trong lòng.

Joel xoay người, cô vội vàng cúi đầu, sợ bị hắn thấy nước mắt của mình.

Joel ngồi xuống một cái ghế salon khác, hắn thấy được cô đau khổ, hắn cảm thấy thật có lỗi, nhưng hắn phải làm cho cô hết hy vọng.

“Tôi yêu cô ấy, rất rất yêu. Ngay cả khi cô ấy rời bỏ tôi, thì tình yêu của tôi dành cho cô ấy vẫn không thay đổi.”

Công chúa Christine đột nhiên ngừng đầu: “Cô ấy bỏ đi? Tôi đây...” Cô còn có cơ hội

“Tuy cô ấy ra đi, nhưng mười năm nay, nhớ nhung làm tôi từng ngày chìm trong thống khổ, tôi vẫn không thể quên, tôi...” Joel hít một hơi thật dài: “Không cách nào ngừng yêu cô ấy.”

Khó trách nỗi chua xót và thống khổ luôn lẩn trốn trong đáy mắt hắn. “Anh thử cố quên...” Lời của cô lập tức bị cắt đứt.

“Tôi đã thử mười năm!” Joel lộ vẻ kích động nhẹ nói: “Cũng thất bại mười năm.”

“Chính là anh không thể...”

“Công chúa,” Joel lần nữa cắt đứt lời cô: “Cô ấy quay lại với tôi,” tình cảm nồng nàn và dịu dàng hiện ra trên mặt hắn: “Trở về bên cạnh tôi!”

Như có một thùng nước đá trút xuống đầu, toàn thân công chúa Christine bắt đầu phát run: “Có ấy... Đã trở lại?”

“Đúng vậy, đã trở lại, mà thêm yêu cô ấy!” Joel khẽ mỉm cười, khuôn mặt tràn đầy yêu thương cưng chiều.

“Anh... Anh...” Sao tim lại đau đớn như vậy? Cô cắn chặt răng chịu đựng: “Anh gạt tôi, đúng không?”

Joel nhẹ hỏi: “Vì sao tôi phải gạt cô?”

“Vi...” Cô muốn tin đây không phải sự thật, như vậy cô sẽ còn cơ hội: “Tôi không tin anh!”

Joel nhìn cô một hồi lâu, mới thờ dãi nói: “Tôi đoán rằng cô sẽ nói như thế.”

“Chủ tịch, Jay đến đây.” Giọng Molly truyền ra từ máy bộ đàm trên bàn làm việc của Joel.

“Đúng lúc.” Hắn cười cười: “Tôi muốn cô gặp một người.” Hắn bình tĩnh nói.

Công chúa Christine không khỏi thở hổn hển một hơi: “Là... Cô ấy?”

“Không, không phải cô ấy, erằng tạm thời không gặp được cô ấy.” Joel bất đắc dĩ cười cười: “Cô ấy đang giận tôi, cô cũng biết, là do sinh nhật vũ hội, có lẽ cô ấy muốn trừng phạt tôi một chút, cho nên không biết chạy tới nơi nào rồi.”

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

“Xin lỗi.” Joel đứng dậy mở cửa, chỉ thấy Đỗ Văn Hạo xách túi MacDonald to đùng, còn ôm một chai cola đứng ở cửa ra vào, “Davy đưa con tới?” Joel giúp nó cầm túi thức ăn.

“Dạ! Chú Davy còn chở con đến MacDonald mua gà rán, sản phẩm mới đó, ba có muốn ăn không?” Đỗ Văn Hạo đem chai cola đặt trên bàn làm việc, ba lô ném xuống sàn, sau đó cầm lấy cái túi trong tay Joel: “Hai cái bánh táo trong túi đều là của con!”

Joel bất giác nhũn mày: “Mẹ con nếu biết ba luôn cho con ăn MacDonald, mẹ con nhất định sẽ làm thịt ba!”

“Đó là chuyện của ba, con tranh thủ lúc không có mặt mẹ ăn nhiều một chút,” Đỗ Văn Hạo lấy ra hai cái bánh táo, bắt đầu mở túi đồ ăn: “Tốt nhất đừng nói cho mẹ biết.”

“Chờ lát nữa hãy ăn, trước gặp người này cái đã.” Joel nắm tay con trai dẫn đến trước mặt công chúa Christine.

Trông thấy công chúa mắt mở to, chăm chú nhìn Đỗ Văn Hạo, Joel bất giác mỉm cười: “Tôi nghĩ chỉ cần không phải người mù, có thể thấy được thằng bé là con trai tôi, nó tên Jay.”

“Jay, cô này chính là công chúa Christine.”

Đỗ Văn Hạo nháy mắt mấy cái: “Công chúa Christine? Có phải công chúa kia không?”

Joel nhúm mày: “Đúng vậy.” Tiểu quý này lại muốn giờ trò gì sao?

Đỗ Văn Hạo nghe vậy lập tức giẫy ra khỏi tay Joel, đồng thời một bước dài lui ra phía sau cẩn thận quan sát Joel từ đầu đến chân: “Ừm... Hừ! Ba, không ngờ ba lại có sở thích thích gặm nhấm sắc, không sợ con nói chomẹ sao?”

Joel quả thực dở khóc dở cười, tiểu quý này nếu thật sự ở trước mặt búp bê nói tùy tiện vài câu, hẳn nhất định là thảm!

“Tiểu tử, con đừng có ở trước mặt mẹ nói năng loạn xạ, mẹ con sẽ cho là thật, con... Con không cần phải hại ba!”

Jay nghiêng đầu nhìn Joel: “Ừm!” Sau đó đi thông thả đến sofa ngồi xuống, cắn một miếng bánh táo: “Con lo lắng thôi.”

“Cái gì?” Thấy thằng con e thẹn không loạn không ngại bỏ đá xuống giếng, trừng mắt nhìn nó Joel đã quên sự tồn tại của công chúa: “Con lo lắng? Lo lắng cái gì?”

“Ý tứ chính là,” tiếp tục cắn miếng bánh táo, Đỗ Văn Hạo nãy nó bắt đầu hoạt động: “Nếu tâm trạng con tốt, tất nhiên sẽ quên những chuyện này không liên quan đến con. Nhưng nếu như tâm trạng con không tốt... Hai trông mắt nó đảo liên hồi: “Con sẽ làm người khác qua không khỏi – ví dụ như ba, người Trung Quốc gọi là có hoặ cùng chịu!”

Joel hai mắt nhúm lại, sắc mặt chợt đen: “Tiểu tử, ba cảnh cáo con.”

“Aiz, ba bày sắc mặt đó cho ai xem, người khác sợ chứ con không sợ, bà nội sẽ không để cho ba đụng đến một cọng lông tơ của con.” Đỗ Văn Hạo phất phất tay chẳng hề để ý nói: “Cho dù ba không sợ bà nội, con đánh cược ba sẽ không không sợ mẹ không trở lại? Cho nên nếu như ba dám... Hắc hắc hắc, con tuyệt đối có biện pháp khiến mẹ một đi không trở lại!”

Joel chỉ biết trừng mắt, nói không ra lời.

“Ừm, thí dụ như nếu con nói cho mẹ biết...” Đỗ Văn Hạo trầm ngâm: “Ba thừa dịp mẹ không ở đây, hẹn hò với rất nhiều cô nàng xinh đẹp hấp dẫn, còn lên giường với những người đó, còn nói của các người đẹp vậy vừa tròn vừa đầy rất có cảm giác, không giống mẹ vừa gầy lại nhỏ, sờ vào cũng không có một chút cảm giác, còn nói mẹ lãnh cảm, một chút phản ứng cũng không có, còn có...”

Joel tuy tròn trừng mắt, nhưng hoá ra là đắm chìm trong tuyệt vọng đau thương, công chúa Christine vừa nghe vừa thấy cái miệng nhỏ nhắn của nó càng mở càng lớn, không khỏi nghĩ thầm, con trai Joel là ma quỷ?

“Hon nữa, ba còn hi vọng mẹ tốt nhất đừng trở về! Dù ba phủ nhận thế thốt cỡ nào, ba đoán mẹ tin ba hay tin con? Cho nên nói, ba thân yêu, để tránh nạn này ba tốt nhất lấy lòng con đi!” Đỗ Văn Hạo hài lòng dương dương tự đắc kết luận.

Joel biểu tình thật quái dị, vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ vừa xấu hổ, không biết làm sao chỉ có thể ngây ngốc.

Công chúa Christine cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới Joel có lúc biểu hiện như thế, đây quả thực khó tin, hon nữa còn bại dưới tay con trai mình. Tận mắt chứng kiến thật tốt... Thật hài hước. Công chúa Christine rút cuộc nhìn không được, cúi đầu che miệng bắt đầu vụng trộm cười, sau đó tiếng cười dần dần to làm hai cha con Joel đều quay đầu lại xem.

“Đúng... Đúng... Đúng không...” Rốt cuộc cũng không chú ý đến thân phận công chúa, cô cười đến gấp người, “Nhưng... Chính là... Thật... Thật... Thật sự... Phải không...” Nói không được nữa, chỉ cười thoải mái.

Thấy Joel lúng túng, Đỗ Văn Hạo đứng lên đi qua kéo Joel ngồi xuống bên cạnh mình: “Không sao, ba, con giúp ba!”

Joel nhướn lông mày kỳ quái nhìn nó. Con giúp ba? Không phải là con muốn hại ba đấy sao?

“Ba chỉ có nước hối lộ cho con thôi!” Đỗ Văn Hạo nói thật tỉnh.

Joel nheo hai mắt lại.

“Như thế nào? Không muốn? Được rồi, vậy thì chờ kiếp sau gặp lại mẹ đi!” Đỗ Văn Hạo nhún nhún vai, không quan tâm nói: “Dù sao, đó là vợ ba cũng không phải vợ con.”

Joel cảm thấy hít thở không thông: “Tiểu tử, con rốt cuộc muốn gì?”

Đỗ Văn Hạo hai mắt sáng ngời: “Sau này con học ở MIT (Massachusetts Institute of Technology), ba phải giúp con xây một phòng thí nghiệm, trong đó có đầy đủ các thiết bị con yêu cầu.”

Joel cười cười, yêu thương xoa đầu nó: “Đáp ứng

“Còn có,” Đỗ Văn Hạo vui vẻ nói tiếp: “Kinh phí cấp cho phòng thí nghiệm không hạn chế.”

“Không thành vấn đề.”

“Thật tuyệt vời!” Đỗ Văn Hạo đưa tay ra: “Thành giao!” Đập vào bàn tay Joel, tiếp đó hai bàn tay đan xéo, rồi hai bàn tay đập vào nhau lần cuối, sau đó nóxem miệng như dây kéo làm động tác khoá cái miệng lại.

“Hai người vô cùng... Thú vị.” Công chúa Christine mỉm cười.

“Thú vị?” Joel lắc đầu cười khở.

Đỗ Văn Hạo đứng lên: “Cô và ba tiếp tục trò chuyện, con đây là trẻ nhỏ sẽ ngoan ngoãn ngồi yên ăn đồ ăn của mình!”

“Con nếu là trẻ nhỏ, ba chính là trẻ sơ sinh!” Joel lầm bầm.

“Hử?” Christine công chúa không nghe rõ hẳn đang nói gì.

“Không có gì,” Joel bắt đầu nói: “Tiểu quý kia rảnh rồi thì thích chinh người, tôi là ba nó mà nó cũng không tha.”

Công chúa Christine nhận không được cười: “Thực xin lỗi!”

“Cứ tự nhiên,” Joel nhún nhún vai lại nói: “Trong gia tộc Rocks trừ phụ nữ ra, tất cả đàn ông trong nhà đều bị nó chinh qua rồi, cũng không phải chỉ có mỗi mình tôi.

“Xem ra anh rất thương thằng bé.”

“Thằng nhỏ là con tôi.” Joel trầm mặc trong chốc lát lại nói tiếp: “Tôi muốn bù đắp cho nó khoảng thời gian mười năm tôi không ở cạnh nó.”

“Tôi nghĩ...” Cô đầu tranh tu tưởng: “Anh chính là yêu cô ấy quá nhiều!” Nói ra những lời này chỉ để mình chết tâm.

“Đúng vậy, tôi rất yêu mẹ của con tôi.” Hai con mắt Joel nhìn thẳng cô: “Nếu tôi mất cô ấy lần nữa, tôi nhất định sẽ chết, cô hiểu không? Tôi không thể tiếp tục chịu đựng được nỗi thống khổ khi mất cô ấy.”

Công chúa Christine cắn răng chịu con đau đang găm nhăm xương cốt và tim mình, nhưng chỉ có thể chấp nhận sự thật. Cô không phải phụ nữ độc ác, không thể dùng thủ đoạn hèn hạ đoạt tình yêu của người khác. Sự thật, nếu muốn giành cô cũng không giành được, người đàn ông cô yêu lại hết lòng yêu thương một cô gái phương Đông, không có bất kỳ người phụ nữ nào có thể lưu lại trong mắt hắn, nói chi là chiếm giữ tim hắn.

“Phải không...” Công chúa Christine cúi đầu len lén lau nước mắt: “Tôi nghĩ rằng cô ấy là một phụ nữ rất tốt đẹp.”

“Đúng vậy.” Joel mỉm cười ôn nhu nhẹ nhàng như mặt nước hồ, trong đôi mắt xanh thăm phát ra tia sáng lấp lánh tràn đầy hạnh phúc thỏa mãn.

Công chúa Christine cố gắng tươi cười nhưng cũng chỉ có thể là một nụ cười buồn.

“Anh có thể kể cho tôi chuyện của cô ấy không?”

Sau khi tiễn công chúa Christine về nước, Joel nhận được thông tin của công ty phát hành thẻ tín dụng, vì vậy hắn một bước cũng không ngừng nghỉ, lập tức tiến hành truy bắt cô vợ bỏ trốn.

* * * * *

Australia là một nước dựa vào nông nghiệp mà phát triển, nhưng sau chiến tranh thế giới lần hai, công nghiệp hoá đạt tới trình độ tiên tiến, người dân có nghề nghiệp ổn định, rất nhanh liền bước vào hàng ngũ các quốc gia giàu có nhất thế giới.

Điểm hấp dẫn nhất của Australia chính là những thành phố hiện đại hoá, cùng với vùng quê bao la, rừng núi hùng vĩ và hệ sinh thái tự nhiên độc đáo, nhưng thú vị nhất là bốn mùa trái ngược giống Đài Loan, cho nên Ti Ti cùng Viên Linh đến Australia vừa vặn đúng dịp cuối mùa hạ – tháng hai.

Các Mùa tại Úc

Mùa Hè: tháng Mười Hai – tháng Hai

Mùa Thu: tháng Ba – tháng Năm

Mùa Đông: tháng Sáu – tháng Tám

Mùa Xuân: tháng Chín – tháng Mười Một

Ti Ti dự định đến Australia cười đùa đùa, lại bị Viên Linh lôi kéo đến Gold Coast (bờ biển Vàng) lướt sóng.

Sòng bạc Jupiters là sông bạc hợp pháp của khách sạn Conrad, một trong những nơi đến quan trọng của Gold Coast, Viên Linh sở dĩ lựa chọn khách sạn xa hoa này, nguyên nhân chính là phòng ở cực kỳ sang trọng lại có sông bạc cho cô nàng tiêu khiển. Cô nàng cho rằng sài tiền của người khác đương nhiên

phải hào phóng một chút, cô nàng cũng không tin vào mắt mình đường đường thế tín dụng của Chủ tịch tập đoàn Seth lại bị các cô quẹt bạo.

“Năm ngàn.”

“Năm ngàn?!” Ti Ti kinh hô: “Làm ơn, Linh Linh, chưa đến một tuần đã tiêu hết sáu, bảy ngàn rồi, tính ra tiền Đài Loang gần một trăm năm mươi vạn nha!”

“Thế thì sao?” Viên Linh dừng dừng nhún vai: “Dù sao, chồng nì nhiều tiền sẽ không để ý vài đồng tiền lẻ này. Nhìn xem...” Cô nâng tay Ti Ti lên: “Nhấn kết hôn này... Hắc hắc, không mất mấy trăm vạn Đài Tệ mới là lạ đấy!”

Ti Ti cả người co rúm. “Ừm, ta, ta không rõ lắm, ta chỉ biết trọn bộ đồ trang sức phải... Phải mất...”

Viên Linh nheo mắt nhìn xuống đất: “Bao nhiêu?”

“Hơn một trăm triệu đô la...” Nhìn cái cầm Viên Linh thiếu điều muốn rút ra, Ti Ti vội giải thích: “Ta nói anh ấy không cần mua mắc như vậy, anh ấy không nghe, cái này làm sao có thể trách ta!”

Viên Linh chậm rãi thu hồi cái cầm sắp rút, rồi sau đó liếc mắt dò xét Ti Ti từ trên xuống dưới, lập tức quay sang quầy đổi thẻ đánh bạc rống lên: “Sửa lại, mười ngàn!”

“Linh...”

Viên Linh dùng ánh mắt giết người bắn tới, Ti Ti vội nuốt âm thanh trở vào, chỉ biết thở dài, cô lo lắng ngắm những vị khách trong khu vực đánh bạc, ánh mắt bất chợt dừng tại một điểm, cô sùng sốt toàn thân đóng băng.

Chỉ thấy vài ánh mắt kinh hãi tập trung trên người cô, ba, mẹ, chị gái, anh trai, còn có hai gã đàn ông xa lạ ánh mắt quái dị nhìn đôi bên cứ nhìn qua nhìn lại, trong lòng không rõ chuyện gì xảy ra.

Ti Ti nuốt nước miếng, mới miễn cưỡng lên tiếng.

“Ba, mẹ.”

“Con sao ở đây?” Đỗ Thiên Hoà buột miệng thốt ra: “Không phải ở Boston sao?”

“Con...”

“Ti Ti, mau, kí tên!”

“A, thực xin lỗi, xin chờ một chút.”

Ti Ti nói xong vội xoay người kí tên trên tờ hóa đơn, Viên Linh ôm một đồng thẻ đánh bạc xoay người lại, có chút giật mình khi nhìn thấy toàn bộ người nhà họ Đỗ, nhưng cô cũng chỉ nhấp nháy mắt vài lần rồi khôi phục trạng thái bình thường, sau đó quay sang nhìn Ti Ti, tiện thể nhún vai nói: “Ta đi chơi trước, mi nếu không tìm thấy ta thì tới nhà hàng chờ.”

Cô nói xong liền nhanh bước đi, không thèm chào hỏi gia đình họ Đỗ, cũng không ở lại trợ giúp Ti Ti, cô cũng không tin có người can đảm dám vô lễ với Chủ tịch phu nhân tập đoàn Seth.

Ti Ti quay người lại, bắt gặp ánh mắt khác thường của gia đình đang nhìn chằm chằm chiếc nhẫn có nạm viên kim cương màu tím quý hiếm to đùng trên ngón tay áp út của mình, ngạc nhiên không thôi. Cô hơi bối rối đem tay giấu đi.

“Con, ách, con đã kết hôn, con, ách, cùng với ba của Hạo Hạo.”

Đỗ Thiên Hoà ngẩn người, Thẩm Như Ưu lập tức kêu lên.

“Con tìm được hắn?”

Ti Ti lắc đầu: “Hạo Hạo tìm được anh ấy, chúng con cũng mới vừa kết hôn không lâu.”

Đỗ Nhâm Phi tựa hồ thở ra một hơi nhẹ nhõm, đi tới thân mật vỗ vai cô: “Kết hôn là tốt rồi, nếu không tất cả mọi người rất khó coi không phải sao? Em biết rằng mọi người không cố ý xa lánh em, chỉ vì Văn Văn gả cho người rất có thân phận địa vị nên không muốn bất kỳ tai tiếng nào từ phía gia đình mình.”

Đỗ Văn Văn, chị lớn của Ti Ti kéo một gã đàn ông cao lớn mắt xanh lục tóc nâu đến bên cạnh, thân mật ôm cánh tay hắn.

“Ti Ti, đây là anh rể em Hanson, anh ấy là người của gia tộc Ray, chắc em cũng biết gia tộc Ray ở New Jersey.”

Ti Ti ngẩn ngơ. Có Chúa chứng giám, cô làm sao biết, tam đại gia tộc trên thế giới hoành tráng cô còn không biết huống chi gia tộc Ray ở New Jersey, nhưng cô không thể bộc lộ mình quá thiếu hụt kiến thức, cho nên...

“Ách, biết, biết.” Cái này gọi là nói dối có thiện ý, ông trời hẳn là không trách mình?

Đỗ Lệ Lệ cũng kéo tới một gã đàn ông tóc đen mắt xanh lam khác, đồng thời hướng Ti Ti thần thần bí bí nháy mắt.

“Người này mới đúng là Joseph, bọn chị gặp lại nhau tại một bữa tiệc cách đây hai năm, vợ cũ của anh ấy qua đời trong một tai nạn xe, vì thế anh chị... Haiz, em biết đấy, chúng tôi dù sao vẫn ở cùng một chỗ.”

Hắn chính là Joseph?! Ti Ti kinh ngạc mở to mắt, không sai, bộ dáng cũng rất đẹp trai, nhưng nếu so với Joel thì còn kém xa!

“Anh nghĩ chúng ta nên đến nhà hàng, đứng đây nói chuyện không tiện lắm đâu?”

Vì vậy, theo đề nghị của Đỗ Nhâm Phi, mọi người vào nhà hàng ngồi xuống, trong lúc chờ đồ uống đưa lên, Đỗ Lệ Lệ tò mò hỏi.

“Em không phải vừa mới kết hôn sao? Làm thế nào một mình cùng với Viên Linh đến nơi này?”

“A, cái này...” Ti Ti lúng túng cười ha ha: “Bọn em có một chút, ách, nói sao nhỉ, à, bất đồng ý kiến, vì thế... Hắc hắc, em đi giải sầu với Viên Linh!”

“Bất đồng ý kiến?” Đỗ Văn Văn hai mắt tròn lên nghi ngờ: “Ti Ti à, không phải chị nói với em, tính tình của em nếu không khiêm tốn một chút, cho dù là kết hôn cũng rất dễ dàng tách ra.”

“Vâng, vâng, em biết, em biết. Thật ra chuyện của em cũng không đến nỗi trầm trọng, hay là nói chuyện của mọi người đi.” Ti Ti vội chuyển đề tài: “Mọi người làm sao có thể đến nơi này?”

“Kỳ thật cũng không có gì,” Thẩm Như Ưu miệng tuy nói không có gì, nhưng đáy mắt lại đắc ý cực kỳ, bà ta mặt mày hớn hở nói: “Công ty ba con từ khi chuyển đến New Jersey dưới sự giúp đỡ của Hanson, hai anh trai của con cũng đến công ty hỗ trợ, công ty nhanh chóng phát triển, đã có ba chi nhánh ở bờ đông rồi!”

“Wow, thật sự? Ba, chúc mừng ba!” Ti Ti thật tâm chúc mừng bọn họ, định cư ở Mỹ bước vào tầng lớp xã hội thượng lưu vẫn luôn là mục tiêu phấn đấu của bọn họ, hôm nay bọn họ xem như đạt được ước muốn.

“Lúc này, Văn Văn cùng với em rể đi hưởng tuần trăng mật lần thứ hai, anh và ba mẹ liền gia nhập nhân tiện rủ Lệ Lệ cùng Joseph đi cùng cho vui, thuận tiện gia tăng tình cảm. Nhâm Dịch chưa lập gia đình, cho nên cho hắn ở lại công ty trấn thủ.”

Dựa vào ý tứ của Đỗ Nhâm Phi, vì cực lực tác hợp Lệ Lệ cùng Joseph mới có lần du lịch này. Ti Ti có thể lý giải được, có thể kết thông gia với hai danh môn vọng tộc, sự nghiệp và danh tiếng của bọn họ sẽ là một trợ lực lớn.

“Chị dâu đâu?”

“Chị dâu mang thai, thân thể không thoải mái, đang nghỉ trong phòng. Còn có hai cô em gái của Hanson, cũng tới đây chơi lướt sóng.”

Thẩm Như Ưu chăm chú nhìn Ti Ti cả nửa ngày, đột nhiên lên tiếng: “Con cũng tham gia với mọi người đi!”

Thấy Ti Ti sững sốt, Đỗ Lệ Lệ nắm tay cô nói: “Đúng vậy, đi chơi với mọi người nha, đã lâu không gặp, có nhiều thứ muốn cùng em tâm sự!”

Ti Ti nhìn hai người bọn họ, đáy mắt ẩn lời xin lỗi, vì vậy, cô nở nụ cười, một nụ cười nhẹ nhõm.

“Được!”

* * * * *

Khi Joel vội vàng chạy đến Gold Coast thì lại phát hiện cô vợ nhỏ của hắn đã di chuyển đến thành phố Sydney. Hắn lại vội ngựa không dừng đuổi tới Sydney, đụng phải Viên Linh và gã đàn ông theo đuổi cô ấy! Viên Linh nói cho hắn biết Ti Ti cùng với người nhà đến thành phố Adelaide thưởng thức các hoạt động nghệ thuật, hắn không nói lời nào lại bồn ba khắp nơi tìm vợ thật khó khăn khổ nạn...

Cuối cùng, chính là không biết nên khóc hay nên cười, hắn chạy một vòng tròn rồi chạy trở về Gold Coast. Hắn không biết đó là bởi vì hai cô em gái của Hanson vì muốn lướt sóng và phơi nắng ở Gold Coast nên không muốn đi tham quan với mọi người, vì thế bọn họ quyết định chọn Gold Coast làm điểm hẹn sau khi đi chơi sẽ quay lại đây tụ họp với hai người đó.

Nhưng hai cô em gái này vẫn chưa muốn về nhà, thân là anh trai Hanson không thể bỏ mặc các cô một mình quay về, cho nên mọi người lưu lại. Vào ban ngày để giết thời gian bọn đàn ông đi đến sông bạc, phòng tập thể thao, còn gánh phụ nữ thì ra ngoài dạo phố mua sắm hoặc nằm bên bể bơi phơi nắng sắp thành cục than, ban đêm thì đến câu lạc bộ xem biểu diễn, khiêu vũ.

Điều làm Ti Ti cảm thấy thú vị nhất chính là hai cô em gái của Hanson ngày đêm hẹn hò với những gã đàn ông khác nhau, giống như một trò chơi, các cô định ra một gã đàn ông hợp nhãn, sau đó tiến hành theo đuổi. Thấy vậy, cô thật là có chút ghen tị cũng như hâm mộ các cô ấy, bọn họ hội đủ điều kiện để làm điều đó, thử tưởng tượng đem cô đặt giữa bọn họ rồi đưa đến trăm người cho phép những người đó tự do tiếp cận các cô, chỉ sợ cũng không có người liếc mắt ngắm cô một cái.

Cô nhìn về phía hai cô gái ở đằng kia, hai người họ cao hơn cô đến một tấc, và lại trên dưới cũng đầy đặn hơn cô rất nhiều, mấy gã đàn ông ở bể bơi

đều tặng cho họ những ánh mắt tán thưởng, mà cô...

Haiz... Quên đi. Xoay người ghé vào trên ghế nằm xuống, nhắm mắt làm ngơ.

Không lâu sau, Ti Ti dần dần rơi vào mộng đẹp, ở trong mộng, cô phảng phất nghe được nhất cử nhất động của hai cô nàng ma quỷ này, thỉnh thoảng còn cố tình phá lên cười nhằm thu hút sự chú ý, đây là một tí mách khéo của họ.

Trước khi thiếp đi, cô dường như còn nghe được có nhiều tiếng thở gấp cũng như tiếng hít không khí liên tục, còn có tiếng đàn ông thì thảo khen ngợi.

Ừm, không liên quan đến cô, vì vậy Ti Ti xoay người nằm sấp tìm một tư thế thoải mái, dự định mời Chu Công tiên sinh trở về ôn chuyện.

Mà ở đầu bên kia bể bơi, mọi người nín thở nhìn theo một người đàn ông cao lớn nhảy vào trong hồ bơi tư thế đẹp mắt không thua bất kỳ một tuyển thủ bơi lội nào, lại dùng tốc độ cực nhanh lặn tới đầu bên đây của bể bơi. Khi hắn trồi lên từ trong nước thì tất cả mọi người không tự chủ chần động.

Hắn rất nhanh nhảy lên thành hồ, hai tay chậm rãi túm mớ tóc dài tán loạn ra phía sau cột lại, động tác lười biếng mà gợi cảm. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, toàn bộ ánh mắt nơi đó đều tập trung trên người hắn, đặc biệt quý bà quý cô, trên mặt đều viết rành mạch mấy chữ dục vọng ham muốn trắng trợn.

Gã đàn ông đó giống như thỏ nam châm từ tính, thu hút hết thảy ánh mắt của phụ nữ, cướp đi tâm trí và bắt giữ linh hồn họ.

Nhưng hắn vẫn là như thế cao cao tại thượng, không coi ai ra gì, mặc kệ có bao nhiêu ánh mắt ái mộ, ngũ quan xuất chúng nhưng thần sắc vẫn muông phần lạnh lùng kiêu ngạo, sức hấp dẫn gợi cảm trên người hắn không ngừng tỏa ra làm cho người ta nghệt thở.

Đôi chân thon dài và cánh tay mạnh mẽ, toàn thân mơ hồ ẩn chứa một sức mạnh kinh người, lồng ngực rộng lớn rắn chắc được lồng ngực bao phủ lấy. Khí chất cao quý xen lẫn nét trầm ổn ẩn trong hơi thở nam tính tựa hồ có thể chống đỡ cả trời đất.

Không đếm xỉa đến cái nhìn của đám đông, hắn chậm rãi đi đến cái ghế Ti Ti đang nằm quỳ xuống bên cạnh, lặng yên cầm lấy tuýp kem chống nắng đổ vào lòng bàn tay, rồi sau đó hai bàn tay với những ngón thon dài đặt ở trên lưng Ti Ti xoa bóp nhẹ nhàng.

“A.. Thật thoải mái...” Ti Ti thì thào lầm bầm: “Ừm, xuống phía dưới một chút, chị Lệ Lệ.”

Gã đàn ông lộ ra nụ cười thú vị, bàn tay to lớn từ từ di chuyển xuống.

“Ừ, ừ, chính là chỗ đó... Đúng rồi, thật tuyệt... Ách, có thể tăng thêm một chút lực được không, chị Lệ Lệ?”

Ti Ti thoải mái khoe miệng cong lên, mà Lệ Lệ trong miệng cô vẫn đứng ở một bên trừng mắt nhìn gã đàn ông đó đang mát xa vùng bụng cho Ti Ti.

“Ừm... Rất thư thái, Lệ Lệ, như thế này đến lượt em giúp chị mát xa nha!”

“Được!”

Được?! Ti Ti hai mắt đột nhiên mở to, giọng của Lệ Lệ trở nên trầm thấp như vậy từ khi nào? Hơn nữa, đôi tay của Lệ Lệ to như vậy sao? Còn có... Trời ạ! Hương vị đàn ông sao quá quen thuộc... nhất thời sững sờ thối lui cái lật người.

“A” Cô thét lên: “Joel! Anh sao ở đây?!”

Joel buồn cười xoa lỗ tai: “Vội vàng bỏ chạy, anh có thể không đuổi theo sao?”

“Nhưng... Nhưng” Ti Ti nói lắp bắp: “Làm thế nào anh biết em đến đây?”

“Không phải em sử dụng thẻ tín dụng sao?” Nói xong, Joel thì rạc hôn môi cô một cái.

Ti Ti đẩy hắn ra, sau đó kéo lấy mái tóc dài của hắn giận dữ trừng mắt: “Thành thật nói cho em biết, có phải tiểu quỷ kia bán đứng em?”

Joel đưa mắt nhìn lên khoảng trời không: “Anh không biết nha!”

“Sh*t!” Ti Ti mắng: “Rõ ràng thằng con anh nó bán đứng em!”

Joel cup mắt xuống nhìn cô: “Em đang giận?”

“Đương nhiên!” Cô cố sức hất mặt sang hướng khác: “Anh tốt nhất biến đi càng xa càng tốt, tránh cho em nhất thời bốc hỏa đá anh ra Thái Bình Dương!”

Joel mở to mắt, đôi mắt hiện lên một tia tinh nghịch, lập tức hai tay bế lấy Ti Ti nhanh chóng rời đi.

“A” Cô phát ra tiếng thét chói tai: “Anh nghĩ anh đang làm gì hả? Mau thả em xuống!”

Chương 9

Joel từ trạng thái ngây ngất hồi phục lại, cảm giác mỹ mãn khi ôm mỹ nhân trong ngực. Hân nhè nhàng hôn lên tóc cô, mỉm cười một cách vô thức. Vật nhô trong ngực nhức nhích, Ti Ti chậm rãi nâng đầu lộ ra khuôn mặt lười biếng thật mê người, đôi mắt mông lung khẽ chớp. “Mấy giờ rồi?”

“Ngủ thêm chút nữa đi, em vừa mới ngủ.” Joel yêu thương hôn nhẹ trán cô.

“Vâng!” Cô ngoan ngoãn nép mình vào lồng ngực ấm áp của Joel... “A!” Đột nhiên nhớ ra điều gì đó cô hét to lên: “Bọn họ...”

“Yên tâm, đây là phòng anh, bọn họ không biết.” Hân đẹp tan ý định ngồi dậy của cô.

“Phòng anh?!” Ti Ti lần nữa hét lên: “Bọn họ thấy anh ôm em đi, nhất định sẽ tìm em khắp nơi, sau đó phát hiện em không có trong phòng mình, có thể nghiêm bị bắt cóc rồi!”

Joel nhướn mắt: “Nếu xem đây là một vụ bắt cóc, tay nghề cũng quá kém rồi!”

“Dù sao, bọn họ nhất định sẽ tìm ra em!” Ti Ti nói chắc chắn, đồng thời cầm lấy điện thoại cạnh giường: “Nhanh, phòng anh số mấy?”

Mười phút sau, Joel từ phòng tắm đi ra, Ti Ti còn ở bên trong kêu to: “Lấy quần áo giúp em!”

Joel nhún vai, chậm rãi đem áo choàng treo trên cửa phòng tắm, sau đó mặc quần dài vào chân trần ra khỏi phòng đi đến mở tủ lạnh trong phòng khách tìm kiếm đồ ăn, nhưng chỉ thấy toàn đồ uống chất đầy trong đó.

Hân nhắc điện thoại lên bấm số.

“Xin chào, tôi là khách trú phòng 308, làm phiền...”

Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa liên tục, Joel nhướn lông mày: “Xin chờ một chút!”. Hân đặt điện thoại xuống đi mở cửa, cửa vừa mở ra liền nhìn thấy một đám người đứng bên ngoài, hân không nói tiếng nào mở rộng cửa cho bọn họ tiến vào, rồi bước vào phòng trong hô to một tiếng: “Bé con, bọn họ tới rồi!”. Lại không nói không rằng, tiếp tục cuộc điện thoại bị bỏ dở lúc này.

“Xin chào, làm ơn đem lên phòng tôi hai phần hải sản.”

Dặn dò xong, hân buông điện thoại ra, không buồn chào hỏi ai lặng lẽ bước đến sofa ngồi xuống quan sát nhất cử nhất động bọn người đứng lố nhố trong phòng khách. Những người đó trở nên lúng túng, ánh mắt lo lắng nhìn lẫn nhau, không một ai dám nhìn thẳng hân, cảm giác dường như mình đã làm sai chuyện gì đó, tâm trạng bất an đều giống nhau. Họ cảm nhận từ trên người gã đàn ông tóc dài nửa thân trên để trần phát ra một khí thế áp bách bức người, ép họ đến khó thở.

Hai cô em gái của Hanson vừa vào cửa ánh mắt liền dán sát vào trên người Joel, vẻ mặt chính là háo sắc làm cho người khác toàn thân nổi da gà.

Ti Ti vừa bước ra khỏi phòng ngạc nhiên khi thấy mọi người giữ nguyên tư thế đứng, không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Ồ! Ba mẹ, sao mọi người lại đứng như vậy? Tất cả mau ngồi xuống đi! Joel, anh sao lại như vậy nha, không mời mọi người ngồi xuống, mà tự mình ngồi như thế.”

Ti Ti liếc mắt nhìn Joel vẫn như cũ bất động, vội vàng mời mọi người ngồi xuống, đồng thời đưa cho mỗi người một lon bia.

“Xin lỗi, tôi không biết pha rượu, anh ấy...” Cô vẫn liếc nhìn Joel: “Có lẽ sẽ không giúp tôi, cho nên mọi người uống đỡ bia.” Cô nhìn mấy vị đàn ông kia nói, đồng thời ngồi xuống bên cạnh Đỗ Lệ Lệ, bất ngờ bị Joel một phát bắt được đặt ngồi trên đùi hân, cô la lên một tiếng giả vờ muốn thoát khỏi nhưng cánh tay sắt kia gắt gao siết chặt không buông.

Xem cảnh tượng diễn ra trước mắt tất cả mọi người đều bối rối, Đỗ Nhậm Phi thì ho nhẹ hai tiếng: “Ah, không sao, không quan trọng, uống bia cũng được.” Hân thì thảo nói, rồi sau đó khẽ liếc Joel: “Đây là...”

Ti Ti nghe vậy lập tức ngừng giả vờ chột vồ trán một cái: “Ah, em đúng là hồ đồ, làm thế nào quên giới thiệu cho mọi người! Ha ha, xấu hổ, xấu hổ, anh ấy chính là chồng con, ba của Hạo Hạo, tên anh ấy là Joel...” Cô đột nhiên dừng lại, ngượng ngùng liếc sang Lệ Lệ cười cười.

“Tên phát âm có chút giống đúng không? Cho nên em mới có thể nghe lầm”

Đỗ Lệ Lệ nhìn trộm gã đàn ông trước mắt cũng có mái tóc đen đôi mắt màu xanh này, trong lòng không tự giác làm phép so sánh với... Aiz, kỳ thật căn bản cũng không cần so đo đo đếm gì, nếu đem hân ta ra so sánh sẽ chỉ làm tất cả đàn ông xấu hổ mà thôi. Vận khí Ti Ti thật sự là quá tốt, đúng là trong họa có phúc, nhầm lẫn lớn như vậy mà có thể kiếm được một gã đàn ông phong độ sáng ngời như thế.

Joseph cũng không hiểu Joel và Joe phát âm có liên can gì tới nhau, hẳn chỉ là lịch sự tự giới thiệu về mình.

“Joseph Rehm.”

“Hanson Ray.” Hanson tự giác giới thiệu mình tiếp theo.

Vì vậy, từng người một tự động báo cáo danh tánh của mình với Joel, ngay cả ba mẹ Ti Ti cũng làm theo, bọn họ cũng không rõ lắm tại sao mình phải làm điều đó, chỉ là hoàn toàn khuất phục trước khí thế bùng bùng của Joel, cảm giác mình nhất thiết “Cần phải” hướng Joel “Báo cáo”.

Người cuối cùng “Báo cáo” xong, Joel vẫn im lặng không nói một lời, Ti Ti nổi giận hung hăng huýt khủy tay ra đằng sau, hẳn kêu lên một tiếng đau đớn, xoa bụng mình liếc cô một cái, lúc này mới bình tĩnh mở miệng.

“Joel Rocks.”

Hai giây ngừng trôi, rồi sau đó là hàng loạt âm thanh kinh hãi cũng có, ngạc nhiên cũng có, ngấm ghen tị cũng không thiếu vang lên góp phần tạo nên một bản hoà tấu đầy cảm xúc.

“Gia tộc Rocks?!”

“Chủ tịch tập đoàn Seth?!”

Đỗ Thiên Hoà và Thẩm Như Ưu về mặt tràn đầy kinh hi tiến lên phía trước.

“Không nghĩ tới, thật không nghĩ tới, chủ tịch tập đoàn Seth hoá ra là con rể của chúng ta!”

Joel thế nhưng lại lạnh lùng chill mắt nhìn thoáng qua: “Tôi có ý định sẽ đem mọi người trực xuất khỏi Mỹ...”

Toàn bộ người Đỗ gia thê lương biến đổi sắc mặt, Ti Ti huýt khủy tay lần nữa lên bụng Joel, hẳn rên một tiếng, xoa bụng mình, lời hay ý đẹp muốn nói nuốt vào trong.

“Chính là, nếu tôi không buông tha mọi người, bụng của tôi khó tránh thương tổn.”

Ti Ti phì cười: “Đáng đời anh!”

“Đứng, đứng, anh xứng đáng...” Joel nhin không được thờ dài: “Toàn bộ thế giới không ai không sợ anh, duy nhất chỉ có mẹ con em là khi dễ anh!”

“Phải không?” Ti Ti hừ hừ: “Vậy của anh thì như thế nào?”

Joel nhất thời suy sụp tinh thần.

“Thôi nào, bé con, em biết rõ đó là âm mưu của bọn họ, không thể trách anh!”

Ti Ti cười nhạt: “Em đây được gọi là gì? Vợ trước ư?”

Joel nhú mày, “Vợ trước”, đột nhiên nở nụ cười tà ác, cùng lúc đứng đặt tay trên vai cô bé lấy đi về phòng.

“Ah – Anh... Anh sao lại vào đây, anh muốn làm gì em?”

“Chúng mình em không phải vợ trước!”

Những người còn lại chỉ có thể trơ mắt, ngây ngốc yên lặng chào cờ, nhìn cửa phòng từ từ đóng lại.

* * * * *

Một tháng sau, Joel mang theo vợ yêu lặng lẽ quay về Boston.

Khi hẳn tìm được Ti Ti, bất chấp sự phản đối của cô trực tiếp bắt cóc cô đến Châu Âu du lịch, thứ nhất là vì hẳn không thích dính dấp tới cha mẹ cô, tránh càng xa thì càng tốt; thứ hai nắm lấy cơ hội đi hưởng tuần trăng mật; ba là tiện thể né sự kiện đính hôn phiền phức với tiểu thư Jodie Tô.

Trở về sau chuyến du lịch dài hạn, Ti Ti đã dọn hẳn đến nhà hẳn ở, vì không muốn cô tiếp tục làm việc vất vả nên hẳn quyết định để cho cô làm một thiên thể ăn không ngồi rồi, cùng hẳn vận động cùng hẳn dạy dỗ con cái. Nhưng...

Cuộc sống cứ thế trôi qua, nhưng lâu ngày cũng gây nhàm chán!

Ti Ti ngồi trên ghế làm việc, cả thân hình gần như đều lọt thõm trong cái ghế, cô tưởng tượng hình ảnh Joel ngồi ngay ngắn ở trên ghế chuyên tâm giải quyết công việc.

Thật là chán! Lúc cô đến đây đã không thấy Joel, Molly cũng không thấy bóng dáng đâu, đành phải một mình chờ hẩn trong phòng. Cô lười biếng quan sát đủ kiểu thiết bị trong văn phòng, nghe nói Joel là một kẻ lãnh khốc vô tình cuồng công việc, ngày trước cơ hồ toàn bộ thời gian đều ở văn phòng, thường thường mười ngày nửa tháng hẩn ngủ luôn trong phòng nhỏ được bố trí thêm trong phòng làm việc.

Giờ hẩn khác xưa nhiều lắm, đi muộn về sớm là chuyện thường, nếu không phải việc đặc biệt quan trọng cần hẩn xử lý, hẩn tức khắc giao luôn công ty cho Davy và Philip quản lý, còn mình thì đưa cô đi khắp nơi ngắm cảnh, dạo phố mua sắm. Thậm chí hẩn còn đưa cô sang tận Nam Phi cho cô nếm thử cảm giác cười lạc đà trong sa mạc bằng máy bay riêng của hẩn, tính cả đi lẫn về chỉ vỏn vẹn trong một ngày, có khi hứng lên hẩn đem cô bay đến Hà Lan chiế ngắm biển hoa Tulip.

Chỉ bởi vì cô ăn ở không, chonên mới theo hẩn đi khắp chốn.

Lãnh khốc vô tình? Ti Ti cau mày nghi ngờ, có sao? Nhiệt huyết của hẩn quá mức mãnh liệt đôi khi khiến cô có chút không chịu nổi. Cô nhún vai, cời giày, khoanh chân lên ghế mà ngồi, mở máy tính ra chơi game, sợ vô tình trong lúc chơi xóa mất những dữ liệu quan trọng trong máy nên thôi. Cô ngồi chồm hổm, gục xuống bàn nhàm chán lật xem các văn bản hợp đồng, các báo cáo số liệu đầy ắp trên bàn, vừa cho vài quả đầu vào miệng.

Cô nằm úp xuống bàn... Mí mắt bắt đầu nặng nề, ngáp thật lớn, a, buồn ngủ quá!

“Cô làm gì ở đây?”

Một giọng nói uy nghiêm quát lên đánh thức cô, cả kính bật ngồi dậy, máy móc đem đĩa đầu tây kéo về phía mình, lúng túng làm cho nước văng tung toé dính lên hết mọi thứ ở trên bàn.

“A! Tiêu rồi, tiêu rồi!” Tay chân cô loạn cả lên, dùng ống tay áo lau mấy vũng nước đọng, lao lấy lau để, đang lau thì phát hiện vũng nước đã chuyển sang những vết màu hồng phấn nhàn nhạt lưu lại trên đồng văn bản giấy tờ, “Sao lại thành ra thế này?” Cô càng cố gắng lau mạnh hơn.

“Đù rồi! Không cần lau, vô ích thôi!” Thanh âm uy nghiêm lần nữa vang lên, lần này phát ra từ trước bàn làm việc.

Ti Ti hoảng sợ ngẩng đầu, trước mắt là một nữ công chức chuẩn mực điển hình. Ngoài ba mươi, ngũ quan tự tin toát lên vẻ đoan trang, thần thái nghiêm nghị, quần áo sang trọng tượng trưng cho sự nghiệp thành công, giọng nói bình tĩnh đe dọa chứng tỏ cô ta là người quen ra lệnh cho người khác, lúc này ánh mắt của cô ta ẩn chứa tức giận nhìn cô không hài lòng.

“Tôi... Tôi... Thực xin lỗi, thật sự xin lỗi!” Ti Ti nhất thời co quắp lại ấp úng nói.

“Thực xin lỗi? Cô cho rằng một tiếng xin lỗi đủ để bồi thường tổn thất sao?”

“Nói! Ai cho phép cô vào đây?” Giọng như đang khiển trách cấp dưới của mình, người phụ nữ đó mắng không chút lưu tình: “Chẳng lẽ cô không biết nơi này là văn phòng Chủ tịch sao? Nhìn diện mạo của cô! Ăn mặc thật tùy tiện một chút quy tắc cũng không có, cô trực thuộc bộ phận nào? Trả lời mau!”

“Bọn họ không có ở đây, cho nên tôi...” Kỳ quái, cô ta dựa vào cái gì mắng mình dữ dội vậy ta? Ti Ti không khỏi tự hỏi.

“Cô chưa được sự cho phép mà tự ý vào đây? Cô có ý đồ gì?” Người phụ nữ đó giận dữ lớn tiếng hỏi.

“Ý đồ? Tôi có thể có ý đồ gì? Tôi chỉ là ở trong đây chờ chủ nhân quay lại thôi. Cô là ai? Không phải cô cũng tự ý vào?” Có vấn đề, thì ra vẫn có nhiều phụ nữ khác có thể tự do ra vào văn phòng của Joel, ừm, chắc chắn có vấn đề. Ti Ti không tự chủ thầm nghĩ.

“Tôi là Lam An Đình, Chủ tịch của chuỗi cửa hàng bách hoá Bắc Kinh, Phó Chủ tịch Davy mời tôi vào đây cùng Chủ tịch Rocks thảo luận về các chỉ tiêu trong hợp đồng.” Cô nheo mắt cảm tức nhìn Ti Ti: “Cô rốt cuộc là người nào? Dám xông vào văn phòng Chủ tịch, cô không nói thật, tôi gọi bảo vệ...”

“Huh? Công việc này không phải do Davy phụ trách sao?” Ti Ti thì thào lẩm bẩm, phớt lờ uy hiếp của An Đình, cô cầm lấy điện thoại trên bàn trực tiếp bấm dãy số nội bộ gọi cho Davy.

“Hey, Davy, tôi là Ti Ti, tôi muốn hỏi xem anh đang nghĩ gì? Rõ ràng là việc của anh, vì sao giao cho Joel?” Ti Ti nhíu mày quan sát vẻ mặt kinh ngạc của An Đình: “Vậy thì thế nào? Joel nói hết thảy đều do anh quyết định.” Cô cong miệng lên: “Nhưng, chúng ta đã nói qua...” Bất đắc dĩ thả chân xuống ghế, cô khom người kiểm giày: “Phải không? Tại sao?” Cô ngờ vực ngó An Đình chăm chăm: “Joel nói thế nào?” Cô cho chân vào giày.

“Thật sự, anh ấy nói như vậy?” Cô khó chịu nhíu mày, lên giọng: “Đúng vậy, đúng vậy, tôi đương nhiên giả bộ như không biết.”. Thừa lúc còn sớm biến khỏi đây cho xong, miễn cản trở bọn họ ánh mắt qua lại, Ti Ti cấn cấn môi nghĩ, “Có ý gì?! Anh nói vậy là sao? Người ta đường đường là nữ Chủ tịch của chuỗi cửa hàng bách hoá nhà, tôi là cái gì chứ! Đương nhiên không thể ảnh hưởng đến của bọn họ rồi.” Cô cố tình nhấn mạnh hai chữ. “Hiểu lắm? Ai hiểu lắm? Tôi sao?”

Cô một bụng hoài nghi đứng trước An Đình từ từ quan sát, lẩm bẩm trong miệng: “Chết tiệt! Sao mình thấp hơn cô ta chứ? Không, mình không hiểu lắm, nhất định có lý do khiến mình nghi ngờ?”

Đúng rồi, chỉ có khả năng là phụ nữ! Nếu không phải là phụ nữ xinh đẹp thì cũng là phụ nữ có năng lực.

Đáng ghét, một đồng phụ nữ chưa chồng chưa người yêu sao cứ thích quẩn lẩn Joel, cô so với từng người thua kém mọi mặt? Một đám phụ nữ, người nào người nấy đều có sở trường của riêng mình lần lượt xuất hiện đả kích sự tự tin của cô, khiến cô thấy mình thật vô dụng?

Mười năm trước, hân cũng không có bộ dáng như hiện tại khiến tâm phụ nữ chao đảo, nhưng bây giờ, bất luận đi đến chỗ nào đều trở thành tâm điểm thu hút mọi người. Đột ngột dừng một tháng kia, vô số ánh mắt ngưỡng mộ liếc không thèm che dấu, cô có thể biết được bọn họ trong đó có bao nhiêu là cuồng si, chỉ ước rằng làm thế nào ở cùng một chỗ với hân?

Cô thật sự rất yêu Joel, nhưng có trời chứng giám, cô thật sự càng lúc càng thấy hối hận gả cho đàn ông xuất sắc như vậy! Thích một người bình thường rồi chung sống với người đó, tối thiểu cô sẽ không sống trong bất an một ngày đẹp trời nào đó bị hân bỏ rơi.

Dưới sự dò xét của Ti Ti, An Đình kiêu ngạo ngẩng cao đầu, khinh thường nhìn Ti Ti, càng tăng thêm sự khó chịu trong lòng Ti Ti. “Yên tâm, tôi sẽ coi như chưa có gì xảy ra, cô có thể đi được rồi?”

Ti Ti càng lúc càng không chế không nổi tâm tư, nổi phiền muộn trong lòng đột nhiên trỗi dậy, cảm giác chua xót dâng lên. “Ừm! Hân tất nhiên sẽ nhanh quay lại, có người ở đây chờ hân mà!”

Nhìn thấy chiến thắng lấp lánh trong mắt An Đình, lửa giận trong lòng Ti Ti rốt cục bị đốt đến cực điểm, khoe miệng bất giác mỉm cười xảo trá.

“Đừng khách khí, chỉ cần anh giúp tôi một việc nhỏ là được rồi... Đừng vội?” Cô đột nhiên bày ra một tư thế quái đản, “Chính là phiền anh nói với Hạo Hạo một tiếng, tôi sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới với Viên Linh tiếp, ít nhất ba năm hoặc năm năm sẽ trở về, bảo thẳng bé ngoan tâm sống ở nhà bà nội đừng lo lắng cho tôi, OK?” Nói xong bỏ điện thoại xuống, dùng tốc độ thi chạy trăm mét lao ra khỏi phòng, xẹt qua Molly đi phía trước khiến cô ấy giật mình, cầm đầu cầm cổ chạy ù vào thang máy dành riêng cho Chủ tịch, cửa thang máy vừa đóng lại, cô tức khắc la to một tiếng, “Yeah!”

An Đình chẳng hiểu ắt gặp một gì chỉ lặng cầm đứng yên nhìn Ti Ti như gió lốc bay ra khỏi phòng, sau đó Davy sắc mặt căng thẳng khăn trương đi vào, “Ti Ti! Ti Ti... Cô ấy đâu rồi?”

Không thấy Ti Ti, Davy sợ hãi mất hồn, quay sang An Đình hỏi không ngớt về tung tích của Ti Ti.

An Đình chỉ ra bên ngoài, Davy lấy tốc độ tên bắn lao ra, không ngừng lẩm bẩm trong miệng, “Tiêu rồi! Tiêu rồi! Lần này xong đời, mình lại gây họa lớn nữa!” Vọt tới trước thang máy, hân sốt ruột đi tới đi lui chờ thang máy. Chờ cả ngày rồi cuộc cửa thang máy cũng mở, Joel từ trong thang máy bước ra, Davy thậm thò thậm thụt tìm kiếm sau lưng Joel, “Ti Ti? Anh có gặp Ti Ti không?”

“Búp bê? Có, cô ấy nói đi gặp một người liên vội vàng chạy, cũng không biết việc gì mà gấp đến vậy, có lẽ trễ giờ. Sao? Tìm cô ấy có việc gấp sao? Nhìn sắc mặt em xám xịt.” Joel không biết đại họa giáng xuống đầu, vẫn cười hỏi.

“Gấp? Em sắp phát điên rồi! Ti Ti và An Đình đụng mặt trong phòng anh... Cô ấy hiểu lầm! Sau đó bỏ chạy... Cô ấy, cô ấy nói đi tìm Viên Linh...”

Davy còn chưa nói xong, sắc mặt Joel xám như tro tàn, hai người đồng thời xoay người vọt vào thang máy, trước khi cửa thang máy đóng lại, vừa hay nhìn thấy Philip đi tới, miệng la hét ồn ào, “Này! Hai người sao chạy vào đây? Chủ tịch Lam làm sao bây giờ?”

Davy một tay ấn nút giữ cửa thang máy, một tay chụp cổ Philip kéo vào. “Mau! Có nhiều người tìm sẽ nhanh hơn!”

Molly giật mình khiếp sợ tròn mắt nhìn ba tên trùm của công ty chạy trốn chết giống nhumông bị lửa đốt biến mất trong nháy mắt, cô quay đầu lại nhìn thấy Chủ tịch Lam đứng ở cửa phòng làm việc.

Cô bất an nuốt nước miếng. “Bọn họ... Ừm, chắc có việc đột xuất, có lẽ... Có lẽ rất nhanh sẽ trở lại.”

An Đình sắc mặt quái dị nhìn Molly chăm chăm.

“Nếu được... Chủ tịch Lam, cô có thể đòi lại ngày khác...”

An Đình lắc đầu, “Không sao, tôi có thể đợi bọn họ.” Kiên nhẫn chính là một trong những điều kiện quan trọng dẫn đến thành công, huống chi có “giá trị cao” như thế, bỏ ra chút tâm tư là đáng giá.

Molly không biết nói gì, cô bất quá cũng chỉ là thư ký quèn mà thôi.

“Nếu vậy, mời Chủ tịch Lam...” Molly đang nói giữa chừng đột nhiên im lặng nín thở giống như có phát hiện mới về, mắt chữ O miệng chữ A nhìn bóng dáng quái vật thấp thoáng từ thang máy chậm chậm đi ra, vâng quái vật đó chính xác là Ti Ti, tay trái cô nâng ôm một túi trái cây, tay phải cầm quả lê nhàn nhã nhấm nháp.

“Hi, Molly!”

Molly vẫn không tin vào thị giác của mình, mở to mắt nhìn Ti Ti thiếu điều sắp rách cả khoé mắt.

“Được rồi, đừng nhìn tôi như thế, tôi đâu phải quái vật,” Ti Ti nhún nhún vai. “Bọn họ đi đâu hết rồi?”

Molly không hồn không giận trừng mắt ngó cô.

Ti Ti chớp mắt, bộ dáng ngây thơ vô số tội. “Tôi chỉ ra ngoài mua trái cây thôi!”

Molly vẫn nheo mắt nhìn cô.

“Tôi nói thật!”, Ti Ti nói dối đạt tới trình độ mắt không chớp mắt không đỏ, “Nhân tiện tặng bọn họ lễ vật nho nhỏ.” Cô le lưỡi thấp giọng lẩm bẩm, sau đó lướt mắt qua An Đình, “Ah, Cô còn ở đây sao? Bọn họ... Có thể sẽ trở về muộn.” Tự nhiên ngồi vào cái ghế dựa bên cạnh Molly, bất ngờ đưa ra lời khuyên đặc biệt với An Đình.

Sắc mặt An Đình biến hoá cực kỳ khó coi, thân thể cứng nhắc quay vào phòng Chủ tịch.

“Đáng đời!” Trước khi cánh cửa đóng lại, Ti Ti cũng kịp đưa ra cái mặt quỷ, “Ai bảo cô kiêu ngạo!” Quay đầu lại trông thấy Molly mở miệng muốn nói, liền vội vã lấy trái dâu tây nhét vào miệng cô ấy.

“Chuyện không liên quan đến cô, vì thế không nên nhiều lời, đặc biệt là khi có người gọi điện hỏi tôi, cô hiểu không?”

Chưa từng gặp người nào cứng đầu như vậy!

Cô ta còn muốn đợi tới khi nào? Tan sở lâu rồi, Molly đã đi về, cô ta thật sự không biết mệt?

Ti Ti mất kiên nhẫn đi đến cửa phòng làm việc lịch sự gõ vài cái, không đợi người bên trong đáp lại liền tự mở cửa đi vào, An Đình ngồi trên ghế salon chăm chú xem cặp tài liệu đang mở ra để trên bàn khách, điện thoại di động cũng đặt kế bên. Thấy cô ta tranh thủ trong lúc chờ đợi tập trung xử lý công việc, quả thật tác phong của người chuyên làm việc lớn.

“Chuyện gì?”

“Chủ tịch Lam, cô không có khái niệm thời gian sao? Đã hơn tám giờ, mọi người trong cao ốc đều về hết, cô còn muốn đợi đến khi nào?” Ti Ti tức giận.

An Đình vẫn cúi đầu nghiên cứu tài liệu trên tay lên tiếng, “Không phải cô cũng giống tôi sao?”

Ti Ti bất giác nở nụ cười thú vị, “Không đâu? Cô không phải là tôi... Vì thế không giống nhau?”

Cô chậm rãi đi thong thả đến ghế lưng cao của Joel ngồi xuống, cời giày ra, ngồi khoanh chân lên ghế.

An Đình rời mắt khỏi tài liệu, quan sát Ti Ti tỉ mỉ. “Cô rốt cuộc là ai?”

“Tôi?” Ti Ti từ chối cho ý kiến chỉ cười cười, “Cô nhìn bộ dáng của tôi cũng biết, tôi không phải nhân vật trọng yếu gì. Ngược lại chính cô... Vì sao cô kiên quyết muốn thảo luận hợp đồng với Joel? Davy cũng có thể mà!”

“Cô không có tư cách hỏi tôi vấn đề này.” An Đình dùng khí thế bề trên áp chế người khi đáp trả.

Ti Ti thật sự chán ghét cực kỳ thái độ luôn coi mình cao hơn người một bậc của cô ta, “Phải không? Tôi đây sẽ...”

Chuông điện thoại trên bàn Molly vang lên ở bên ngoài, Ti Ti theo bản năng thuận tay cầm điện thoại trên bàn Joel nhả nút, “Xin chào, đây là tập đoàn Seth... A!” Cô một tiếng cúp điện thoại, bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của An Đình xấu hổ cười nói: “Hắc hắc, bị chộp được!”

Cô hào tâm nhắc nhở An Đình, “Họ có thể rất tức giận, cô có muốn lui trước không?”

An Đình thận trọng suy nghĩ nhìn cô. “Bọn họ ra ngoài là tìm cô?”

“Hình như vậy.” Ti Ti nhún vai.

Bộ não An Đình hoạt động liên tục, như nghĩ tới điều gì giữa trong mắt nhìn Ti Ti, Ti Ti thì cảm thấy bất an đôi mắt dõi về phía cánh cửa. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ti Ti cũng càng lúc càng khó thở nổi...

Hai cánh cửa văn phòng một tiếng mở ra, ba gã đàn ông như sứ giả báo thù xông vào.

Joel quần áo xốc xếch, chán chường một đường đi thẳng đến trước bàn làm việc, hai tay nõngân xanh đặt trên bàn trừng mắt nhìn Ti Ti sắc mặt sợ hãi người thì co rút ở trong ghế.

“Em rốt cuộc muốn anh làm gì?” Giọng điệu của hắn giống như chiến sĩ bại trận, uể oải và bất đắc dĩ. “Nói đi, em rốt cuộc muốn anh thế nào? Móc tìm ra giao cho em? Có thể! Chỉ cần em mở miệng, anh tuyệt đối làm được đến cùng!”

Ti Ti toàn thân co rúm. “Em... Em không có... Muốn anh thế nào cả.”

Joel thở dài, “Được rồi, nói cho anh biết, tại sao em phải làm như vậy?”

Ti Ti len lén liếc An Đình thấy cô ta thần sắc ngạc nhiên, “Cô ta... vừa kiêu ngạo vừa xem thường em, lại còn hung hăng với em, cho nên... Cho nên em chỉ muốn... Muốn cô ta... không gặp được anh chứ sao.” Cảm giác ánh mắt An Đình vừa hải hùng vừa quý dị nhìn chăm chú vào mình, cô không khỏi cúi đầu le lưỡi.

“Thật?” Joel chưa tin vẫn nhìn cô xuyên thấu, đầu và ngực TiTi gần như dính vào nhau.

“Lạy chúa!” Davy chán nản ngã vào salon, Philip miệng há hốc chờ tựa ở cửa ra vào.

Joel mệt mỏi lau mặt, nhìn An Đình.

“Búp bê, tới đây.” Thấy Ti Ti không dám nhúc nhích, hắn cố gắng hạ giọng đến mức thấp nhất có thể, “Búp bê, lại đây với anh?”

Ti Ti thoáng do dự, cuối cùng để chân chạm đất cực kỳ chậm rãi, chân trần bước đến bên hắn, đầu gục xuống chưa ngẩng lên, rất giống đứa trẻ làm sai chờ đợi sự trừng phạt.

Joel dịu dàng nâng cằm Ti Ti lên, bắt gặp vẻ hối hận tràn đầy trên mặt cô, bất giác lắc đầu thờ dài, “Về sau nói cho anh biết là được, anh sẽ dựa theo cảm hứng của em mà làm.” Cúi người hôn cô nhẹ nhàng, sau đó ôm lấy cô quay sang hướng An Đình đứng, phát hiện cô ta có chút bối rối và khó hiểu.

“Lam tiểu thư, giới thiệu với cô đây là vợ tôi, Ti Ti Rocks.”

An Đình choáng váng mở to mắt. “Anh... Vợ anh?”

“Đúng vậy, vợ tôi.” Joel lập lại khẳng định, hắn cúi đầu ngắm Ti Ti nồng nàn, “Tôi xin lỗi, cô ấy hơi nghịch ngợm.”

Ti Ti một lần nữa rút đầu, Joel siết chặt tay cô an ủi.

“Hèn chi...” An Đình quay qua Ti Ti cười gượng. “Tôi nghĩ rằng cô sớm biết mình sẽ thắng, đúng không?”

“Cứ nghĩ như thế đi.” Ti Ti ngượng ngùng lại không tránh được đắc ý dương dương tự đắc trả lời.

“Tôi hiểu” An Đình quyết đoán xoay sang Davy. “Chúng ta có thể bàn chi tiết nội dung hợp đồng vào ngày mai?”

Davy lập tức gật đầu đồng ý.

Nhắc tới hợp đồng, An Đình quay người thu dọn tài liệu nhìn thấy Joel và Ti Ti hôn nhau nồng nhiệt như chốn không người. Cô âm thầm nuốt những giọt nước mắt cay đắng, ngẩng đầu uốn ngực liền thấy Davy vừa mỉm cười xin lỗi vừa gật gật đầu.

“Không cần tiễn, tôi biết đường ra.” Tình cảm vừa chớm nở đã sớm tàn, cô mạnh mẽ đi thẳng một đường ra ngoài.

“Anh hai, em đoán đêm nay hai người sẽ nghỉ lại đây?”

Phòng chừng không có câu trả lời, Philip nhún vai nói tiếp: “Được rồi, chúng em về trước. Đi thôi, Davy, em mệt chết đi được, cả đời em chưa bao giờ chạy qua chạy lại nhiều đường như thế trong vòng một ngày!”

Người cùng cảnh ngộ bá vai Philip đi ra ngoài miệng không ngớt ba hoa chích choè, “Nói không chừng cộng hai chúng ta lại có thể phá vỡ kỷ lục Guinness đây!”

« Chương sau Chương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email += Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng. Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu Việt Nam

Bạn đang đọc truyện *Ti Ti Cài Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Thế nào? Tìm được không?"

Philip lo âu mồ hôi tuôn chảy đầm đìa, "Joel? Không thấy bóng? Davy? Cũng không? Đáng chết!

Tôi nên làm gì bây giờ", hấn không ngừng đi tới đi lui trước bàn Molly. "Mau giúp tôi nghĩ cách đi!"

"Hết cách, Chủ tịch tắt điện thoại di động, di động Phó Chủ tịch Davy mất tín hiệu, hai người đó thật là không thèm nói câu nào biến mất như không khí, những nơi có thể hỏi tôi đều hỏi qua hết rồi, thậm chí dinh thự Rocks tôi cũng gọi tới, đã liên lạc với Jay, nhưng không ai biết bọn họ đi đâu." Molly bất lực nói.

"Sh*t! Họ đột nhiên mò tới làm gì?" Philip nói qua kẽ răng, "Cũng không liên lạc trước, không có việc gì làm rảnh quá chạy đến đây. Đáng đời! Bọn họ thì không gặp được người cần gặp, còn tôi thì bị liên lụy sút đầu mẻ trán, không biết làm sao cho đúng!"

"Cái này..." Molly muốn nói lại thôi.

"Tiểu thư, cô biết gì thì nói ra đi, tránh cho tôi mang tiếng ác." Philip nghi ngờ nhìn cô.

"Thật ra, bọn họ có gọi điện thoại liên lạc, nhưng..." Molly cười khổ, "Chủ tịch nhất quyết không tiếp, tôi viện cớ từ chối khéo, có lẽ bọn họ hoài nghi nên trực tiếp tìm tới cửa."

"Mẹ nó!" Philip chửi rủa liên miện, "Thế là hai người đó lập tức không còn thấy bóng dáng tăm hơi, để lại tôi thay bọn hấn hốt phân a!" Molly nhìn không được cười ra tiếng, nhưng kịp nhìn thấy ánh mắt Philip không tốt bắn phá mình, cô vội vã thu lại tiếng cười. "Cũng không phải, bọn họ cũng không biết Chủ tịch Richard Tô sẽ đến, chẳng qua trùng hợp thôi."

Hấn nhếch lông mày, "Thật?" Không tin lắm, hỏi thêm lần nữa.

Molly vội gượng tay phải lên. "Tôi thề!"

"Được rồi, tôi tin cô lần này." Philip rên hừ hừ, tức giận giảm đi phân nửa, đôi vai rũ xuống.

"Nhưng tôi không biết nên làm thế nào mới tốt!"

"Bọn họ sẽ đợi bao lâu?"

"Chúa biết!" Hấn thở dài liên tục. "Bảo sẽ đợi Joel trở về, gặp được Joel mới thôi. Rất muốn xem sắc mặt đợi không được của bọn họ, cho dù đợi được, trong lòng cũng sẽ nguyên rủa Joel không ít đi, thật sự hai bên không phải là người mà."

Molly âm thầm cười trộm, "VẬY anh đành phải..."

"Này! Hai vị, tán gẫu trong giờ làm việc sao?" Davy hớn hờ đi ra từ thang máy.

"Còn cười?" Philip cau có ngấm khuôn mặt đang cười nham nhở trước mắt, khoe miệng vẽ một đường cong gian xảo. "Thôi được, cứ cười cho đã đi, một lát nữa đây anh rất muốn khóc đó."

"Huh? Tức giận cái gì? Anh cao hứng muốn đưa bà xã anh dạo phố phường thôi, anh phạm vào tội ác tày trời gì?" Davy an ủi vỗ vỗ lưng Philip. "Được, được, đặc cách cho em nghỉ buổi chiều, như vậy được chưa?"

Philip nở nụ cười quái dị, liếc sang thấy khuôn mặt Molly vận vẹo khó coi ngay tức khắc tóm gọn nụ cười: "Đây là... Ừm, là anh nói đó."

"Tất nhiên!" Davy không biết án tử chuẩn bị chờ mình phía trước, hiên ngang vỗ ngực một cái:

"Buổi chiều, một mình anh lãnh trách nhiệm."

"OK! Hai người trong văn phòng Joel liền giao cho anh toàn quyền xử lý", Philip dứt hai tay vào túi quần, nhàn nhã huýt sáo đi hiên ngang về phòng làm việc của mình, thông thêm một câu:

"Trời sập đừng có tới tìm em à!"

"Hai người trong văn phòng Joel là ai? Ai a?" Molly cúi đầu hai vai không ngừng run rẩy, không có tiếng trả lời Davy đành phải nhún vai tự mình đi nhìn.

"Ôn thần!" Davy đi vào văn phòng và ngay sau đó như đạn bắn bay ra khỏi đó, hốt hải hỏi:

"Molly! Joel đâu?"

Molly khoe môi vẫn còn co giật: "Tôi không biết! Điện thoại di động thì tắt, những nơi có thể đến đều hỏi qua."

"Đáng chết! Sao không ai nhắc nhở tôi một tiếng?" Davy mặt đen như đất nổi thâm oán.

"Ha ha... Cho anh ném thử lựu đạn để biết mùi." Philip né ở một bên ôm bụng cười.

"Xong rồi, xong rồi! Joel muốn đem công ty ném cho hai chúng ta rồi!" Davy không ngừng xoay vòng như ruồi nhặng. "Làm sao bây giờ? Lần này Tí Tí sẽ đến Nam Cực bám rễ phải không?"

Khuôn mặt Philip méo mó biến dạng sau khi nghe. Đúng vậy, nếu không giải quyết tốt hai người kia, Tí Tí khẳng định sẽ trốn đi, mà Joel tuyệt đối sẽ chạy theo, sau đó công ty cũng chỉ còn lại duy nhất có hai người bọn họ chống đỡ cục diện... Trời ạ, nghĩ thôi cũng đã thấy khủng khiếp!

Philip cẩn thận suy tư một lát: "Chúng ta trước hết phải biết rõ một chuyện, hai người đó đã kịp nhìn thấy Joel chưa?"

Davy sắc mặt nghiêm chỉnh: "Em nói đi?"

Philip hai hàng lông mày dựng đứng. "Em không biết mới hỏi anh!"

"Bọn họ rốt cuộc tới làm gì?" Molly tò mò hỏi.

Philip bắt đầu nói: "Bức hôn!"

"Bức hôn?" Molly kinh ngạc sợ hãi kêu: "Không phải Chủ tịch đã..."

"Đúng vậy, chính là không có mấy người biết đến, bởi vì Richard Tô uy hiếp Joel nếu dám cự tuyệt hôn nhân này, con gái ông ta nếu vì chuyện đó làm chuyện điên rồ... ông ta sẽ khiến gia tộc Rocks rất khó coi, còn có Helen..." Davy thở dài.

"Cho nên chúng tôi quyết định không công khai." Philip tiếp lời.

"Nhưng...", Molly khó hiểu hết nhìn anh rồi lại nhìn em: "Vấn đề này sớm muộn gì vẫn phải giải quyết triệt để, không phải sao? Kéo dài như vậy thì có ích gì?"

"Thật ra thì Joel không muốn làm cha con họ mất mặt, dù sao đối phương cũng là nữ lại khá kiêu ngạo. Cho nên anh ấy hy vọng chuyện này sẽ chết đi theo thời gian, sau đó không còn ai nhắc tới, hoặc giống như Helen năm đó, một thời gian sau bí mật giải quyết, chỉ cần không làm cho giới truyền thông chỏ mỏ vào là được."

Molly cười nhạt: "Điều đó là không thể!"

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Davy khẽ nói, rồi sau đó thở dài: "Được rồi, tạm thời lánh mặt bọn họ hôm nay, chờ chúng tôi thương lượng xong với Joel sẽ đem hôn nhân của anh ấy công khai."

Nói xong, hất một tay giữ chặt Philip, tay kia kéo Molly đi lánh nạn.

"Cả hai một người cũng đừng mong chạy trốn, cùng nhau vào trong đó cố gắng thuyết phục hai ôn thần kia rồi đi, đi đi!"

"Chúng tôi tuyệt đối không rời đi, cho đến khi Chủ tịch Rocks xuất hiện!", Richard Tô nói chém đĩnh chặt sắt: "Cậu ấy không thể trốn tránh cả đời, hôn sự này ngày hôm nay phải được giải quyết ổn thỏa."

Philip đành phải quay sang Jodie Tô nói: "Tiểu thư Jodie, anh ấy thật sự không có ở đây, cho dù cô và ông đây muốn đợi cũng không biết đợi đến khi nào, không bằng mọi người về trước đi, tôi sẽ..."

"Tôi thật sự yêu anh ấy!" Cô khẽ sở nói: "Vì sao hai anh không thể giúp tôi? Tôi rất yêu anh ấy, bắt anh ấy yêu tôi lúc này là không thể, nhưng tôi có thể chờ, tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh ấy hối hận khi kết hôn với tôi."

Davy nghiêm túc ngồi xuống trước mặt Jodie: "Cô nói cô yêu anh tôi, tốt, vậy tôi hỏi cô, cô hiểu được anh ấy bao nhiêu? Cô biết tính cách của anh tôi rồi, yêu sao? Cô nguyện ý vì anh ấy trả giá bao nhiêu? Có thể sẵn sàng hy sinh vì anh ấy bao nhiêu?"

Cô ngập ngừng: "Tôi... Tôi không rõ lắm, anh ấy luôn luôn chú trọng cuộc sống riêng tư, đến bây giờ vẫn chưa có ai biết chuyện riêng của anh ấy."

"Phải không? Thiên hạ không có việc khó chỉ cần người có tâm, không phải sao?" Davy lắc đầu: "Hiện tại cô cái gì cũng không biết, nhưng lại nói cho tôi biết cô yêu anh tôi?"

"Tôi yêu anh ấy! Có gì là khó hiểu, nếu là vừa gặp đã yêu thì cần gì tìm hiểu?" Jodie Tô phản bác nói.

Davy lắc đầu: "Đó là vì cô chỉ theo ý mình."

"Anh dựa vào cái gì nói như vậy?" Cô không chịu thua lên tiếng phản bác: "Không ai hiểu được anh ấy thực sự đang nghĩ gì, có lẽ anh ấy không yêu tôi, nhưng ít nhất sẽ có một chút..."

Philip cắt lời cô: "Anh ấy không có, một chút cũng không có! Anh tôi là người rất nhiệt tình trong tình yêu, anh ấy sẽ vì yêu mà trả giá hết thảy, thậm chí cả tánh mạng của anh ấy!"

Hắn nói tiếp với vẻ xúc động: "Nếu cô thấy được mặt này của anh ấy, cô sẽ kinh ngạc cho rằng anh ấy là người khác, anh ấy si tình, anh ấy yêu mãnh liệt, anh ấy móc tim móc phổi trả giá chỉ vì yêu."

Davy nhú mồm nhìn thấy sắc mặt của tiểu thư Jodie, trong lòng mắng thầm: "Philip chết tiệt, lộn lành chữa thành lộn què!"

"Chỉ cần bọn họ kết hôn," Richard Tô xen ngang: "Jodie sẽ làm cậu ta trở thành người đàn ông như lời cậu nói."

Davy thờ dãi bất lực: "Hai người chẳng lẽ vẫn còn không hiểu sao? Chúng tôi biết là bởi vì chúng tôi đã chứng kiến thời gian qua anh ấy phải trả giá như thế nào, mỗi ngày trôi qua như thế nào, những điều đó khiến chúng tôi rất cảm động. Do đó, anh ấy không dư thừa tình yêu để mà yêu người khác."

"Anh nói vậy!" Jodie Tô nhìn không được kích động kêu lên: "Anh ấy không thể! Anh ấy là người lạnh lùng từ trước đến giờ, chưa người nào nhìn thấy anh ấy trả giá ra sao, anh đừng có gạt tôi mong tôi từ bỏ!"

"Tiểu thư Jodie, cô bình tĩnh một chút, lắng nghe tôi..."

"Không! Tôi không muốn nghe nữa!" Cô kiên quyết lắc đầu: "Anh cũng không cần nói nữa, anh ấy không có khả năng là người như lời anh nói."

"Nhưng..."

"Jodie nói không muốn nghe," Richard Tô ngăn cản Davy nói tiếp những lời vô nghĩa: "Đừng nhiều lời vô ích, hôm nay chúng tôi nhất định phải chờ cậu ta cho bằng được, hôn sự phải được tiến hành suôn sẻ, chúng tôi..."

Dù máy điều hoà đã mở hết công suất nhưng không khí trong phòng nóng đến cực độ do bị cha con Richard Tô hun lửa. Cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, nhiệt độ phòng dường như giảm xuống rất nhanh vì tiếng cười thanh thoát từ bên ngoài truyền vào.

"Anh là nô lệ của em, phải nghe theo lệnh em, em kêu anh đi hướng đông anh không thể đi hướng tây, em muốn anh lên trời anh không thể xuống đất, OK?"

Mọi người ngạc nhiên nhìn Joel đưa lưng về phía họ, thong thả đi vào theo kiểu giật lùi, áo khoác của hắn ở trên khuỷu tay, tóc dài rối tung trên vai, sắc mặt dung túng vui vẻ không có nửa điểm khó chịu, cà vạt của hắn bị cô gái nhỏ nhấn về mặt sáng lạn tươi cười rạng rỡ đứng trước dùng sức dắt, tay trái cô xách một đôi giày cao gót, trên cổ tay thì đeo dây cột tóc của Joel.

"Ồ? Sao lại tập trung hết ở chỗ này?" Tí Tí không nhìn thấy cha con Jodie Tô ngồi bên kia ghế salon, tiếp tục nói cười: "Mọi người mau tới ngắm nô lệ của tôi một cái. Nhìn xem! Có giống nô lệ La Mã thời cổ đại không?" Nói xong còn kiễng chân thì thầm gì đó vào tai Joel.

Philip không ngừng cười to: "Giống... Rất giống! Có nghe lời hay không?"

Joel hai mắt đột biến thành dao găm phóng vào Philip, hắn bị Tí Tí dính sát vào nên cử động có chút khó khăn, mãi lo nói chuyện với Tí Tí không phát hiện trong phòng có nhiều hơn hai người: "Nghe lời, đương nhiên nghe lời! Nghe lời một trăm phần trăm"

Cô khoái chí lôi kéo cà vạt hắn: "Ừm! Nô lệ, có đem lời nói của nữ chủ nhân để trong lòng hay không?"

Molly quay lưng lại cười không ngừng, Davy và Philip ôm bụng cười to.

Joel bắt đầu đi về phía trước một bước, hai tay vòng ra đằng trước ôm lấy cái eo nhỏ nhắn, cúi đầu khẽ cắn lỗ tai Tí Tí: "Anh là nô lệ vâng lời nhất, có thường không? Ừm! Có lẽ chính mình tự lĩnh thưởng?"

Tí Tí khẽ nhắm mắt hưởng thụ cảm giác hạnh phúc Joel vừa mang đến, nhìn thấy Molly nháy mắt mãnh liệt với mình, cô nghiêng đầu cẩn thận ngược mắt... "Ah! Có người!", vô tình thốt ra cả vạt trên cổ Joel...

"Ah... Búp bê, khu... khu..., mau buông tay em ra!" Joel bị siết cổ mặt đỏ tới mang tai.

Cô kinh hoàng vội vàng thả tay, hắn lập tức nói lòng cà vạt thở mệt nhọc.

"Lạy chúa! Thiếu chút nữa tắt thở."

"Xin lỗi, em xin lỗi! Anh không sao chứ?" Tí Tí nhón cao mũi chân duỗi nhẹ tay vuốt ve cổ Joel.

"Không sao." Joel rốt cục cũng nhận ra cha con Richard Tô trong phòng, bắt gặp ánh mắt Jodie Tô nhìn hắn và Tí Tí toé lửa, hắn nhẹ cau mày nhưng giọng điệu vẫn ôn nhu đối với Tí Tí: "Búp bê, anh có chút việc, đến văn phòng của Davy chờ anh, được không?"

Hắn cầm lấy đôi giày Tí Tí đang xách trong tay rồi quỳ một chân trên đất, đem chân cô đặt trên gối và giúp cô mang giày.

"Vâng!" Cô vịn đầu vai Joel nhìn cha con Richard Tô, lông mày khẽ chau lại: "Lạ quá, em hình như gặp qua bọn họ ở đâu rồi, bọn họ là ai nhỉ?"

Joel mang giày vào chân còn lại cho cô: "Em chưa gặp họ bao giờ, chỉ là đối tác làm ăn thôi."

Tí Tí vắt óc suy nghĩ: "Nhưng... Em có cảm giác... Rõ ràng..." Cô phát hiện Joel ra hiệu bằng mắt với Davy: "Này, anh lại có chuyện gì giấu em nữa"

phải không?" Cô bắt đầu dò xét cha con Richard Tô tỉ mỉ, cảm thấy bọn họ thật sự rất quen mặt, rốt cuộc là ai? Philip không biết vô tình hay cố ý đi đến chắn ngang tầm mắt cô.

"Này, anh đang che tầm nhìn của tôi đấy." Cô đẩy hẳn ra: "Philip, anh cản trở..."

"Ti Ti, đến phòng làm việc của tôi chờ Joel trước đã, anh ấy sẽ kết thúc công việc nhanh thôi." Davy nắm tay cô kéo ra ngoài.

"Nhưng tôi còn chưa có... Đáng chết! Davy, thả tôi ra... Anh em các anh sợ tôi biết cái gì đúng không?" Giọng điệu tức giận của Ti Ti bắt gặp làm Joel không lạnh mà run.

"Joel, anh chờ xem... Không cần phải kéo tôi... Chuyện này em sẽ không để nó trôi qua tốt đẹp đâu, Joel, em cảnh cáo anh..." Cô bị Davy kéo ra khỏi văn phòng.

Trong lòng Joel đột nhiên có một dự cảm bất an, cả người hắn mỗi lúc một cứng lại.

Hắn nhặt dây cột tóc rơi trên mặt đất lên thuận tay buộc tóc, nói nhỏ vài câu với Molly, cô gật đầu đi ra ngoài, còn lại một mình hắn đi đến quầy bar rót rượu, không nói câu nào chỉ chăm chăm nhìn cha con Richard Tô.

"Cô ta là ai?" Jodie Tô khẩu khí không tốt hỏi, giống như bà vợ bất gian tại giường: "Tôi là hôn thê của anh, tôi có quyền biết rõ!"

"Cô không là gì cả." Joel cười lạnh: "Cô lại càng không có quyền hỏi tôi bất cứ chuyện gì."

Jodie Tô biến sắc: "Anh... Làm sao anh có thể nói như vậy? Ngày đó..."

"Ngày đó?" Joel chế giễu: "Ngày đó hoàn toàn là trò hề, không có ý nghĩa gì hết."

Richard Tô sắc mặt âm trầm: "Chủ tịch Rocks, xin đừng quên những gì tôi nói trước đây..."

"Tôi chưa quên," Joel lập tức cắt đứt lời ông ta: "Cho nên tôi mới nói đó là trò hề, ông nghĩ rằng tôi lần đầu đụng phải loại chuyện đó sao? Sai rồi! Tình huống dở khóc dở cười nào tôi đều đã gặp qua, tôi không lên tiếng chẳng qua là nghĩ đến thể diện của con gái ông thôi, không muốn tiểu thư Jodie khó xử, đợi thời gian trôi qua việc này sẽ phai mờ, ông thực sự cho là tôi sợ ông sao?"

Joel khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Tôi không quan tâm người khác nhìn tôi như thế nào, gia tộc Rocks cho tới bây giờ chưa từng có bất kỳ dư luận gì, không ai có thể uy hiếp tôi, ông hiểu không?"

Trước hành động cuồng vọng bá đạo của Joel, Richard Tô nhất thời khiếp sợ im lặng, bao nhiêu từ ngữ muốn nói không thể mở miệng, rốt cục ông ta thở dài một hơi: "Jodie thật sự rất yêu cậu, chẳng lẽ cậu không thể..."

"Thế thì sao?" Joel lần nữa ngắt lời ông ta: "Chẳng lẽ bao nhiêu phụ nữ yêu tôi, tôi đều đáp ứng hết, tiếp nhận tất cả sao?" Hắn cười lạnh một tiếng: "Tôi không phải siêu nhân."

Jodie Tô oán hận nghiêng răng: "Tôi... Tôi sẽ tự sát! Tôi không thể không có anh, nếu không tôi... Thật sự sẽ chết!"

Joel thờ ơ nhún vai: "Tùy cô."

Nghe vậy, cô nhin không được cuối cùng bật khóc.

Richard Tô giận dữ thống khổ rống lên: "Cậu có tim hay không? Có thể ngồi nhìn con gái tôi tự hủy hoại cuộc sống của nó mà không chút để ý? Lão già tôi đây thật đáng thương chỉ có đứa con gái duy nhất, xin cậu cứu con bé đi!"

Joel sắc mặt càng thêm lạnh lùng: "Cứu cô ấy? Như vậy có ai tới nói cho tôi biết, rất nhiều phụ nữ đều muốn tôi cưới cô ấy, tôi nên lựa chọn ai, buông tha ai? Không, nên nói là làm cho ai sống, làm cho ai chết? Ủ? Có lẽ ông cho rằng những người phụ nữ đó sống hay chết đều không liên quan, dù sao không phải con gái ông chết thì tốt rồi, đúng hay không?"

Richard Tô nghẹn lời, nhưng không biết phản bác thế nào, chỉ có thể ôm lấy đứa con gái đang che mặt khóc thì thầm an ủi.

Philip đột nhiên lên tiếng hỏi Jodie Tô vẫn còn đang nức nở trong lòng cha mình: "Tiểu thư"

Jodie, nghe nói có rất nhiều người theo đuổi cô, tại sao cô không nghĩ đến bọn họ?"

"Tôi không yêu họ!" Jodie Tô buộc miệng nói.

"Đúng rồi! Cô đương nhiên không tiếp nhận bởi vì cô không có tình cảm với những người đó, Joel không yêu cô nhưng vì sao phải ép buộc anh ấy chấp nhận cô?" Hắn tỉnh táo phản bác.

Jodie Tô ngẩn ngơ, rồi sau đó nhún mày cắn môi: "Đó... Đó là bởi vì... Bởi vì... Này, đây là hoàn toàn không giống..."

"Không giống ở đâu? Không giống là vì bọn họ không nói sẽ tự tử vì cô?"

Cô bắt lực liếc nhìn Richard Tô: "Tôi không phải ý này..."

"Đó là bởi vì phụ nữ có quyền cự tuyệt, đàn ông không có sao?" Philip truy hỏi tới cùng.

"Tôi... Tôi không biết! Dù sao tôi vẫn nghĩ rằng không giống!" Jodie Tô không biết tốt xấu kêu lên.

"Phụ nữ hâm mộ Joel rất nhiều, cô không phải là người đầu tiên, cũng không phải đẹp nhất, chắc chắn không phải giàu có nhất, mà quan trọng nhất là cô không yêu Joel, cho nên cô mới có thể giờ thủ đoạn hèn hạ, tôi nói đúng không? Được rồi, giờ cô cũng nên hiểu trừ phi Joel thật tâm yêu, nếu không cho dù sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào đều không thể khiến anh ấy khuất phục, tại sao không dừng lại ở đây?" Philip lòi hết tâm can ra mà nói, nói một hơi không nghỉ.

Những lời nói của Phillip khiến Jodie Tô cứng họng. Căn phòng rơi vào im lặng, thật lâu sau Richard Tô rót cuộc mở miệng: "Jodie, cha nghĩ..."

Cửa phòng làm việc bỗng nhiên một tiếng mở ra, Davy lao đảo chạy vào, "Joel, em xin lỗi, Ti Ti... Ti Ti, cô ấy vừa..."

Joel sắc mặt dữ tợn nguy hiểm bước nhanh về phía Davy nắm lấy cổ áo cậu ta: "Anh muốn giết cậu!", hấn nói xong tung ra một đấm nhanh như chớp, tiếp theo là những cú đấm như trời giáng...

"Joel, anh điên rồi! Mau dừng tay!" Philip xuất ra toàn lực giữ chặt Joel: "Anh ấy là Davy! Là em ruột của anh! Lạy Chúa, anh ấy sắp bị anh đánh chết đến nơi rồi!", Philip quay sang cầu viện Richard Tô đang sợ ngây người: "Nhanh tới đây hỗ trợ! Ngồi đó nhìn cái gì... Joel, tỉnh táo lại, chúng ta trước đi tìm Ti Ti quan trọng hơn, mau dừng tay!"

"Anh trước đập cậu ta một trận sau đó mới tìm người!" Joel gãy khỏi kiềm chế của Philip và Richard Tô, không ngừng tung những cú đấm...

"A? Mọi người đang làm gì đó?" Ti Ti kinh ngạc đứng ở cửa phòng nhìn quanh: "Philip, sao anh ôm Joel chặt vậy? A! Davy, anh làm sao vậy... Giống như bị... Đánh một trận?"

Trận ẩu đả long trời lở đất tạm dừng, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn ra cửa.

"Ti... Ti Ti, cô... Cô đã đi đâu?" Philip bị thống gào to.

"Tôi? Tôi đi..." Mới nói mấy chữ, Ti Ti liền bị Joel xông tới ôm chặt lấy: "Làm sao vậy? Joel, đã xảy ra chuyện gì?"

"Dừng... bỏ... anh...", Joel thanh âm không ngừng run rẩy: "Dừng bao giờ bỏ anh lại một mình!"

"Em không có bỏ anh, em chỉ đến phòng vệ sinh mà thôi... Ừm, có lẽ không lâu, nhưng cũng mất nhiều thời gian, em cũng không phải... Đây, Joel, anh..."

Mọi người kinh ngạc trông thấy Joel đưa lưng về phía bọn họ hai vai run rẩy kịch liệt, hấn đang khóc?!

"Joel, được rồi, em thật không có rồi đi, thậm chí nghĩ cũng chưa từng nghĩ, anh không nên như vậy!"

Ti Ti thanh âm vừa bất đắc dĩ vừa hoảng sợ, chỉ có cô biết rõ Joel có bao nhiêu kích động, tóc của cô đều ướt hết, nước mắt còn từ trên trán chảy xuống: "Philip, ở đây giao cho anh được chứ? Tâm trạng Joel tựa hồ có chút... Không không chế được, tốt nhất tôi đưa anh ấy rời khỏi đây. Davy, mượn phòng làm việc của anh chút..., Joel, thả em ra, chúng ta đến văn phòng của Davy đi..."

Ti Ti rốt cục thoát ra khỏi thân hình cao lớn đang ôm chặt lấy cô của Joel, tay trái cô vòng qua eo hấn, nghiêng đầu ôn nhu ngẩng đầu nhìn: "Chúng ta đi thôi, nơi này giao cho hai người đó đi. Thật không biết bây giờ nói cái gì đây, có lẽ anh cần nghỉ ngơi một thời gian... Ai Cập, thế nào? Em muốn đi ngắm Kim Tự Tháp đã từ lâu...", thanh âm dần dần biến mất.

Philip thở dài một hơi, đi qua đỡ Davy còn ngồi ngẩn ngơ dưới đất dậy: "Anh không sao chứ? Có cần gặp bác sĩ không?"

Davy thần sắc ủ rũ loạng choạng đi đến sofa ngã phịch xuống: "Để bọn họ đi nghỉ mát đi, đi càng xa càng tốt! Mẹ nó, thảm họa bất ngờ!" Hấn oán hận nói.

"Thật sự không cần gặp bác sĩ? Bộ dáng của anh tựa hồ..." Philip khước miệng bắt đầu cong lên: "Hắc hắc... Rất thú vị!" Hấn rút cục nhin không được ôm bụng cười to: "Lạy Chúa! Shana sẽ bị anh hù chết."

"Chết tiệt! Anh ấy ăn gì mà thần kinh bị chạm vậy?" Davy sờ vào khóe miệng bị thương đỏ máu, lập tức đau đến nhe răng nhếch miệng.

"Là anh tự chuốc lấy phiền toái, Ti Ti đến phòng vệ sinh, anh nhiệt tình khăn trương cái gì?" Philip hả hê khi người gặp họa.

"Hỗn đản! Đi lấy cho anh viên đá... Anh vừa từ phòng vệ sinh đi ra, trở về đã không thấy tấm hơi cô ấy, anh làm sao biết..." Davy sờ sờ viền mắt, đau đến phải hít một hơi: "Nếu không xem anh ấy là anh trai, anh đã đánh trả lại rồi!"

"Quên đi!" Philip đưa cho hấn túi chườm đá: "Cho dù anh có đánh trả cũng đánh không lại anh ấy, anh ấy không đánh cho anh bò ra đất mới là lạ!"

Davy hừ lạnh: "Đó là trước kia, bây giờ anh trẻ hơn anh ấy, kết quả khó nói."

"Ha!" Philip cười nhạo một tiếng, Davy trừng mắt tức giận thời tóc trước trán phù phù.

"Cô ta là ai?" Jodie Tô đột nhiên hỏi.

Màn đấu võ mồm bị buộc ngưng ngang, hai người liếc mắt nhìn nhau, Davy cẩn thận trả lời: "Cô ấy là người phụ nữ Joel yêu."

"Joel yêu cô ấy?" Cô thì thào ngờ ngàng.

"Thực tế, Joel không thể không có cô ấy, anh ấy nguyện vì cô ấy mà chết, vì cô ấy làm mọi chuyện, chỉ cần cô ấy không rời khỏi anh ấy." Davy chần chờ một chút: "Cô ấy là vợ Joel, Ti Ti Rocks."

"Vợ? Cậu ta đã kết hôn?" Richard Tô kêu sợ hãi.

"Thời điểm hai người tự ý công bố đính hôn, sáng hôm sau Joel đã dẫn Ti Ti đi đăng ký kết hôn."

"Sao cậu ta không..."

"Joel không muốn hai người mất mặt."

"Phải không?" Richard Tô cười khỏ: "Không ngờ từ đầu tới cuối chỉ có chúng tôi tự mình diễn hề."

Jodie Tô lên tiếng đầy cay đắng: "Hoá ra anh ấy đã yêu người khác, hèn chỉ lúc tôi đùa tự từ không may mắn tác động đến anh ấy."

"Thật xin lỗi, cô nên từ bỏ Joel đi." Philip an ủi cô: "Đừng quên! Còn có rất nhiều đàn ông tốt chờ cô."

"Nhưng không phải anh ấy!" Jodie Tô thở dài.

Jodie Tô không lâu sau ra nước ngoài công tác.

Gia tộc Rocks lập tức công bố hôn lễ long trọng của Joel. Vì vậy, tin tức nhanh chóng lan rộng khắp thế giới, đồng thời cũng rơi vào tai Helen đang ở Thụy Sĩ chữa bệnh. Bởi vì tình thân Helen trước đây không ổn, cho nên Joel dễ dàng bỏ qua mọi chuyện cô ta làm, cuối cùng cha mẹ Helen cảm thấy có lỗi với Joel, mới đưa Helen qua Thụy Sĩ.

Khi nghe tin tức này Helen gần như phát điên, la hét thảm thiết bắt buộc phải tiêm thuốc an thần mới dần dần trấn tĩnh và chìm vào giấc ngủ. Sau khi tỉnh lại liền bỏ trốn quay về Mỹ, cha mẹ cô ta chưa kịp thông báo cho Joel biết con họ hiện giờ đến nhà hấn.

Joel vừa bước vào phòng khách toàn thân hấn căng cứng, ánh mắt sắc bén dừng ở gương mặt trắng bệch như giấy của Ti Ti rồi chậm rãi dời qua khuôn mặt điên dại của Helen, cuối cùng dán mắt vào con dao gọt trái cây trong tay Helen đang đặt trên cổ Ti Ti.

"Cô muốn gì, Helen?" Hấn trấn định hỏi.

Mới đầu, Helen tựa hồ không ra nhận hấn là ai, sau một lúc lâu, ánh mắt cuồng loạn mới từ từ hóa thành ai oán: "Joel, em yêu anh, em thật sự yêu anh! Vì sao anh không thể thử yêu em? Cô ta..." Helen liếc xuống nhìn Ti Ti: "Cô ta không thể so với em được, vì sao anh chọn cô ta?"

Joel đảo mắt nhìn chằm chằm Helen: "Vì tôi yêu cô ấy, bắt đầu từ mùa hè mười năm trước đã rất yêu cô ấy, trải qua mười năm hiểu lầm biệt ly tình yêu của chúng tôi vẫn nguyên vẹn như ngày đầu, cô nên biết dù cho long trời lở đất cũng không thể thay đổi tình yêu của tôi dành cho cô ấy. Cho nên, Helen, cô đừng lại đi, đừng gây ra chuyện phải hối tiếc!" Hấn trực tiếp nói rõ sự thật, trong lòng hiểu được thời gian càng kéo dài càng rắc rối hơn.

Helen đáng thương nhìn hấn: "Em? Em nên làm gì? Em yêu anh lâu như vậy, nếu không được anh đáp lại, làm sao em có thể sống tiếp?"

"Cô có thể, Helen, cô vẫn còn trẻ, chỉ cần cô muốn, chẳng bao lâu cô sẽ quên tôi, lại bắt đầu cuộc sống mới." Joel chậm rãi tiến về phía trước một bước: "Đàn ông trên đời không chỉ có một mình tôi, cô nhất định sẽ gặp được người đàn ông của mình, hai người sẽ yêu nhau sâu đậm."

"Không, tất cả tình yêu của em trao hết cho anh, vì thế em không thể yêu người khác?" Helen lắp bắp nói, ánh mắt chậm rãi dời xuống về mặt dần dần trở nên dữ tợn khó coi, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn.

"Đều do cô ta, nếu không có cô ta, cuối cùng sẽ có một ngày anh yêu em, em biết, nhất định là như vậy!"

"Không, cô sai rồi, Helen, hãy nghe tôi..."

Nhưng Helen không muốn nghe hấn nói, cô ta chỉ nhìn lom lom con dao trong tay mình, điên cuồng lại lần nữa hiện lên trên mặt.

Thấy lưỡi dao sắc bén cứa sâu vào cổ Ti Ti, làn da mềm mại bắt đầu rỉ máu. Joel phát hiện tim hấn đập loạn, trong lòng sợ hãi không thôi, hấn giơ tay lên ngăn cản con dao: "Đừng, Helen, dừng tay lại, cô sẽ làm tổn thương cô ấy!"

"Tổn thương cô ta?" Helen cười phá lên: "Không, tôi sẽ không làm cô ta bị thương, tôi muốn giết cô ta, muốn cô ta chết!"

"Không!" Joel rống lên, hai tay vươn ra phía trước: "Được, Helen, cô chỉ muốn tôi thôi chứ gì? Được, tôi đáp ứng cô, chỉ cần cô thả cô ấy ra, cô muốn tôi như thế nào cũng được, làm ơn, Helen!"

Helen có vẻ ngỡ ngàng trừng mắt nhìn. "Xin em? Anh đang ở đây cầu xin em?"

"Đúng vậy, Helen, tôi xin cô, thả cô ấy ra, sau đó tôi là của cô."

Trong phút chốc, Helen hơi dao động, nhưng chỉ một giây sau, cô ta kiên quyết lắc đầu, và hành động này làm vết thương trên cổ Ti Ti bị con dao trong tay cô ta cắt sâu hơn.

Joel một phen hoảng loạn: "Không, Helen, đừng cử động, cô giết cô ấy mất."

"Chỉ có cô ta chết, anh mới có thể toàn tâm toàn ý yêu em!" Helen chăm chú nhìn con dao: "Hai chúng tôi, chỉ có một người có thể ở lại bên cạnh anh, cho nên tôi nhất định loại bỏ cô ta, anh mới có thể là của tôi."

"Helen, xin cô..."

Joel cầu khẩn, nhưng Helen dường như không để ý hấn, cô ta chỉ lăm bầm, ánh mắt càng lúc càng hung ác.

Lợi dụng cô ta mất tập trung, Joel lặng lẽ áp sát vào định đoạt lấy con dao, ai ngờ con dao lại ấn sâu thêm một chút, khoé miệng Helen nhếch lên khùng khiếp: "Tôi biết rõ chỉ cần cô ta còn sống, tôi sẽ không có cách nào có được anh, cho nên nhất định phải, anh hiểu không, Joel? Tôi phải giết cô ta!"

Joel rốt cuộc biết không ngăn cản cô ta được, hấn khẽ cắn môi, đột nhiên vọt tới dưới tủ TV lấy ra một con dao rọc thư, rồi sau đó trở lại trước mặt Helen, trên mặt chính là cứng rắn và dứt khoát: "Cô muốn tôi phải không? Được, vậy hãy đi cùng với tôi!"

Hấn không chút do dự đặt con dao xuống cổ tay trái cắt một đường thật sâu, máu tươi lập tức bắn ra.

Ti Ti hoảng sợ bật khóc: "Không! Joel!"

Joel không để ý tới cô, lẳng lặng đem cánh tay ướt đẫm máu đưa đến trước mặt Helen.

"Thấy nào, Helen? Tôi muốn xuống địa ngục, cô không đi theo tôi sao?"

Helen mắt mở to hoang mang.

Hấn cầm dao cũng cắt một đường ở tay còn lại: "Helen, không phải cô muốn tôi sao? Đi, đi theo tôi, cô không đi theo tôi sẽ không có được tôi đó!" Helen nhủ mảy.

Máu ở hai tay Joel từng giọt từng giọt tuôn chảy xuống đất: "Đi thôi, Helen, đi theo tôi, nơi đó không có cô ấy, chỉ có một mình tôi, nếu cô muốn tôi thì hãy đi cùng với tôi!"

Helen nhìn tay hấn thật lâu mới lăm bầm nói: "Anh... Anh đang làm gì?"

Joel sắc mặt dần tái nhợt, nhưng hấn vẫn kiên định nhìn thẳng cô ta.

"Tôi phải đi, Helen, cô không đi theo tôi sao?"

"Đi?" Helen không hiểu nhìn hấn trừng trừng: "Anh muốn đi đâu?"

"Helen, tôi muốn đi đến thế giới khác." Hấn dụ dỗ: "Nếu cô đi với tôi, chỗ đó cũng chỉ có cô và tôi, không có cô ấy kẹp ở giữa chúng ta, không phải cô rất muốn điều này sao?"

"Thật sự, chỉ có em và anh?" Ánh mắt Helen toả sáng.

"Đúng vậy." Thân mình Joel hơi lung lay, nhưng hấn vẫn cố ôn nhu mỉm cười với Helen: "Chỉ có hai chúng ta, không có người khác."

"Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?" Cô thì thào, con dao trong tay từ từ nói lỏng.

Tay Joel chậm rãi buông xuống: "Nhanh lên, Helen, nếu cô không đến, tôi sẽ đi một mình!"

"Không, anh không thể bỏ em đi!" Helen kêu gào, con dao cuối cùng cũng rời khỏi cổ Ti Ti. Ti Ti lập tức thoát khỏi sự khống chế của Helen, nhanh chóng bấm điện thoại gọi xe cứu thương, sau đó chạy tới phòng tắm cầm lấy khăn mặt.

Khi cô trở lại phòng khách thì Joel đã té xuống đất, Helen quỳ gối bên cạnh hấn không biết thì thào những thứ gì. Ti Ti nước mắt đã thấm ướt mặt, nhưng cô cố gắng trấn tĩnh, cô biết mình đang nắm giữ tính mạng của Joel, cho nên tuyệt đối không thể hoảng loạn. Cô dùng khăn mặt vắt gao giữ chặt hai cổ tay Joel, trước khi mất đi ý thức, anh chỉ nói một câu: "Búp bê, anh yêu em"

Chương 11: Vĩ Thanh

Hai năm trước tình thân Helen suy sụp, cha mẹ cô ta phải đưa cô ta vào bệnh viện tâm thần an dưỡng. Mà Joel cũng từ quý môn quan trở về, được Ti Ti chăm sóc chu đáo dần dần bình phục. Hai vợ cùng chồng trải qua sự kiện đó càng thêm ân ái mặn nồng, bọn họ bây giờ không chỉ có thăng nhóc thiên tài Hạo Hạo, còn có thêm cô công chúa bảo bối.

"Tiểu bảo bối, đến bên mẹ này..."

Ti Ti cầm lấy một miếng bánh dự dỗ tiểu bảo bối, ai dè tiểu bảo bối vừa nhìn thấy bánh bích quy ngược lại phịch một tiếng ngồi xuống đất, sau đó trực tiếp bò vùn vụt tới Ti Ti đẩy ngã cô ra đất. "Mẹ từ bỏ!" Cô phụng phịu nói, bánh bích quy trong tay sớm bị tiểu bảo bối cướp lấy.

Mary buồn cười đưa tay ra đỡ lấy Ti Ti: "Thôi nào, đứng lên."

Ti Ti chưa kịp đứng dậy, lại nghe tiếng con trai gọi mình: "Mẹ, mau tới, có tin về ba nha!" Lại nữa rồi!

Ti Ti hứng thú quay vào phòng, tin tức đại nhân vật vĩnh viễn không hết, đàn ông xuất sắc đặc biệt như Joel, tin của hắn toàn là những vụ bê bối. Trước kia cô rất để ý, nhưng hiện tại... Ghé vào trên bệ cửa sổ, cô thấy thấp thoáng chiếc xe hơi quen thuộc từ xa chạy tới.

Một người đàn ông giỏi giang vì người mà từ bỏ tính mạng của mình cũng không hối tiếc, người còn có thể hoài nghi hắn cái gì?

Cô không thêm để ý ánh mắt người khác, chỉ quan tâm đến thâm tình trong đáy mắt hắn.

Hắn ra khỏi xe, bên cạnh hắn là một phụ nữ xinh đẹp, cô vẫn không hề thối chí, vẫy tay chào hỏi hắn: "Joel, sao anh trở về nhanh vậy, không phải nói ngày mốt mới trở về sao?"

Joel ngẩng đầu nở một nụ cười mê người.

"Tại nhớ em, búp bê!"

Ti Ti hừ hừ: "Không phải nhớ tiểu bảo bối sao?"

"Ừm! Búp bê, anh nhớ mẹ của tiểu bảo bối và tiểu bảo bối!" Joel cười hi hi.

"Bớt nói lời buồn nôn đi!" Ti Ti thè lưỡi.

Joel cười cười: "Đây là em họ của anh, có nhớ không? Anh đã nói qua với em rồi, cô ấy kết hôn sống ở Ả Rập."

Đúng vậy, anh từng đề cập qua, nhưng quan trọng nhất là, vô luận phụ nữ có xinh đẹp cỡ nào anh cũng không để vào mắt, thật sâu trong lòng anh chỉ có cô là đẹp nhất! Ti Ti ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra khỏi phòng, cười khanh khách bước xuống dưới lầu.

Cô là độc nhất vô nhị!

Hoàn